

KNJIGA 06
KOLEKCIJA DRINJANIN

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=6983&page=1>
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=5135&page=6>

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?
Prikaz rezultata str. 101/872

Tema: Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

29-12-2013 18:39 [#101](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

MIR U RATU I RAT U MIRU

Hrvatska i Ustaštvo (10)

Pošto su sada predsjednički izbori, donosim ovaj članak generala Drinjanina iz 1968., da se vidi kako je on mislio.

Potrebe radi odlučio sam u cijelosti i doslovno prenijeti na ove stranice portala javno.com članak iz novine OBRANA, Glavno Glasilo Hrvatskog Narodnog Odpora. Molim drage i cijenjene čitatelje da pomno pročitaju članak, pribroje koliko je puta pisac spomenuo: Hrvatska, hrvatski narod, hrvatska sloboda, hrvatska nezavisnost, bilo u imenici bilo u pridjevu. Takodjer želim ovdje naglasiti da je pisac ovoga članka Ivo Graničar, uistinu Vjekoslav Maks Luburić, general Drinjanin. Maks Luburić je mnogo pisao pod različitim imenima, ne da sebe sakrije, nego da sakrije trag svojih progonitelja. On je pisao ISTINU onakvu kroz kakvu je on prolazio i kakvu je proživljavao i doživio. Zato je jako interesantno njega, Maksa Lubirića, čitati. Bilo bi dobro da oni koji pročitaju ovaj članak usporede situaciju kada se je ovaj članak pisao pred Božić 1968 godine sa današnjom situacijom u Hrvatskoj, godine 2009.

Želim Vam svima Sretan Božić i Veseli Novu 2010 Godinu! Otporaš.

Riječ ima novina OBRANA:

" O B R A N A "

GLASILO HRVATSKOG NARODNOG ODPORA

Zadnje Vijesti Jubilarnog Broja 100

Ive Graničar

MIR U RATU I RAT U MITU

U pradavnini kao i danas tražio je ljudski rod put u cilju rješavanja mnogih pitanja, koja su se ticala njega, te ih je nastojao riješiti. Čovjek se je nastojao uzdignuti iznad svoje okoline, svojih dnevnih

stvari i potreba, te je tražio i nastojao naći smisao i svrhu života, tražio je polaznu točku odakle je sve to - tražio je Boga.

Primitivni čovjek, koji je živio u špilji, imao je pojam o Bogu, te ga postivao i prikazivao na svoj način, obožavajući vatru, sunce, te ostale prirodne sile. Od svih tih pojava nije bio izuzet niti Hrvatski narod, koji je u svojem životu u pradavnini, stoljećima prije Krista bio pobožan, vjerovao u Boga na svoj način, što svjedoče ostaci brojnih hramova onoga doba.

Hrvatski narod danas slavi Božić na posebno svečan način. To je dan izmirenja, i taj lijepi običaj živi u hrvatskome narodu koliko je poznato više od deset stoljeća. Taj lijepi običaj sili nas sve Hrvate, kako u Domovini, tako i u emigraciji, da se svi mi zamislimo prigodom ovoga Božića, te da pokušamo uvesti Božićni mir u dušama svojim, zatim u emigraciji i u Domovini.

Potreba iziskuje od nas i sili nas na taj korak. Ako pogledamo današnju situaciju u svijetu, mi vidimo, da se svijet približuje anarhiji i općem rasulu. Ako se podje tim putem dalje, opća katastrofa je neminovna. Komunističke fraze odviše su otrcane, da bi mogle išta pozitivno učiniti u pogledu općeg mira, a mi vidimo, da im nije niti stalo do toga, već jedino do prevlasti u svijetu.

Kršćanstvo se jedino suprostavlja dekadenci našega vremena i nastoji da putem vjere spasi i preporodi suvremeno društvo. Isus Krist kao Sin Božiji, rođen u Betlehemskejštalici, postavljen čovjekom, bio je historijska ličnost što potvrđuje povijest, bio je preporoditelj ljudskog roda, koji je utonuo u najteže opačine u

vrijeme Kristova života. Krist je donio ljudskom rodu puninu i smisao života, vratio je mir u duše ljudi. Ne postoji Bog radi ljudi, već ljudi postoje radi Boga.

Nije Bogu potrebno, da ljudi vjeruju u njega, već je potrebno samim ljudima radi njihova života. Razlika među ljudima postoji radi toga, što su neki od njih imali sreću, da Boga upoznaju, dok drugi nisu imali te sreće, i još uvijek lutaju i tumaraju tražeći Boga i Njegov Mir.

Hrvatski narod je religiozan, kao što je to bio i u davnini, te je našao mir u duši svojoj i to ispoljava prigodom velike svetkovine Božića. Neka i ovaj nadolazeći Božić bude prilika, da Hrvati u Domovini i u emigraciji postignu mir u dušama svojim!

Drugi dio hrvatskog naroda, koji je islamske vjeroispovijesti, slavi Boga na svoj način prema nauci svoje vjere. Premda je taj dio Hrvata različite vjeroispovijesti od Hrvata katolika, među njima vlada sklad, te se nikada ne događa da Hrvati, vjernici jedne vjere ometaju vršenje vjerskih dužnosti vjernicima druge vjere, premda su pomiješani i žive zajedno, a često slave svi zajedno vjerske blagdane jedne i druge vjere. Tako je u krilu Hrvatskog naroda postignuta ekumenska snošljivost davno prije ekumenskog Koncila koji je zauzeo stanovište, kakvo već davno postoji u praksi u hrvatskoj Bosni.

Hrvatskom narodu je potreban Božićni mir usred rata!

Kada bude taj i takav mir postignut među Hrvatima, tada se može pomišljati na uspjeh u borbi za slobodu Hrvatskog naroda. Hrvatski narod se nalazi u borbi, u predvečerje teških i sudbonosnih događaja, koji će mu bezuvjetno donijeti posljedica. Te posljedice mogu biti dobre, a mogu biti i zle. To ovisi o volji i spremnosti hrvatskog naroda na rad i žrtve, koje će mu biti nametnute.

Događjaji unutar hrvatskog naroda pokazuju preporod kod hrvatske mladeži u cilju hrvatske državne nezavisnosti, a ta se pojava najviše odrazuje kod mladih hrvatskih intelektualaca. Taj pokret mlade hrvatske generacije stavlja Jugoslaviju u pitanje. Razvitak događaja izvan tako zvane Jugoslavije a na njezinim granicama, razvijaju se takodjer u smijeru, koji stavlja Jugoslaviju kao takvu u pitanje.

Hrvatski narod u Domovini budno prati sve događaje, te nastoji svaki pokret iskoristiti u svoju

korist. Sve to upućuje Hrvate u emigraciji, da zbiju svoje redove bez obzira na razliku u mišljenju, jer im je isti cilj: Sloboda hrvatskog naroda i uspostava samostalne Hrvatske Države. To je cilj kojemu ide Hrvatski narod u Domovini i emigraciji. U toj akciji će sudjelovati čitavi Hrvatski narod u Domovini i u iseljenoj Hrvatskoj. Netko više, netko manje. O tome koliko će tko biti spreman u danom času, ovisiti će tok borbe za slobodu, kao i njezin uspjeh. Neka si nitko ne pravi iluziju, da će sloboda biti donešena na tanjuru. To je izvan svake sumnje.

Za slobodu i samostalnost svoje Države morati će Hrvatski narod doprinijeti velike žrtve. No sve te žrtve i sva zla, koja će Hrvatski narod morati pretrpjeti biti će male, ako ih se usporedi sa robstvom, u kojem se sada nalazi Hrvatski narod, jer to robstvo priječi Hrvatski narod njegovom napredku, te ga gospodarski i biološki uništava. Zato se Hrvatski narod treba spremati ubrzanom tempom za borbu, čiji ishod treba osigurati hrvatskom narodu slobodu i bolju budućnost kao slobodne Hrvatske Države.

U toj borbi ne treba imati mržnje prema nikome. Svaki Hrvat treba samo izvršiti svoju dužnost prema svojem narodu i prema svojoj Domovini. Tu treba slijediti svijetle primijere hrvatskih boraca, koji su pali u borbi za Hrvatsku državu u drevnoj prošlosti kao i za vrijeme zadnjega rata. Treba slijediti primjere i onih boraca, koji nisu Hrvati, ali su pali za slobodu svojeg naroda protiv isto takvog neprijatelja, kojega ima i Hrvatski narod. (Ovdje treba naglasiti da je general Luburić mislio na one narode pod komunističkom kontrolom, kao Mađjari, Rumunji, Bugari, Slovaci i Česi, pa i drugi, opaska Otporaš)

Potrebo je sjetiti se tom prilikom hrabri boraca Alcatraza, koji je bio svjetionik u borbi španjolskog naroda protiv najazde internacionalnog komunizma, u kojemu su bili zastupani današnji gospodari Jugoslavije, tlačitelji Hrvatskog Naroda. Treba se sjetiti tom zgodom i riječi hrabrog borca Antonia Rivera, koji je bio teško ranjen u Alcatrazu, a koji je rekao svojim suborcima: "Pucaj, ali ne mrzi!"

Borba Hrvatskog naroda za svoju slobodu ne proističe iz mržnje, već iz osjećaja ljubavi i dužnosti prema Hrvatskom narodu i budućim hrvatskim pokoljenjima, kojima će sloboda biti životno pitanje.

S tim mislima, draga hrvatska braćo, želimo vam svima i to Hrvatskom narodu u Domovini i emigraciji Sretan Božić i Novu Godinu, a Hrvatima islamske vjeroispovijesti sretan Kurban Bajram sa napomenom da je potreban Hrvatskom narodu Božićni mir usred rata.

ČESTIT BOŽIĆ !

BAJRAM MUBAREK OLSUN !

SRETNA NOVA GODINA 1969!

XX

NAPOMENA:

(Tako je mislio, razmišljao, sanjao i djelovao za slobodu Hrvatskog naroda hrvatski revolucionarac, Ustaša i vojnik Vjekoslav Maks Luburić, general DRINJAIN. Otporaš)

31-12-2013 02:36 [#102](#)

Bobani
Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

JANKA PUSTA IZ TRI PISMA GENERALA DRINJANINA

Dragi Ante! (Ante Kršinić, mo) Ja ovo šaljem samo za Tebe za Kaliforniju i Rudija za ostali dio USA. Na diskretan način učini što možeš iako znam, da nije lako. Moramo pohvatati u naše ruke sve konce, jer će stradati ljudi u rukama neodgovornih

Grli Te Tvoj Maks (Ovo je napisano rukom gore na vrh pisma kao jedan dodatak, mo)

Maks, 30 ožujka 1963.

Dragi moji !

Pišem ovo okružno pismo vama nekolicini najužih suradnika da vam za 10. Travanj 1963. dadem, kako sam obećao, jednu sliku naših prilika. Na vama je, da mi u prvom redu svaki od vas dade iskren odgovor, uvijek gledajući sa sveukupnog stanovišta, a zatim da u vašim krugovima postupite shodno potrebama. Kada od vas dobijem odgovor, napisati ću okružno pismo za širi krug i javno.

1. Mnogi od vas tražio je obavještenje u pogledu naše suradnje u operaciji "Orient". Nekima od vas nisam odgovorio na ta pitanja ili uopće nisam odgovarao, jer u glavnim pitanjima nisam imao dovoljno elemenata za dati vam pravu sliku. Dr. Muftić bezuvjetno pripada "Braći Muslimanima", a sa drom. Ramadanom stojimo u vezi, razgovorima i zajednički nastojimo postići nešto za našu stvar. Voljni su s Odporom suradjevati, a učiniti će vjerojatno i dosta usluga hrvatskom narodu na političkom polju. Nastavljamo u tom pravcu, a dr. Ramadan putuje u USA, gdje će se sastati s Erićem, a vjerojatno ćemo organizirati sastanke i na drugim mjestima između naših i njihovih predstavnika. Poneki od braće imao je rezerve u pogledu dra. Muftića, nu ja vjerujem, da ne treba biti bojazni, da bi isti radio za komuniste ili Srbe, pa nam se je ograničiti na to, da suradjujemo na političkom polju do onih mjera, do kojih organizacija "Braća Muslimani" hoće i može učiniti.

Treba imati na umu, da oni svugdje imaju pristaša i mogućnosti, da imaju svoje ljude na mnogim visokim položajima u islamskim zemljama, iako nemaju podpunu vlast nigdje. Njih treba smatrati neke vrsti klerikalcima i desničarima i k tome republikancima, pa u ovoj igri snaga na svjetskoj pozornici, gdje Rusija i Amerika pomažu ljevičarstvo i komunizam, kao i bezvjerstvo, nije njihova situacija najbolja. Time smo vam dali jasnu sliku političkog stanja, koje će ipak doći do izražaja, jer je jedan od naših velikih prijatelja i jedan od vodećih u organizaciji predviđen za ambasadora u Madridu, koja će prilika biti iskorišćena u svibnju, nakon njegova dolaska. Novine te organizacije u raznim zemljama i nadalje o nama pišu i mi se povezujemo s njihovim prvacima.

Ovu liniju možete smatrati kao jednu od glavnih naših političkih suradnja, pa iako časovito "Braća Muslimani" nisu u ofanzivi, nego je to njihov neprijatelj Naser, (podsjetimo današnji mladi hrvatski naraštaj na to da su Tito i Naser bili jako usko povezani, kako osobno, tako i prijateljski, diplomatski, državnički i ideološki, mo), imajmo strpljivosti i vjere, kolo sreće okreće se i ta će organizacija uvijek imati, poput katoličke crkve, veze i ljude i uticati će na događaje. Mnogo je istaknutih državnika u muslimanskom svijetu na njihovoj strani, pa bi moglo biti ugodnih iznenadjenja u času zaoštrenja odnosa između Amerike i Rusije, kada bi Amerika bila prisiljena tražiti pomoć u konzervativnim, tradicionalnim, vjerskim i desničarskim krugovima. Poduzeti su razni koraci s hrvatskim muslimanima (da li mi Hrvati imamo danas hrvatskih muslimana, i dali imamo hrvatskih pravoslavaca??? Što se osobno mene tiče, a to je moje mišljenje danas, na moj rođendan, 14 kolovoza 2012., da bih prije povjerovao da imamo hrvatskih pravoslavaca nego, recimo, na svu žalost, hrvatskih muslimana, mo, Otporaš) u emigraciji, te je mnogo truda uloženo u

tom pravcu. To ćete viditi u sljedećim našim publikacijama.

2. Isto tako mogu vam dati jasnu sliku u pogledu pomoći u sredstvima, koje bi mogli očekivati od naših islamskih prijatelja. Rekao sam nekima od Vas u svoje vrijeme, kada smo počeli razgovarati sa ljudima org. Braća Muslimani, a to je da su oni htjeli od mene dobiti u prvom redu ljude, kao i moju osobnu kolaboraciju, a za diverzantsku akciju org. Braća Muslimani na izvanhrvatskom području, tj. prema potrebama organizacije, koja se nalazi u stalnom ratu sa ljevičarskim Naserovim i komunističkim agentima muslimanima u svijetu. Ja sam to odbio i nastojao svesti suradnju najprije na političko polje, pa me sigurno hrvatski političari, kad bi imali pameti, nebi napadali, jer sam u tom pogledu bio oprezniji, nego mi oni to danas savjetuju. Ja sam htio najprije političku suradnju i javna politička i diplomatska priznanja Hrvatske, dok bi onda kao saveznici mogli razgovarati o vojnotehničkoj suradnji.

U tome smo izgubili dosta vremena, jer kako znate diplomacija je takova, a posebno na Orientu. Oni meni predbacuju, da se ne može bez akcija dobiti pomoć. a ja opet, da se bez pomoći nemože pokrenuti naš borbeni dispozitiv.

Radilo se najprije o diverzantskim akcijama, nu kasnije je došao rat sa Jemenom, i od mene se zatražilo dobrovoljce, istovjetnost borbe za iste ideale, jer i u Staljingradu smo se borili van teritorija Hrvatske, itd. Bilo je ponuda za tehničare, stručnjake, avijatičare, radiotelegrafiste, škole itd. Predbačeno mi je da raste trava u logorima, gdje smo se trebali vježbati. Nu ja stojim na stanovištu, da je bolje da raste trava u logirima, nego da budemo začepkani u pijesku za arapske stvari. Ti ciljevi nisu izravni sa ciljevima Hrvatske. Mi jesmo saveznici za ciljeve Islama u našoj Državi (čitaj Hrvatskoj, mo, Otporaš), i ja ću ostati vjeran odnosima i ugovorima, ali nisu još Braća ništa učinila za Hrvatsku, da bi mi morali biti velikodušniji.

(Ova stvar se je rastezala par godina, dok konačno nije potpunama propala. Iako nisam bio izravno upleten u splet tih manevera, preko dra. Miljenka Dabe Peranića sam bio upoznat s ishodom svih tih povuci/potegni poteza. Zato se nije ni čuditi da su mnogi visoki dužnostnici Otpora tražili od generala objašnjenja, kojima je on često puta odgovarao osobnim pismima, koja ja želim sada iznijeti hrvatskom općinstvu kao povijesna zbivanja hrvatske emigrantske političke djelatnosti HRVATSKOH NARODNOG ODPORA, mo).

Tako : Mi hoćemo u svaku kombinaciju, ali oni moraju najprije zadužiti Hrvatsku, pa ćemo onda i mi kao islamska i prijateljska zemlja odgovoriti.

(Kako se je moglo i uočiti iz prijašnjih pisama da je organizacija "Braća Muslimani" isključivo zahtjevala da Hrvatska bude priznata kao islamska a ne katolička zemlja. Kroz generalova pisma će se moći uočiti kako se je on opirao da Hrvatska ne bude priznata kao islamska zemlja. To generalovo opiranje se rastezalo sve dok konačno od toga nije bilo ništa. Zato se je generala napadalo i okrivljivalo za taj neuspjeh, mo).

Stvar se pogoršala, jer je pao Kasem, gdje su Braća imali neke pozicije, kao i u Siriji, dok su novi režimi u rukama Nasera (čitaj Tita, pošto su ona dvojica bili gorljivi suradnici u razbijanju organizacije "Braća Muslimani" i bilo koje suradnje između ove i ODPORA, mo), a taj je protiv Braće, jer hoće da odijeli crkvu od države i provodi socijalne i agrarne reforme, a znate šta to znači za tradicionalne snage "Braće Muslimana". S druge strane snaga Nasera bi mogla biti brana protiv Izraela i to mu pomaže kod malog arapskog svijeta. Sve u svemu ni oni nisu jaki, da nam pomognu, kako smo vidili pod br. 1. prijatelji su na političkom polju. Koliko će to biti? Ne znam!

Stvar kraljeva, Huseina i Sauda nije ružičasta i mene ne bi čudilo, da i oni postanu emigranti ili kao Emir El Badr u Jemenu, koji nas je htio priznati i bili smo u vezi sa njima - ode u gverilu. Nu i ta

gverila može durati, dok je Saud na vlasti, ali ako Naser počme u Arabiji, a to je moguće, onda će još manje izgleda biti za neku stvarnu oružanu pomoć u našu korist, a mi svakako nećemo spašavati vladarska prestolja, kao nekada Hrvati Abdurahmanu III. u Kordobi. Pa i ako oni izgube prijestolje i zavlada Naser, sigurno je, da će postojati organizacija BRACE i ostalo će tada zavisiti o Naseru, koji nam vjerojatno nije neprijatelj, nego je s Titom išao iskoristiti Ameriku i Rusiju. Nismo počinili ni jenu pogrešku u tom pravcu, nismo neiskoristili, a ako nismo što dobili, nismo ni izgubili. I čekati.

3. Pomoć odavde. Imam velikih prijatelja i opće simpatije. Stari su to računi s Titom i internacionlnim kolonijama. Nu ova je zemlja i sama morala voditi bitku za legalnost radi crvenih na jugu Francuske. Danas je to uredu. Francuska je pohvatala španjolske crvene vodje i internirala ih, a ovi ovdje OASovce.

(O.A.S. (ORGANISATION ARMEE SECRETE) koja se je pod vodstvom generala Raoula Salana opirala generalu Charles De Gaulle-u da dadne Alžircima Nezavisnost. De Gaulle je vojnim udarom skršio tu Salanovu tajnu vojničku vojsku. Oni koji nisu bili pohvatani su se razbježali a poneki čak pobjegli i u Španjoslku, koje je Frankova vlast hvatala i sa francuskim vlastima kusure činila, tj. izmjene, mo, Otporaš)

Ima mira na Pirinejima i nitko ga ne želi pomutiti. Oni su morali računati i s međunarodnim turizmom, jer je ova zemlja u 10 god. podvostručila životni standard, zahvaljujući turizmu. I onda međunarodni pritisak i k tome američki. Daleko smo od ove zemlje, naime Hrvatske, te se ovdje ne može praviti operativna baza, ali može ODGOJNA i to privatnim i individualnim naporima. Tu bazu već ovdje imamo i nešto je ljudi prošlo kroz nju i dolaze novi. To je sada već konkretno. Na političkom polju vezali smo njihov jači udjel nakon afirmacije muslimana. Nismo više ni tražili, a oni nam daju slobodne ruke u pogledu Konzulata, kretanja, rada. Ljudi koji ovamo dodju s pasošom kao turisti, mogu biti moji gosti i to ne u domu, tiskari i t.d., nego u - ODGOJNOJ MOJOJ BAZI, odu odavde i nema dokaza ni odgovornosti.

U carstvo glupih želja i priča spadaju vijesti, kako je nama nešto zabranjeno, posebno u pogledu "Drine". Uživamo apsolutno povjerenje, sada više nego ikada, (general Drinjanin i HNO, mo) jer smo uvijek znali braniti interese, (Španjolske, mo) ili ih barem imati pred očima, te smo to povjerenje zaslužili. Politički je rad mogao biti zabranjen Poglavniku, ali meni nikada.

"Odgojna" baza je tu i nijedan Hrvat se ne treba bojati u ovoj zemlji tako dugo, dok stoji pod mojom zaštitom i ne počini djela, za koja ja ne mogu odgovarati. U ovu zemlju dolazi skoro 10 milijuna turista, mogu doći Hrvati, koje ja pozovem, biti sa mnom, otići - bez bojazni. Ostalo je moja briga.

Nije to Jankapusta, jer nemamo granice sa Hrvatskom. Da je imamo, imali bi i Jankapustu. Ali imamo svoj kutić, gdje možemo odgajati ljude. Kakav oblik će to imati? To zasada ovisi o nama. Ja nisam nikada i nigdje tražio materijalne pomoći kod prijatelja u ovoj zemlji, ali ću je dobiti kad zatražim. Nu ja to neću dok ne bude vrijeme. Prema tome stvar je ovakva: ni od katolika ni od muslimana nismo dobili ništa. Mogli bi slati ljude u Španjolsku Stranu Legiju, nu ja to neću. Ni u druge - američke ni islamske. Možemo imati onoliko, koliko mognemo izdržavati.

4. "Akcija Drugog Koraka". Mogu vam reći, da smo isplatili stroj ove i instalacije tiskare. Tiskara je jedan skromni dom za one, koji će ubuduće tu tiskaru voditi, isplaćeni su i dokaz su naše snage. Istini za volju treba reći, da je to bilo omogućeno odkupom većeg broja dionica bojnika Tugomira, pa iako "Drina" duguje dvojici Hrvata po 500 dolara, imamo na zalih i skoro dogotovljenu novu "Drinu" posvećenu fra. Dominiku Mandiću (br. 1. 1963., mo) i ja se nadam, da ćemo s "Obranama", "Drinama" te sa vojničkim priručnikom, koji je takodjer dijelom izradjen i sa knjigama o vojničkom povlačenju "Od Ivan Planine do Bleiburga", koju započimamo za nekoliko dana, moći sami platiti dug i podržavati redovno izlaženje "Obrane" i "Drine" i korespodencije, dok izdržavanje kuće ostaje

moja privatna briga i to ću ja urediti i platiti od moje zarade, dok smo skupa i u ovakovim prilikama.

Postigli smo, dakle, u 3 faze kupnju tiskare, ostvarenje veza i početak psihološkog rata. Nema nikakove sumnje, da smo u dosadašnjima fazama uspjeli i da sa ovim aparatom, kojega sada posjedujemo, možemo izdržati ovaj ritam.

"Akcija Drugog Koraka" - psihološkog rata u Domovini ja smatram prvom našom borbenom potrebom. Držanje hrvatskog emigrantskog tiska prema nama u zadnja vremena opravdava moju bojazan, da bi svi ovi, koji su na nas graknuli, to bili učinili, da smo počeli sa domovinskim akcijama bez njih. Dobar dio to čini radi moje osobe, a dobar dio zato, jer "odnesoše im slavu". Emigracija je dokazala, da nije kadra poduzeti ništa. Ja sam vam svima iskreno rekao, da ni mi do sada nismo bili kadri i zato nismo ništa poduzimali, nego smo u tri faze učinili pripreme. Sada raspoložemo s tiskarom, u kojoj možemo braniti sebe, naše akcije i prije svega ideju vojničke izvanstranačke koncentracije i njeno učešće u hrvatskoj revoluciji.

Sada dolazi vrijeme akcije. Ja tu riječ u konkretnom slučaju nisam nikada izgovorio i sada je izgovaram, jer je za to došlo vrijeme. U prvom redu smatram, da je urednik "Drine" Bebek (Željko, mo) sposoban, da vodi publicistički dio naše organizacije, a drugo je - svaki psihološki rat mora imati svoje akcije, a ne samo svoju propagandu. Tako, ja se sada mogu posvetiti akcijama, a to je preduvjet, da se nešto postigne. Ja neću izgubiti živce i neću se dati nadvikati po onima u našim redovima, koji bi htjeli jurišati na Beograd, a neće ga niti malodušnici i piskarala osloboditi i smlatiti. Nakon što sam vam razjasnio dosadašnje korake i stanje naših veza u političkom i tehničkom pogledu s našim islamskim prijateljima, te razlog zašto smo morali uspostaviti svoj tisak na noge, ja vam ovo govorim o akcijama u najkonkretnijem obliku. Time dakle ulazimo unutar "Drugog Koraka" u period "Akcija Drugog Koraka".

5. Uvjeti i preduvjeti za akcije "Drugog Koraka".

Još uvijek se nalazimo u onom stadiju, gdje se moramo ograničiti na vlastite snage prema onoj - uzdaj se u se i u svoje kljuse. Moguće je da sam neke stvari u životu činio dobro ili loše, te da nisam bio dorastao nekim situacijama u stanovitim vremenskim dobima, ali se osjećam sposobnim i pozvanim za organizaciju onih akcija, o kojima vam govorim. Nisu prilike iste, kao nekada, ali i ja sam se odgajao u tom novom ambijentu i znam s čime i s kime se hvatam u koštac.

Mislim reći, da želim osobno te akcije organizirati i osobno za njih odgovarati. Ja sam godinama podnosio stanovite žrtve za očuvanje minimalnih veza, posebno kada sam osobno bio u boljim materijalnim prilikama. Osjećam se dakle sposoban za voditi tu stvar i svima vama velim bez razlike, da kako sam god bio elastičan u političkim i taktičkim potezima, u ovim stvarima sam vojnik i neću dozvoliti (ne želim unaprijed govoriti o scenama u filmu kojeg gledamo, ali, ukratko, ovdje se radi akciji HRB iz 1963 god., mo, Otporaš), da se u moje ime i u ime Odpora dogodi i jedna, (akcija, mo) koja ne bi bila po meni odobrena. Sve bih radije podnio, nego da moje ime i ime Odpora bude vezano uz jedan frakaso poput Kavranove akcije (Akcije Gvardijan, neki ju opet zovu Akcija DESTI TRAVANJA, svakako poznata pod imenom "Akcija Božidara Kavrana" 1974/1948, mo).

Dapače, velim vam iskreno, da bih bio najsretniji, kada bi svu političku i publicističku stvar Odpora preuzeo bilo "Zapovjedni Skup", bilo neki Odbor, ili bilo kakvi forum, kojega bi stvorili mi, koji smo i Odpor stvorili i vodili do sada.

Ja bih najsretniji bio, kada bi emigrantski dio Odpora, sa općepolitičkim i publicističkim radom, bio u rukama osobe, koju se ne bi moglo napadati radi Jasenovca.

(Nama Hrvatima ne treba veća ispovijed i iskrenost od ove koju je upravo ovdje, u ovom pismu, rekao čovjek kojeg se sustavno napada i kleveće za sve ratne žrtve na području NDH od DESETOG TRAVNJA 1941 PA DO 8 SVIBNJA 1945. Ja ovdje otvoreno govorim, bez da govorim koliko je ili

koliko nije kriv, da će ime Maksa Luburića živjeti toliko dugo dokle god bude živijelo i ime HRVATSKA. Kada se budu filmovi snimali o Maksu Luburiću, nesumnjivo će biti spominjano i naše ime HRVATSKA. Svakako treba uzeti u obzir da je Maks Luburić naša HRVATSKA POVIJEST, bez obzira kako su ga naši hrvatski neprijatelji prikazivali ili kako će ga prikazivati. Mo, Otporaš)

Vidili ste u Nevistićevom članku (Dr. Franjo Nevistić (1913-1984) novinar, pisac, jedan od urednika Studia Croatica u Buenos Airesu itd., mo), da kada je ostao posramljen i smlavljen Erićevom logikom, uhvatio se za jednu riječ (Jasenovac, mo) i soli nam pamet o tome, kako se ne može ubijati nedužne ljude.

Još se ne može govoriti o jačim zahvatima na hrvatskom području, ali da o akcijama "Drugog Koraka" i u Domovini i u emigraciji. Došlo je vrijeme tome i nakon što imamo svoj tisak, koji već može i bez mene funkcionirati, ja sam voljan početi(s akcijama, mo). Postoje potrebni uvjeti za to.

Možda da će biti pripadnika Odpora, koji će se dati zavesti na korake izvan moje kontrole. Ja takove akcije neću smatrati štetnim za Hrvatsku, ali ću se od njih ogradjivati, jer koliko god mogu biti korisne, mogu dati povoda za jednu novu Kavranovu tragediju. Stanje sigurnosti, koje ja imam u ovoj zemlji, dozvoljavaju mi sigurniji kontrol, a to je jedan od preuvjeta za jednu akciju. Druga je stvar polazna točka za akcije, kao i svi tehnički problemi sprovođenja istih ali svi ti moraju biti izvedeni samo i jedino pod mojom kontrolom. Tu nema elastičnosti i tu ćemo se igrati i svojim i tuđim glavama.

6. Naše veze s drugim organizacijama.

Eto, upravo smo poslali naše ljude na sastanak s jednom stanovitom domovinskom organizacijom, koja nam se javila preko svog povjerenika u Evropi. Može biti stvar UDB-e, a i stvar hrvatskog naroda, što se ja nadam, da i jeste. U isto vrijeme mogu vam reći, da smo se na jedan ili drugi način povezali s nekim ili svim grupama, koje o revoluciji, vojsci i borbi govore ili pišu. Neke grupe traže suradnju, neke se stavljaju pod zapovjedništvo, a neke nude razgovore.

(Koliko god danas, poslije 49 godina od kada je ovo pismo pisano, ovo moglo izgledati "zeleno", uvjeravam današnji hrvatski naraštaj da je kontakta bilo, i da se je intezivno radilo na povezivanju domovinskih i iseljenih Hrvata. U tome su uveliko odigrali ulogu hrvatski "pasošari". Evo istinitog slučaja. K meni je je došao u posjetu u Pariz sin mojeg brata. On je bio student na zagrebačkom fakultetu. Bio je kod mene više od jednog tjedna. Bojao se sastati s mojim prijateljima, što je i razumljivo. Ja sam radio u poduzeću LIBRAIRIE HACHETTE gdje sam imao pristup mašinama za kopiranje. Kopirao sam mnoge vrlo važne stvari za koje se u ex YU nije znalo niti se je smjelo znati, ponajviše partizanskih i komunističkih zločina, Udbinih zločina u emigraciji itd. Sve sam to pokazao mojem bratiću i rekao da on to sa sobom ponese. Opirao se je. Pripremao sam ga. Sebe sam stavio kao Udbaša koji će ga u Petrinjskoj po povratku ispitivati. Galamio sam na bratića, ono po Udbaški i partizanski, te mu rekao: Znaš šta, kada dođeš s vlakom Express Paris/Istanbul u Zagreb, odmah se uputi na udbu u Petrinjskoj, zatraži odgovornog Udbaša i ovu cijelu kutiju mu podaj i reci: Druže upravo sam došao iz Pariza i bio sam kod strica. Prisilio me da ja ovo donesem ovdje i dijelim među mojim kolega studentima. Ja to neću činiti, jer se s tim ne slažem. Ja druže vama ovo dajem. Tako je to bilo i time mojeg bratića pustili na miru. Poslije Konvencije HDZ u Zagrebu 26 veljače 1990 godine, nekoliko Udbaša iz Petrinjske su posjetili mojeg bratića i tražili od njega da ih on upozna s menom kada se ja vratim..., mo, Otporaš.).

Ja sam voljan u tom pogledu biti elastičan i taktičan, jer ne želim podrezati krila mladima, koji su te organizacije mimo nas stvarali, jer bih onda i ja bio svrstan u istu grupu naših staraca, koji su izgubili kontrol nad našom mladom generacijom. Pokazalo se, da su neke vojničke grupe, koje su u zadnja vremena pod uticajem bilo protiv nas upotrebljavane shvatile, da bez nas nema rješenja i

putem pisama, sastanaka i posjeta spremno se mogu izgladiti sve razlike. Time bi psihološki i potencijalno Odpor zaista bio ono, što treba biti, ako je centar Otpora raznih centara pod kontrolom vojske i jednog generala koji nešto o svemu tome mora znati i daje garancije, da nije u službi tuđina.

To je točno, gdje se sastaju predstavnici malih grupa, koje nastaju kao gljive iza kiše, bilo jer ih stvaraju agenti UDB-e, bilo jer su plod pobune hrvatskog duha radi srbokomunističkog terora, radi izdaje ideala predstavnika svjetske demokracije, bilo radi impotencije hrvatske politike.

Ja ću radi opreza svakome od vas najprije pisati o vezama na vašem području, a onda ćemo u sastancima ili vrlo skrupuloznoj vezi reći ostalo. Svakako se nadam, da nas neće predriblati UDB-a ni prestrašiti vikači, ni navesti na tanak led nestrpljivi. Na nas gleda hrvatski narod i eto sada polažemo ispit zrelosti. Ne zaboravite, da se Amerika odlučila pomagati Tita tek nakon Kavranove tragedije.

I još uvijek vam velim: radi se o akcijama drugog koraka, t.j. početka psihološkog rata. Koliko će u tome sudjelovati nama nametnuti ili ukopčani elementi, to je druga stvar i stvar vremena, opreza i dogovora. Voljan sam primiti pomoć, kolaborirati, ali ne dati se navući anonimnim grupama. Biti ćemo načelno širokogrudni, ali oprezni u provodjenju zajedničkog. Neka nam dokažu svoju dobru volju! Kada to bude, onda možemo govoriti o kakvim daljnim akcijama pa i organiziranim strukturama. U tome je naša krvava budućnost, a ne u čekanju ni istrkivanju pred rudo. Budite strpljivi, javiti ću se svima u pogledu veza sa grupama, sa kojima imate veze na vašem području.

Ne treba biti ni pesimista ni optimista. Jedan poznati gospodin, kojemu nitko nije dobar, koji u riječima potami slavu svih i svakoga, govorio je, da šta radi Luburić i - da mu treba dati 5.000 dolara i da vidimo, što će napraviti. Poduzeo sam preko 6 veza korake, da pozovem tog gospodina, da vodi jedan odsjek akcije i, ako je sposoban, neka preuzme vodstvo operacije, ako je istina da hoće, da je povjerljiv i t.d. I dobio sam od jedne veze poruku, da je voljan iz Amerike doći k meni u društvu drugog gospodina, ALI DA JA MORAM PLATITI PUT!?

Da vam ne govorim o drugim "velikim ljudima", koji govore o tisućama, akcijama, traže akcije i traže, kako ne, za sebe obzire - da na kraju nisu ni svoju "Drinu" platili. To je većina. Mislim onih "velikih".

Nu ima "malih" ljudi, koji nude svoju uštedjevinu za kupiti oružje. I kada sam trebao sredstva i od njih tražio, za par dana sam dobio ček bez ijedne popratne riječi. Ima dakle svašta: "velikih ljudi", koji su se pokazali vrlo sićušnima u danom času, i ima "malih ljudi", koji su znali biti veliki. (slučaj danas s hrvatskim BRANITELJIMA I GENERALIMA koje se blati i napada samo zato što su sve od sebe dali da nam Hrvatska bude DRŽAVA SLOBODNIH HRVATA, mo). Tako će biti u pogledu suradnje s našim revolucionarnim i vojničkim saveznicima. Ni jednu ruku nećemo odbiti, bez obzira na riječi, koje su nas nekada rastavile.

7. Sada ili nikada -

Poručujem vam svima, svima, kojima ovo pismo šaljem. Tražili ste od mene akcije, nudili ste neka vas pozovem u tom pravcu i evo to činim. Do sada smo tražili za tiskaru, novine, putovanja, političke akcije. To neka (i dalje, mo) ide svojim putem. Neka to bude posebno, vodite to sa Bebekom, jer aparat propagande, odgoja, politike, vanjskih organizacija i t.d. neka ide svojim putem. Tražimo najbolje forme za taj dio rada, kao i do sada. I počnimo s novim, tajnim radom. Ja sam dao što sam imao za stvar tiskare, života, puta i mojih ljudi, koje sam iza sebe ostavio. Danas "Drina" ima svoj dom i svoju tiskaru, urednika, veze, organizacije. Idemo dalje! Nitko od vas neće moći ni smjeti reći, da nisam bio voljan u dani čas izvršiti svoju dužnost. Ni ja vama ni povjest neću moći reći, da nisam imao s kim. Nu ja sredstva za to dobio nisam, jer nisam htio dati ni jednog

čovjeka, niti ću to učiniti, osim za Hrvatsku i pod mojim vodstvom. Ako skrahiramo, skrahirali smo svi skupa. Ja vas ovlašćujem, da upotrebite te moje riječi pred onima za koje mislite, da su voljni dati svoj obol za akcije i za oružje. Ima vas, koji mi godinama tražite ovlasti u tom pravcu i ja ih nisam dao. Na vama je reći mi, da vam potvrdim ove riječi, vama osobama ili institucijama.

Mogu vam poslati magnetofonsku vrpcu s riječima, koje ću snimiti, mogu vam dati pismeno izravno ili neizravno, jedino za ovaj čas ne možemo o tome javno govoriti u našem tisku iako možemo, recimo, stvoriti fond, kojega možemo zvati "Fond Drugog Koraka" i onda u "Obrani" objaviti pod pravim imenima ili pesudonimom, po želji onoga, koji doprinese. Jedna je iznad svake sumnje: bez dovoljno sredstava za sigurnosne mjere i za kupnju oružja i opreme ljudi

(poput Bugojanske Akcije poznate FINEX 1972., gdje su oni sami između sebe se POČESALI - ovo je stara hrvatska riječ koja se je upotrebljavala kada su ljudi u "ćesama" držali svoj novac iz kojih su vadili dobrovoljne priloge za uzdržavanje zajednice u kojoj su živjeli, mo),

Ja akcija poduzeti neću. Poduzeti ću ih do one mjere, do koje budu dozvoljavala sredstva. Voljan sam prihvatiti svaku sugestiju najužih suradnika, kao i izravni kontrol svakoga od vas, od kojih se više nudilo, da prenesu svoje uštedjevine i organiziraju asistenciju blizu mene. Prema tome, prvi od vas, koji dodje ili još prije, može biti blagajnik "Drugog Koraka", dok Bebek ostaje u onoj poziciji, u kojoj je danas u pogledu tiskare i naših publikacija. Eto, to je na znanje i vladanje svima vama, kao i svima onima, koji su se nudili za kolaboraciju u tome u raznim forumima.

Molim još jednom, da bi se svaki prinos za ovaj fond vodio kao takav i tamo i ovdje, te da se ne bi mješalo s priložima i predplatama na publikacije. Može biti u istim pismima i na istu adresu, a to ćemo voditi Bebek i ja kao i dosada, ali uvijek posebno. Mislim da sam u ovom pogledu bio apsolutno jasan. Želim vam još napomenuti, da svi prilozi za fond "Drugog Koraka" budu na ime Luis Luburić. tako će se ovdje voditi taj fond. Za ovu stvar uvijek slati u čekovima i preporučenom zračnom poštom.

Znam, da će mnogi od vas postaviti pitanje kako i odakle će se smoći sredstva, posebno sada, kada su se mnogi žrtvovali za druge stvari, obranu u Njemačkoj i drugo. Ja ću vam na to odgovoriti, kako odgovaram i sam sebi: ako nismo kadri tu stvar pokrenuti, onda nismo zreli ni pozvani i malo će hrvatski narod izgubiti, ako nas vrag odnese sve skupa.

Velim vam iskreno, da ako zataji ova naša akcija u ovaj čas, inicijativu preuzimaju mladi bez nas, mimo nas, a možda i protiv nas.

(Sve što za sada, dovle, do ovog pisanja, želim reći onima koji prate ova PISMA MAKSA LUBURIĆA, posebice ova tri (3) pisma, da dobro pamte i zapamte što su pročitali i sami, iz izloženog, stvore zaključke i razloge uspjeha/neuspjeha ove AKCIJE "DRUGI KORAK", mo).

Borba će biti duga i krvava, ali će trebati dokazati svijetu, da nismo zadovoljni s Jugoslavijom i komunizmom i da ne prihvaćamo ni 1. ni 2. pa to Kennediju, demokratima, katolicima i drugima bilo po volji ili ne. Ja ulazim u taj dio borbe hrvatskog naroda s najboljim nadama, sredjenim živcima i ustaljenim mislima. Dao Bog i bilo na korist Hrvatske! Ostalo znajte, da ovisi o vama, a ne o meni.

8. Svaki od vas, kojemu je ovo pismo upućeno, ovlašćen je poduzeti konkretne korake u pogledu fonda "Drugog Koraka". Ova inicijativa treba biti najhitnije sprovedena. Svaki prilog treba pismeno sprovesti i odavle će biti posebno potvrđeno. Od svijetu vas očekujem odgovor po točkama na pitanja, koja sam iznio. Ne ljutite se, ako svima na vrijeme ne odgovorim. Znam, da vam nije lako, ali je meni gore, nego svima vama.

U pogledu Vijeća rekli smo u zadnjoj "Obrani" kako stvar stoji. Mi stojimo uz Vijeće. Vidjeti ćemo, tko je bacio kamen na nas. A radnim činima će se dokazati, što je to što Vijeće radi. Na nama je da dokažemo, da znamo što hoćemo. U pogledu predplata za "Drinu" i "Obranu" Bebek će vam svima poslati jedno okružno pismo i potvrditi primitke. Ja ću isto svima odgovoriti, čim mogu. "Drina" posvećena fra. Mandiću je najbolje što smo mi i sva emigracija do sada napisali, s mnoštvom stručnog štiva za 250 stranica. Stavljam vam na srdce, da pomognete širenje našega lista "La Croatie" i da predplate i .t.d. pošaljete izravno Peraniću. To je naš ulazak u evropsku misao, kojoj na čelu stoji Francuska. Očekujem od vas hitne odgovore.

Grli vas odani vam Maks, general Drinjanin.

Napomena:

(Tu i tamo, kako sam već rekao nekoliko puta, da ću nadodati neka moja zapažanja kako bih popunio prazninu sadržaja ovih PISAMA. Osobno sam u Parizu bio zadužen prikupljati sredstva za "Drugi Korak"....Slučajno sam susreo jednog Hrvata u San Franciscu 1973 godine, koji je skupa s menom prikupljao sredstva za "Drugi Korak". Naravno da smo o sveme razgovarali pa i o tome. Moj prijatelj mi je tada rekao oko prilike ovako: Revolucija jede svoje ljude...Gledajući danas kako smo radili, moglo bi se reći da smo glupo radili ali da smo opet lijepo glavu sačuvali...Svakako treba ovo Okružno Pismo generala Drinjanina shvatiti tako da je ono bilo napisano ni puna tri mjeseca od ubacivanja skupine "Tolić" u Jugoslaviju početkom lipnja 1963. Kako je od tada prošlo preko pola stoljeća, a moja tadašnja prisega koju sam položio više nije na snazi, te sada mogu reći da sam bio određen za drugu skupinu, da je skupina "Tolić" uspijela. Mo, Otporaš)

01-01-2014 00:14 [#103](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

JANKA PUSTA IZ TRI PISMA GENERALA DRINJANINA (drugo pismo) (predhodni opis br. 102 je prvo pismo. Molim da se uzme u obzir. Hvala.)

general DRINJANIN 12. rujna 1963.

(Donosim ovdje drugo pismo generala Drinjanina. Datum poštanskog žiga na omotnici je 12 rujna 1963. U ovoj omotnici/kuverti ima pet (5) tipkanih stranica isječaka iz raznih novina o slučaju devetorice (9) Hrvata koji su došli iz Australije u Jugoslaviju s namjerom dizanja ustanka. Akcija je bila poznata TOLIĆ, OBLAK, OSTOJIĆ. Papir je identičan papiru kojeg general koristi u koraspodenciji sa svojim suradnicima. Karakter slova je isti što bi se moglo zaključiti da je sve pisano na istom pisačem stroju. Prijevodi su iz australskih novina, pa mi nije poznato dali je general govorio engleski ili ne. Sve ponovno stavljam u iste originalne omotnice/kuverte kako bi se originalna identičnost istih sačuvala. Mo, Otporaš).

Draga braćo !

Pišem ovo skupno pismo vama nekolicini i prilažem vam nekoliko isječaka iz raznih novina, koji su nam ovih dana došli u ruke. Ostali komentari nisu potrebni, jer nedonašaju ništa novoga. Šaljem vam ovo, kako bi imali točno orijentaciju i kako ne bi dolazilo do nepotrebne panike u našim redovima. Mogu vam samo napomenuti, da se ne zna još za sudbinu šefa te organizacije Geze Pasty-a, koji je isto navodno napustio Australiju sa drugim skupinama ljudi i o kojem još nemamo sigurni

vijesti, da li je dignut negdje s broda, da li je stigao u Italiju ili Njemačku, te da li je eventualno stigao u domovinu ili se nalazi nakon obavljena posla negdje u Beogradu.

(Ovo je jako interesantno. Ako pratimo piskaranje Ruže Andrić, supruge Ambrozija Andrić, ona stalno i sustavno govori da je HRB osnovala i vodila Udba, a da je njen suprug bio žrtva udbaških spletkih ili tome slično. Osobno ne sumnjam u iskrene hrvatske ideale članova HRBstva, niti u njihovu ljubav kao ni žrtve za Hrvatsku. Kako još i danas, poslije preko pola stoljeća, neki sumnjaju u iskrenost ideala članova HRB, tako je bilo i prije, tj. u vrijeme kada se je ovo pismo pisalo. Ja sam preko izvještaja Bože Bagarića, viskog Udbaša za BiH, kojeg se može (pro)naći na računalu, pronašao da je Meho Palikuća, operativno ime jednog agenta Udbe, a njegovo pravo ime je Tajib Čordić, koji danas živi u Torontu, Canada, s njim nekoliko puta preko telefona razgovarao u zadnjih 20 mjeseci. On zna tko sam ja, ja znam tko je on i na toj bazi smo razgovarali. Rekao mi je da je bio član HRB. Rekao mi je da je njegovo konspirativno ime bilo "**Meho Palikuća**". Za sve ostalo što sam ga pitao, nije htio priznati. Zanimjao je sve, ali ipak se je ili izdao ili prevario kada sam ga zapitao za ime Joze Dedića. rekao je da ga pozna i da su skupa bili u HRB. Kada sam mu rekao da je on, **Meho Palikuća**, predao Jozu Dedića i druge u ruke Udbe u Hotelu u Rijeki ljeta 1967., samo se je iznenadio i mene zapitao: Odkud ja to znam. Prije par tjedana sam ga ponovno nazvao s namjerom da nešto doznam; samo je rekao da je jako bolestan i da o svemu više ne želi razgovarati. Sada se postavlja jedno ozbiljno pitanje: dali je uistinu Udba bila infiltrirana u HRB i dali je uistinu Udba vodila tu hrvatsku revolucionarnu organizaciju. To ja ne znam. Ali ako postoji bilo kakova sumnja, onda je general Drinjanin bio u pravu kada je sumnjao u vodstvo te organizacije HRB. Mo, Otporaš)

U pogledu tog "Revolucionarnog Bratstva" ja sam vam već nešto javio. Većina ljudi su idealisti, a sam Geza Pasty je nepoznanica. Za njega se je reklo, da je došao van u doba loma komirformovaca, da je bio član partije i da je vani postao nacionalista. U svoje vrijeme meni se javio i pozivao se na puk. Štira, koji da mu je navodno rođjak, nu taj ga ne pozna, iako dozvoljava. Geza je suradjivao u našim društvima, ali prema njemu naši su uvijek bili slabi i kad smo mi raskrstili sa Poglavnikom, on je ostao u HOP-u, iako nas nije napadao, iako je uređivao "Spremnost" (glasilo HOP-a za Australiju, mo) i napadao općenito sve protivnike HOP-a. Kasnije je unutar HOP-a organizirao mnoge mlade ljude i skupa sa ostalima organizirao Bratstvo (1961., mo) Mi smo već u početku imali uvid u stvar i Rover držao s njime kontakt, a i neki drugi naši.

Ljudi su se obraćali nama i mi nismo pobijali organizaciju, jer smo stajali, stojimo i stajat ćemo načelno na stanovištu, da nitko od nas ni osoba organizacije nema monopol, i još manje ima pravo nijekati nekome rodoljublje i pravo na borbu. Imamo sigurne podatke, da su se mnogi od njegovih stalnih članova služili autoritetima ministra Artukovića i generala Drinjanina, posebno kada se je radilo o mladim Hercegovcima. Stvar je bila neozbiljna i u zadnja vremena javna tajna. Oni su se vezali u ćelije uz mnogo mistike i kako su jezgru Bratstva u lokalnim prilikama predstavljali idealisti, pristupilo je oko 200 ljudi i stalnim mjesečnim obolom doprinosili za kupnju oružja i slanja ljudi u Evropu. Geza je na kraju pisao i meni osobno i ja sam rekao, da mi ni u kojem slučaju ne želimo apsorbirati nešto, što nije po nama postrojeno i da ne želim preuzeti ponudjeno mi zapovjedništvo nečega što ne poznam, a tražio sam i podpune garancije - popis članova i td., jer sam znao o toj organizaciji mnogo više, nego su mi oni rekli i bio uvjeren, da nisu bili korektni. Oni su se uglavnom služili našim imenima, da bi mogli imati obranu prema ljudima, nu mi smo ih i na to upozoravali.

Moram vam spomenuti, da su u isto vrijeme dok su govorili o Artukoviću, Drinjaninu i Reveru prema vani davali izjave, da ne žele suradjivati s nikim od starih, te da će oni sami udariti sa svojim ljudima, sprovesti revoluciju i preuzeti vlast. Posebno dvoličnu ulogu odigrali su Niko Kovačić i Branko Orlović koji su Bratstvu služili za petljanje tobožnje veze sa domovinom, te za mistifikaciju, kako sve dolazi iz Evrope i domovine. To mi je priznao sam Geza u pismu. Dok se je Bratstvo iz

Australije bacilo na prikupljanje materijalnih sredstava i povezivanje u Australiji, dotle su Kovačić i Orlović bili oni, koji su trebali u Evropi ljude prihvatiti, izobraziti i svojim vezama prebaciti u domovinu. Niko Kovačić je u zadnja vremena naglo postao bogat trgovac, vrtio se u svim grupama, mnogo putovao, a mi imamo preko dvadesetak obavjesti od naših mladih ljudi, koji su nam govorili o čudnom držanju tog čovjeka, a istina je i to, da je meni Bebek pred godinu dana bez sustezanja rekao svoje mišljenje da on i naši, koji su iz domovine došli, vjeruju da bi mogao biti agent UDB-e. To su mišljenje dijelili i neki naši stariji. Za Orlovića odavno znate, da je odavno na njega hajka da je bio kao student u partiji. Odatle ona bezobrazna pisanja Gladića i Orlovića u jednom od uvodnika njihove (novine, mo) "Mlade Hrvatske", gdje je Gladić preuzeo 90% teksta iz jednog Bebekova članka, koji je prije toga izišao u "Obrani" i na kraju samo zabiberio nama, iako nas nije imenom spomenuo. Iz tih izvora je poslan memorandum generalu De Gaulle-u protiv Odpora, nakon što je predstavnik Odpora prof. Dabo Peranić uputio bio jedan memorandum De Gaulle-u i bio pozvan od predstavnika vlasti i nakon što smo izdali 3 broja "La Croatie" sasma na francuskom jeziku. Gezi Pastiju nisu vjerovali ni najbliži suradnici, ali su ipak nadjeli (ili nasjeli, mo) i provodili organizaciju. Možda će mi koji od vas postaviti pitanje zašto nismo spriječili sve to.

Moram vam reći, da smo i na to pomišljali, ali smo se uvjerali i to baš mladji ljudi iz Odpora, da se to ne smije i ne može iz više razloga. **(1.)** nemamo pravo, **(2.)** pridavali bi organizaciji veću važnost, **(3.)** pali bi na kategoriju HOP-a koji denuncira druge organizacije, **(4.)** bili bi predstavljeni bremzerima (kočničarima, mo), koji ne damo maldjima predase iz zavisti, i k tome dali bi njima mogućnost, da nas pred hrvatskim narodom optuže, da nisu mogli polučiti uspjeh (poput Bugojanske Akcije iz godine 1972., mo), jer ih je Maks u tome spriječio. Nitko one mlade ljude fanatike nije mogao odvratiti. Sve su to posljedice potpune zataje starih hrvatskih emigrantskih struktura i posebno stanje u HOP-u čiji su članovi ti ljudi bili. Da smo ih još i mi pritislili, onda bi nam točno HOP naviestio rat, i to krvavi, i tada bi na nas bacili krivnju, da smo uzročnici bratoubalačkog rata medju nama. Meni je u tome savjest čista i osjećam se zadovoljan, da sam vas ispravno i na vrijeme o svemu obavjestio, kako nikada medju nama ne bi bilo sumnje ni u kojem pogledu.

Mi smo dakle svjesno pustili te ljude, da dokažu šta znaju i mogu. Ne znam kako će sve to svršiti. Onoga časa, kada sam dobio obavjest, da je Jugoslavija povukla svog predstavnika Waisa (Weissa, mo) u optužbi na naše u Mahlemu, pisao sam nekima od vas i rekao prisutnim prijateljima, da sam siguran, da ćemo brzo imati proces u Zagrebu, kako bi se neutralizirao proces u Mehlemu, (Njemačka, tada 1963., nije priznavala Jugoslaviju niti je imala s njom diplomatske odnose. Jugoslavija je preko Švicerske otvorila jednu trgovačku misiju u Mehlemu. Kasnije se ispostavilo da je ta jugoslavenska misija bila GNJIJEZDO UDBINIH AGENATA koji su špijunirali jednako hrvatske političke emigrante kao i hrvatske pasošare. Jedna skupina od tridesetak Hrvata je napala tu jugoslavensku špijunsku misiju. Bilo je tu svašta! Proces je trajao dugo..., mo) koji se je počeo okretati protiv Jugoslavije radi inteligentnog i hrabrog držanja nekolicine naših ljudi u Njemačkoj, koji su preko njemačkog vojničkog lista Nazional Zeitung znali okrenuti njemačko javno mnijenje i posebno njemačke generale protiv Tita. Bio sam siguran, da će se inscenirati proces i da će izići na površinu opet nacisti, fašisti, popovi, fratri, koljači i td. Sada će izkrsnuti na površinu razni "akcionisti" (djelatnici, mo), koji su vodjeni neodgovorno iz Njemačke i sada iz Australije i koji su svi po nekom magičnom zakonu hvatani na granici ili u blizini granice.

Vi se kao Hrvati možete samo ponositi nad mnogim žrtvama i nad strahovito velikim učinkom, kojega ćemo imati pred stranim svijetom, ali nato moramo biti i žalostni. Ja sam ljudima savjetovao, da budu skromniji u ciljevima, da se ispitaju podatci o šefovima onih organizacija, koje su pokrenute i da se ljude stručno pripreme. Bio sam ispunjen (ne znam šta bi ova riječ "ispunjen" mogla u ovom smislu značiti, ako ne "ispljuvan", mo) od nekih, pa je bilo čak i pripadnika Odpora, koji su se oduševili za akciju Bratstva prema onoj, da je žabu lako u vodu otjerati. Mogu vam dati garancije, da nije nastao nigdje prodor u redove Odpora, iako je za predviditi, da će svugdje i u Australiji biti dreke na Rovera radi njegovih veza sa Pasty-om. Dobio sam nekoliko pisama, nakon događaja i svi

oni odmah instiktivno spominju Rovera, jer znaju, da je on u Australiji. HOP, UDB-a i mnogobrojni osobni prijatelji Rovera učinit će ostalo.

Nitko od nas ne može predvidjeti ovaj čas kakvog će odjeka imati sve to na naše i druge organizacije u emigraciji, ali vas mogu uvjeriti, da će na kraju Odpor izići pojačan i da će ljudi prihvatiti moj sistem rada po koracima, upotrabljavajući mlade za ono, zašto trebaju mladi, a stare tamo, gdje trebaju stari. Dolaze teški dani za nas, ali nemojte gubiti živce radi onoga, što dreči ulica i ne gubite živce, kao što su neki izgubili. Ovoga časa je glavno, da budete iz prve ruke informirani i da djelujete na svoju okolinu u duhu gornjih vijesti. Mi ćemo u novoj "Obrani" postaviti stvar načelno na svoje mjesto i vjerujem, da će taj broj "Obrane" ostati kao trajna vrijednost.

(Evo šta se o tome kaže u "Obrani" br. 11/12 ožujak-travanj 1964. Kako ste mogli saznati iz prijašnjih pisama koje sam ovdje iznio, da je fra. Pio Fržop radio na tome da se kupi tiskara ALOJZIJE STEPINAC sa sjedištem u Parizu u kojoj će se tiskati jedna sveopćehrvatska novina, tim dea druge postojeće hrvatske novine se obustave. General Drinjanin je na to pristao i "Obrana" nije izlazila za slijedeća 4 mjeseca.

"Vrlo važna obavjest.

DR. ANDRIJA ARTUKOVIĆ I HRVATSKO REVOLUCIONARNO BRATSTVO.

Obavješteni smo iz više apsolutno sigurnih, provjernih i vjerodostojnih vrela, da su se predstavnici i organizatori HRB. služili pri verbovanju članova sa imenom hrvatskog ministra Dra Andrije Artukovića. I ne smao to, nego još i sada to ime upotrebljavaju, te dapače pokazuju neka pisama, koja da potiču od gore spomenutoga.

Ovlašteni smo najenergičnije demantirati bilo kakvu vezu Dra. Artukovića sa ljudima HRB., koji ne samo, da iste nije ovlastio, ni pisao im, i još manje ovlastio da govore u Njegovo ime, nego nije uopće niti znao da HRB postoji.

Tko makar i prosječno poznaje život i rad Dra. Andrije Artukovića, te njegovo sadanje stanje, (dru. Artukoviću je zakonski bilo zabranjeno svako političko i hrvatsko/nacionalno javno djelovanje, mo), taj će odmah shvatiti, da su samo nesavjestni ljudi ili agenti Udbe mogli učiniti takva šta. Zato osudjujemo sve one koji su se služili nedozvoljeno imenom Dra. Artukovića, a hrvatskim patriotima u svietu stavljamo na srce, da se kane društva onih, koji su to činili.

Nakon Marselja (atentat u francuskom gradu Marseille-u na srpskog kralja Aleksandra Karađorđevića 9 listopada 1934., mo) Beograd je bio dospio dobiti u ruke Dra. Artukovića, ali je sudjenje izvršeno pod kontrolom diplomatskih predstavnika Londona i Pariza i pod uvjetom, da mu se sudi samo radi tobožnjeg učestovanja u atentatu. Bio je oslobođen i povraćen na zapad (u Belgiju odakle je bio izručen Beogradu, mo). odonda je Beograd nastojao dočepati se istoga, jer je Njegovo ime bilo vezano sa legendarnim velebitskim ustankom. (koji je počeo 7 rujna 1932., mo).

Dr. Artuković, ministar NDH., uspio je 1945.g. spasiti se od sudbine ostalih hrvatskih ministara, koji su obješeni skupa sa preds. Vlade Mandićem i podpr. Osmanbegom Kulenovićem. Živi sada u Usa. u Californiji, ali je stalno pod procesima. Beograd je mobilizirao (interesantno kako smo u prošlosti uvijek bili protiv Pešte, Beča i Carigrada, eto donedavno i protiv Beograda. Sada se postavlja pitanje dali će doći vrijeme da Hrvati u buduće budu protiv Strasbourga, glavnog grada EU, mo) najbolje advokate, novinare, agente, milijune dolara, - ali američka pravda nije u rukama komunista i dosad se je Dr. Artuković odbranio. Sebe i Hrvatsku! Zato je Udba i dosada pokušala sve da kompromitira Dra. Artukovića i svjetski tisak je pun podvala i optužba protiv istoga. Vjerujemo da je UDBA podvalila na direktan ili indirektan način i ovu optužbu kako bi mogla izvesti novi proces i optužiti Dra. Artukovića da organizira revolucionarne i terorističke organizacije, iako je istome prema

zakonima Amerike zabranjen svaki politički rad.")

Ukoliko bi do vas doprlo, a to je vrlo vjerojatno, vijest, da su poslani i neki ljudi Odpora iz Australije u Evropu, onda ću vam reći, da to stoji s tom razlikom, da se taj čovjek ili ti ljudi nalaze samnom ovoga časa u ovoj sobi ili su otišli na način, da to ulica i UDB-a ne zna, a ako sazna, mogu vam dati garanciju, da će biti ispaljen barem počasni naboj i da će se sa manje ljudi postići veći efekt.

Ostaje nam sada više nego ikada ostvariti naš plan "Drugog Koraka", tj. "D.K.", a o revoluciji i "preuzimanju vlasti" mogu govoriti sam neodgovorni ljudi i oni koji sanjaju otvorenih očiju i onda provode u djela zatvorenih očiju. Mi pod revolucijom mislimo nešto drugo i to sprovodimo u djelo. Dogodilo se što bilo, mi se niti povlačimo niti raspršavamo, nego ćemo nastojati upotrebiti ovaj stav u ozbiljne i konstruktivne svrhe. Nema uskrsnuća bez Velikog Petka i mi ćemo kroz njega morati proći.

Koristim ovu zgodu, da vas podsjetimo u pogledu poslova "Drine", "Obrane" i td. o čemu će vam Bebek poslati posebno okružno pismo.

Molimo vas sve, da pazite na vaš tisak ili na tisak hrvatski i srpski pa nam pošaljite sve ono, što bi nam moglo služiti, a ja ću onda to upotrebiti u novoj "Obrani" ili jednim novim okružnim pismom obavjestiti o glavnim momentima.

Javi te nam se. Grli vas odani vam general Drinjanin.

Dodano i pisano rukom:

Dragi Ante! (Kršinić, mo)

Odavno nema od Tebe viesti. Nadam se da nisi bolestan ni u kakvoj nevolji. Javi se i što imaš novca za nas pošalji nam, jer nam treba. Obavijesti ljude ako i gdje treba ovo samo Tebi šaljemo za Californiju i nikom više.

Pozdravlja Te Tvoj Maks.

Kraj drugog pisma generala Drinjanina. Sada ću u nastavcima iznijeti izrezke iz raznih australskih novina koje su pisale o hrvatskoj devetorki koja je 1963 godine iz Australije došla u Jugoslaviju da dignu ustanak. Ja nemam original iz australskih novina na engleskom jeziku. Ja ima prijevod s engleskog na hrvatski na pet gusto tipkanih stranica. Sve je ovo bilo u istoj omotnici/kuverti koju sam označio broj pisma dva (2).

"THE SUN", Sydney, Australija, No. 1030 special, 5. rujna 1963., str. 1,

TERORISTI IZOBRAŽENI U SUDNEY-u (podučavani, trenirani, vježbani, vršili vojničku obuku itd., mo)

Devet ljudi, navodno izobraženi za terorističke akcije u sydney-skome pregradju Woollahra, uhvaćeni su u Jugoslaviji. Jugoslavensko ministarstvo unutrašnjih poslova je izjavilo, da su ljudi poslani natrag u Jugoslaviju iz Australije, da vrše terorističke akcije. Članovi su bili pripravljeni (izvježbani, mo) za razne buduće terorističke akcije na predavanjima, održanim u zgradi Queen Street, Woollahra. Sigurnosna policija (redarstvo sigurnosti, mo) u Sydney-u danas je izjavila, da joj nije poznat nikakav hrvatski klub u Woollahra. Izjavili su, da vjeruju, da je izobrazba Hrvata, koji su se vratili u Jugoslaviju, napravljena u njihovoj domovini. (u Australiji, mo)

CRKVENI KLUB

Sigurnosna policija drži mogućim, da je plan povratka u Jugoslaviju bio organiziran u Queen Street-Klubu. "THE SUN" je danas upoznao taj Club koji je vlasništvo Rimokatoličke Crkve i služi uglavnom za sastanke sydney-skih Hrvata. Club je kontroliran po svećeniku O. Romcu, jednom hrvatskom franjevcu. O. Romac je danas izjavio, da je osobno poznao jednog od uhićenih ljudi - Josipa Oblaka, ali druge ljude nije dobro poznao. On je kazao, da mu nije bilo poznato da su ljudi bili kontaktirani (povezani, mo) s terorističkom organizacijom "Ustaša", koja je, po njegovu mišljenju, prestala postojati svršetkom II. svjetskog rata. O. Romac je rekao - ako su uhićeni Hrvati upotrebili ime i adresu Cluba - a da su to učinili vjerovatno radi pokrića.

(Spreman sam povjerovati da je ovo general Drinjanin prevodio. To kažem zato, jer ima već do sada riječi kojima se general služi u svojim pismima, mo)

Jugoslavenska službena izjava veli, da su ovi ljudi uhićeni u predjelima Kopra, Rieke i Karlovca između 19 i 22 lipnja.

SMRTNA LISTA

Uhićenje je izvršeno 14 dana kasnije, nego su ovi u pola noći prešli granicu. Policija je našla kod njih 33 kg. TNT eksploziva, 100 upaljača, 4 tranzistor-radia, pet revolvera, 2 bodeža i 3 zemljovidne karte. Izjava govori da su ova devetorica imali emigrantske putne izkaznice, izdane u Australiji a dvojica australske putnice.

Prva zadaća ove grupe bila je koncentrirati se u glavnim mjestima sjevernih jugoslavenskih provincija, zatim ubijati istaknute osobe, razarati institucije i vršiti proturežimsku propagandu. Nije izjavljeno tko je bio na njihovoj smrtnoj listi.

Navedena devetorica uhićenih ljudi su slijedeći: (1) Josip Oblak, (2) Ilija Tokić, (3) Rade Stojić, (4) Vladimir Leko, (5) Branko Podrug, (6) Dražen tapšanji, (7) Krešimir Perković, (8) Stanko Ždrilić i (9) Mika Fumić.

Svi su mobilizirani od jedne ustaške emigrantske terorističke organizacije, zvane "Hrvatsko Revolucionarno Bratstvo", kada su poslije jednog izvjestnog vremena traženja zaposlenja po talijanskim i austrijskim logorima došli u Australiju.

ZAKLETVA

Svi su se trebali zakleti na bodežu i puški, kad su stupali u organizaciju. (Ustaše su bili pro-nacističke snage, (vojska, mo) koji su suradjivali s njemačkim okupačnim snagama na području Jugoslavije za vrijeme II, svjetskog rata). Vodje organizacije odlučili su formirati (osnovati, mo) jednu terorističku grupu i poslati je u Jugoslaviju.

"ARRIBA", petak 5 rujna 1963., str. 9 ("Arriba" je španjolska riječ, koja više/manje znači "Zdravo", "Kako si",. Da li je ovo iz španjolskih novina?, mo)

DEVET JUGOSLAVENSKIH EMIGRANATA UHVAĆENI PO POVRAATKU U DOMOVINU

Obtuženi su za pripremanje čina (djela, mo) sabotaže i atentate protiv komunističke vlasti.

Utamničeni su došli iz Australije, gdje su emigrirali po završetku II. svjetskog rata.

Beograd. - Devt Jugoslavena, koji su se vratili u svoju domovinu poslije izvjestnog prebivanja u Australiji, utamničeni su. Policijska služba unutrašnjih poslova kaže, da su utamničeni priznali svoje učešće u namjeravanoj terorističkoj akciji. Policijska izjave dalje veli, da su ovi dobili instrukcije u

Australiji, Zapadnoj Njemačkoj i Italiji. Komunistička jugoslavenska vlada se boji, da bi ova devetorica poubijala občinske i župske komunističke dužnostnike na području Hrvatske i Slovenije, dizali u zrak tvornice, mostove i javne ustanove, te širili protivrežimsku propagandu.

Znade se, da su utamničeni imali australske isprave, pošto su emigrirali u tu zemlju nakon II. svjetskog rata i poslije življenja (prebivanja, mo) u austrijskim i talijanskim izbjegličkim logorima. (Efe.) (ova riječ "Efe" je po svojoj prilici ime novinske agencije, mo)

JUGOSLAVENSKI KONZULAT U SYDNEY-U - CENTAR ŠPIJUNAŽE

Melbourne. - Jugoslavenski komunistički konzulat u Sydney-u je centar špijunaže, kako je istakao O. Josip Kasić, svećenik hrvatske kolonije u Melbourne-u, kojoj su pripadali i ovih devet Jugoslavena., koji su po povratku u svoju domovinu bili utamničeni.

(Interesantno da su svi novinari svijeta tada tako mislili da je Jugoslavija "domovina" Hrvata. Tako je sin srpskog kralja Petra drugog, koji je rođen u Engleskoj poslije WW2, kada je 1989 godine sletio na ljubljansko uzletišće, od radosti uskliknuo: Evo me po prvi puta u zemlji mojih djedova, prenosi američka novinska agencija UPI, i tako svojim čitateljima i svijetu prenosi da je Slovenija srpska zemlja, jer je on srpski princ i budući srpski kralj. Velika je i jaka bila jugoslavenska primidžba protiv Hrvata i Hrvatske! Mo,)

Sva kretanja utamničnika, nadodao je O. Kasić, morala su biti poznata Titovoj vladi još prije, nego su izišli iz Australije; dokaz je tome, da su bili uhvaćeni čim su ušli u Jugoslaviju. On je konstatirao, da jugoslavenski špijuni dolaze u Australiju odmah, čim su njihovi predšasnici prepoznati od hrvatske kolonije u Australiji. (ja u ovoj zadnjoj rečenici podrazumjevam: da su "odmah došli novi špijuni"...čim su stare špijune Hrvati prepoznali....,mo)

Po njegovoj izjavi, jedan nacionalizirani Jugoslaven u Australiji je omogućio jednoj grupi ljudi, da se 250 kilometara na sjeveru u jednom logoru spremaju za oslobodjenje Hrvatske. Njima zapovjeda bivši ministar unutrašnjih poslova Hrvatske, (Imali ste priliku pročitati unatrag nekoliko opisa kako je general Drinjanin upozorio i javno rekao kako su se članovi HRB služili imenom ministra unutarnjih poslova NDH dra. Andrije Artukovića. Za svjetsko mnijenje je dovoljno da novinari povežu NDH s fašizmom i nacizmom i svako nastojanje Hrvata da se oslobode jugoslavenske diktature i obnove svoju Hrvatsku Državu će biti povezano s nacizmom i fašizmom. Ruku na srce, danas nam ne smetaju ti svjetski novinari i oni nas, DRŽAVOTVORNE HRVATE, takovima ne smatraju, niti nas takovima više prozivaju. Nas danas, naš hrvatski OLOŠ pod plaštem hrvatskog antifašizma, takovima smatraju i još uvijek prozivaju. To će tako biti sve dok budemo imali sinove bivših boraca NOR, NOB, NOV, KPJ, AVNOJ-a i drugih krilatica su krasile "narodnu vlast", mo, Otporaš), koji je vršio tu dužnost u godinama, dok je trajala nezavisnost njegove države u II. svjetskom ratu.

Radi toga došli su u vezu s ustaškom fašističkom organizacijom, zvanom "Hrvatski Demokratski Odbor" (Ovu organizaciju "Hrvatski Demokratski Odbor" su osnovali Miroslav Varoš, Udbin agent, i Krunoslav Draganović. Draganović je bio poznat hrvatskoj emigraciji kao jedan veliki dobročinitelj, u to nema sumnje. Kasnije je pao pod utjecaj ovog ubačenog - među Hrvate - Udbinog agenta prof. Miroslava Varoša, koji je uz blagoslov Udbe osnovao spomenuti "Hrvatski Demokratski Odbor" kod kojeg su se, na svu hrvatsku žalost, ovih devet hrvatskih revolucionaraca smjestili i odatle je s njima Udba raspolagala i dirigirala, kako je general Drinjanin rekao "da nisu uspjeli ni simbolički naboj opaliti", mo) u Munsteru, Zapadna Njemačka. Grupa je poslana u Zap. Njemačku i odvedena u jedno mjesto pokraj Stuttgarda, gdje su ih instruktori 10 dana poučavali u rukovanju oružjem i eksplozivom. Onda su otišli u Milano, Italija, gdje su bili 30 dana. Isti instruktori pripremili su ih za prelaz preko granice i za izvršenje njihova zadatka u Jugoslaviji.

Jugoslavenska službena izjava ne govori ništa kako i gdje je grupa prešla granicu, te kako i gdje su otkriveni i uhićeni. Izjavljeno je samo, da su kupovali hranu po selima i ponašali se kao stranci, koji idu na izlet. Kada su uhićeni, nisu pružali nikakav odopr.

Posjedovali su 24.716 jugoslavenskih dinara, (skoro 15 funti), 51.350 talijanskih lira, 50 zapadnonjemačkih maraka i više nego 15 australskij funti. Krivični postupak protiv ove devetorice nalazi se u toku.

Kopar, jedan mali lučki grad u sjevernom jadraniu, posjetili su u prošli četvrtak sovjetski predsjednik Kruščev i jugoslavenski maršal Tito, poslije razgovora na Brionskim Otocima, rezidenciji jugoslavenskog vodje. Izjava, koja je dana jučer i koja govori, da se sovjetski premjer g. Kruščev nakon provedenih praznika od 14 dana u Jugoslaviji vraća kući, ne dovodi ovaj slučaj hapšenja u vezi s g. Kruščevom.

Jugoslavenski konzul u Sydney-u g. Franjo Bruz izjavio je, da on ne može dati nikakve informacije o nacionalističkim grupama u Australiji i da on ne zna ništa o javljenim hapšenjima.

Odjel za emigrante u Camberi danas je izjavio, da Australija priznaje vojno-nacionalni odnos s Jugoslavijom.. To znači, da je jedan jugoslavenski emigrant - nacionaliziran ovdje - priznat kao australski građjanin, dok je ovdje, ali kad se povrati u Jugoslaviju, on postaje ponovno jugoslavenski građjanin.

(Više nego smješno. Sve se je radilo kako što bolje zadovoljiti jugoslavenske zahtjeve, što bi se moglo svesti na to da se Hrvatima daje australsko državljanstvo kako bi ih se moglo što jače prikovati za anglo/saksonske zakone, ili po onoj: Bit ćeš mi kum dijetetu ako ne mognem nikog drugoga pronaći, mo).

Btitanska ambasada u Beogradu, koja zastupa interese Australije, iznenadjena je s izjavom o uhićenima. Britanski konzul Mr. E.W. Cook je rekao, da će on tu stvar provjeriti.

Ps. Opaske pošiljatelja odrezaka novina iz Australije:

"Momentalno Vam šaljem samo ovo, jer nemam vremena da Vam što napišem, jer mi telefon zvrči sa svih strana i svi smo strašno uzbudjeni katastrofom uhićenih u Jugoslaviji....

"...Oprostite, moram ići, jer me zovu u demonstracije, praviti ćemo čudo i osvetiti našu braću...."

"Borba", četvrtak 5. rujna 1963.

Saopćenje Sekreterijata unutrašnjih poslova SFRJ.

UHAPŠENA DIVERZNATSKO-TERORISTIČKA GRUPA OD 9 EMIGRANATA

Prilikom hapšenja kod njih je nadjeno 15 kilograma eksploziva i veće količine drugog materijala za diverzije - Teroristi su pripadali ustaškoj organizaciji "Hrvatsko Revolucionarno Bratstvo" iz Australije i obučavani su u blizini Štutgarta.

Beograd, 4 septembra,

U vremenu od 19. do 22 jula o.g. na području kotara Kopro, Rijeka i Karlovac pohapšen je od strane organa unutrašnjih poslova grupa od 9 emigranata koji su diverzantsko-terorističkim zadatcima 7, jula o.g. u 00.35 sati ubačeni u zemlju.

(kakova vremenska točnost, zahvaljujući Udbinu agentu Miroslavu Varošu, koji je preko svojih Udbinih filijala, dostavljao svaki, pa i najmanji pokret ove hrvatske devetorke. Naravno da su ih Operativci Udbe čekali na određenom mjestu, mo).

Svi su posjedovali emigrantske putne isprave izdane u Australiji, a dvojica od njih čak i pašoše državljana Komenvelta - Australije.

Svi ubačeni su pohapšeni, i to:

- 1.** Oblak Josip "Pepo", sin Alberta i majke Rozalija Marinić, rođen u Španovici - Daruvar.
- 2.** Tolić Ilija, sin Joze i Matije Lekić, rođen u Ljupljanici - Derventa.
- 3.** Stojić Rade, sin Jure i majke Luce Raspudić, rođen u selu Dragićina, Mostar.
- 4.** Leko Vladimir, sin Jure i majke Stane Bebek, rođen u selu Vojnici - Mostar.
- 5.** Podrug Branko, sin Jakova i majke Stane Bura, rođen u Piramatovcima, Šibenik.
- 6.** Tapšanji Dražen, sin pok. Stjepana i majke pok. Ane Čutuk, rođe u selu Seona - Našice.
- 7.** Perković Krešimir, sin Ivana i pok. Marije Bičanić, rođen u selu Letinac - Brnje.
- 8.** Zdrilić Stanko, sin Ante i majke Božica Sušić, rođen u selu Rupelj - Zadar.
- 9.** Fumić Mika, sin Stipe i majke Marije Krznarić, rođen u selu Letinac - Brnje.

Naprijed navedeni boravili su u raznim emigrantskim logorima Austrije i Italije, dok nisu kao radna snaga upućeni na rad u Australiju.

Po dolasku u Australiju njima su pristupili tamošnji ustaški emigranti, nudili im zapošljenje i neke druge usluge i pogodnosti, pod uvjetom da pristupe njihovoj organizaciji, što su imenovani i prihvatili.

U okviru i pod firmom navodno dobotvornih i humanitarnih institucija kao što su "Hrvatski Dom" i "Australско-hrvatsko društvo" u Sydney-u, djeluje u stvari teroristička organizacija "Hrvatsko Revolucionarno Bratstvo", u koju su i navedeni emigranti pojedinačno učlenjeni, uz polaganja zakletva nad kamom i puškom, što posebno svjedoči o karakteru te organizacije. Članovi ove organizacije su spremni i obučavani za buduću diverzantsko-terorističku aktivnost na diverzantsko-terorističkim tečajevima koji su održani u zgradi 121 Svin strit vulara - Sidnej (ovako je u izvornom opisu, mo), gdje se nalazi katolički ured koji vodi emigrantski svećenik.

Poticani od istih krugova, rukovodeći se istim motivima kao zločinci iz Bad Godesberga i dr., (Bad Godesberg je grad u Njemčkoj u kojem je bila vrlo dobro razgranata mreža Udbaških doušnika. Kako su ovi doušnici u korak pratili svakog pasošara, slučaj je htio da su se baš tu u tome gradu potukli doušnici i pasošari, što je, naravno, jugoslavenska promidžba odmah to svalila na ustašku djelatnost. Tako je to mjesto postalo poznato, mo) rukovodioci spomenute ustaške organizacije u Australiji odlučili su da formiraju diverzantsko-terorističku grupu i da je pošalju u SFRJ. U tom cilju oni su se povezali u poznatom ustaško-fašističkom organizacijom "Hrvatski demokratski odbor" (Varoš/Draganović. Naravno da se tada, kada se je ovo zbilo 1963., nije znalo da je Miroslav Varoš agent Udbe a Krunoslav Draganović agent mnogih stranih služba, danas, kada se sve to zna, je kamo/kud bolje znati tko je tko bio tada i tko je sve Udbi dojavljivao, mo) u Minsteru - Savezna

Republika Njemačka.

Pošto se cijela grupa prikupila u Saveznoj Republici Njemačkoj, prebačena je u jedno mjesto blizu Stuttgarta, gdje su u trajanju od 10 dana obučavani od posebnih instruktora u rukovodenju oružjem i eksplozivom.

Danas 1. juna o.g. prebacili su se u Milano - Italija, gdje su se smjestili u pansion "Vila Viktorija" u ulici Vitruvio br. 18. Za vrijeme od 30 dana, koliko su se zadržali u ovom pansionu, izntruktori iz Stuttgarta, koji su ih dopratili, vršili su posljednje pripreme za prijelaz granice i za izvršenje zadataka u SFRJ.

Pp prelasku granice uputili su se u unutrašnjost zemlje. Usput su navraćali u sela radi kupovine namirnica i lažno se predstavljali kao šumski radnici, izletnici i sl.

Prilikom hapšenja kod njih je pronadjeno: 15 kilograma eksploziva, - trinitrotoluola, 100 detonatora, 100 metara štapina, 4 tranzistora, 5 pištolja marke "bareta" sa 450 metaka, 2 dvogleda, 2 kame, 3 geografske karte, 24.716 dinara, 51.350 talijanskih lira, 50 njemačkih maraka, 15 australskih funti i 3 penija.

Prilikom hapšenja navedene osobe nisu pružale nikakav odpor.

Protiv navedenih pokrenut je krivičan postupak i naredjen istražni zatvor.

Iz Sekreterijata za unutrašnje poslove SFRJ (Tanjug)

Beograd, 4.IX.1963.

Kraj drugog (2) pisma.

Napomena:

(Sve ovo čini jednu našu hrvatsku povijest. Kakova bi bila naša Hrvatska da u njoj nije bilo istaknutih Hrvata!? Bez obzira tko je upravlja/rukovodio sa ovim hrvatskim idealistima, oni za sigurno nisu znali za bilo kakovu Udbašku spletku oko njih. Zato njih treba ubrajati u PLEJADU HRVATSKIH REVOLUCIONARACA.mo. Otporaš)

02-01-2014 00:23 [#104](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

JANKA PUSTA IZ TRI PISMA GENERALA DRINJANINA (treće pismo)

(Donosim ovdje iz treće omotnice/kuverte ili pisma nekoliko isječaka iz australskih novina, prevedeno na hrvatski. Neka nemaju datuma i godina iako se novina spominje. Molim cijenjene čitatelje da to uzmu u obzir, kao i to da sve donosim u originalu, naravno gdje smatram potrebnim nadodam moje opaske, kako bi se čitatelji mogli bolje snalaziti. Davno je to bilo kada se je ovo zbivalo, a sve se je zbivalo: RADI HRVATSKE, ZBOG HRVATSKE I IZ VELIKE LJUBAVI ZA HRVATSKU! mo, ili Otporaš.)

"The Sun", Melbourne. (ime novine, mo)

HRVATI OVDJE ZNALI SU ZA UHIĆENJE JEDAN MJESAEC PRIJE

Vodje je rekao (ja bih to protumačio u množini:"da su vodje rekli", mo) da su Hrvati u Melbourne-u znali četiri tjedna ranije, da su devetorica mladih Hrvata uhićeni u Jugoslaviji, kao teroristi.

Tvrđnja je izjavljena sinoć po g. I. Kokiću, predsjedniku Australsko Hrvatskog Društva u Melbourne-u. On je rekao, da su viesti došle u jednom pismu ljudi iz jednog jugoslavenskog sela, gdje su dvojica od tih ljudi bili sakriveni - jedan od njih, Stanko Ždrilić, je iz Melbourne-a. Ždrilić i taj drugi australski Hrvat su tražili pokriće i cipele. Oni su ostavili to mjesto dva dana poslije i bili su skoro odmah uhvaćeni sa drugom sedmoricom, koji su bili u različitim selima. G. Kokić je rekao, da je njegovo društvo prvi put čulo za Revolucionarno Bratstvo o prošlom Božiću, ali nije znao, da su ova devetorica članovi dok nije došlo pismo.

VRLO NERAZBORITI

"Bratstvo" je jedna vrlo nerazborita organizacija, napravljena od uglavnom par mladih i tvrdoglavih, kojih je samo par. " - rekao je Kokić. "Oni nemaju izgleda za uspjeh. Uzmimo na primjer mađarsku revoluciju od 1956, koja je bila puno bolje organizirana i vodjena, a pogledajte šta se je dogodilo."

G. Kokić opovrgava, da (je,mo) internacionalni HOP, u kojem je on zastupnik, profašistički i da je u bilo kojoj vezi sa "Bratstvom".

(U strahu su velike oči, kaže hrvatska poslovice. Nikada neću zaboraviti slučaja Mire Barešića, Brajkovića i drugih kada su 1971. kao članovi HRVATSKOG NARODNOG ODPORA, HNO, u Stockholm-u, Švedska, na opravdan način, u samoobrani, usmrtili jugoslavenskog ambasadora Rolovića...Tada su se mnogi politički Hrvati ograđivali od HNO, što automatski znači da su se ograđivali i od Mire barešića, mo).

On je rekao, da je cilj Pokreta, (HOP-a, mo) dobiti pomoć od zapadnih sila, kao Australije, da predstave hrvatsku borbu za nezavisnost kod Ujedinjenih Naroda. "Ako postoji mogućnost za revoluciju, mi ćemo je prihvatiti, ali poslati devetero djece je preglupo", - nadodao je Kokić.

G. Kokić je rekao, da su navodi netočni, da ministar unutrašnjih poslova u hrvatskoj ratnoj kolaboracionoj vladi, živi u Geelongu pod krivim imenom. U stvari, Jugoslavija je pokušala s neuspjehom 1959., da se izruči čovjek dr. Andrija Artuković, iz Kalifornije, gdje on i sada živi.

VLADINA IZTRAGA (pisanje riječi IZTRAGA nam daje naslutiti da je to rječnik generala Drinjanina, te mogućnosti da je on ovo prevodio. mo)

Odjel za emigrante i častnici iztražuju, da li HOP i pojedinci bijahu izobražavani (trenirani, obučavani, mo) kao gerilci ovdje. Ministar za emigraciju g. Downer dao je nalog za izragu. Izraga je napravljena žurno, jer je potvrđeno, da je dvjesto ljudi bilo izobražavano (trenirano, mo) u jednom tajnom logoru pokraj Wodonge. U sadašnjim iztraživanjima se potvrđuje obavjesti o gerilskoj izobrazbi. Očekuje se, da će vodje organizacije biti opomenuti. Ali ako hrvatske vodje su postali naturalizirani Australci, ne može se napraviti taj postupak protiv njih.

Vodja federalne opozicije g. Calwell, rekao je jučer, da vlada mora poduzeti energične mjere, ako su hrvatski nacionalisti bili vježbani kao gerilci. "Ovdje nema mjesta u ovoj državi za borbe, evoropskih kontinentalnih ratova", - rekao je on. Po svemu izgleda, po dokazima, da je australsko tlo bilo upotrebljavano po Hrvatima za istu stvar, kao što je tlo Ujedinjenih Država bilo upotrebljavano po kubanskim emigrantima.

Teroristička veza opovrgavana po Hrvatima

"Devetorica uhvaćeni Hrvata u Jugoslaviji bili su vrlo miroljubivi", - odbornici od hrvatskih društava kazali su jučer. Odbornici su rekli, da oni vjeruju, da su se devetorica povraćenih Hrvata u Jugoslaviju povratili radi njihovih obiteljskih interesa. "Nama nije ništa poznato o izobražavanju terorističkih grupa, o terorističkim pokretima."

Gospodin Ivica Roso, predsjednik Australsko-Hrvatskog društva u Geelongu i g. Jure Jakovljević, tajnik, kazali su, da oni osobno poznaju dvojicu od uhvaćeni ljudi: "Rade Ostojić (28) i Dražen Taphani (oko 25) su vrlo miroljubivi ljudi, kada su bili u Geelongu" - izjavili su ova dvojica. Ni jedan od njih nije posjedovao nikakove vrste oružja, dok su živili u Geelongu. Bilo bi preglupo, da se njih obtuži kao teroriste", - kazali su hrvatski dužnostnici. U zajedničkim izjavama (poznato mi je to, jer sam i sam sudjelovao mnogo puta u sličnim slučajevima, da bi mi, politički i hrvatsko/nacionalno djelatni i aktivni Hrvati, sazvali sastanak za sve hrvatske postojeće organizacije u zajednici u kojoj bi živjeli, između sebe izabrali glasnogovornika ili govornike, pozvali novinare i medijske predstavnike, te tako bi imali jednu vrst PRESS RELEASE, kako za hrvatsko općinstvo tako i za svjetsko, mo) dva odbornika su kazali, da 170 članova u Geelongu su ogorčeni na obavjesti, da su devet ljudi bili uhvaćeni.

Nema ništa zajedničkog sa teroristima.

Izjave govore, da nisu fašisti ili nacisti ni komunisti. "Mi nismo u nikakvoj vezi sa bilo kojom terorističkom organizacijom".

"Mi smo poštivali sami sebe, a ako bi bila potreba, u svako vrijeme uzeti oružje u obrani Australije".

"U isto vrijeme mi bi (bili, mo) vrlo zahvalni za datu nam pomoć u borbi za oslobodjenje naše ljubljene Hrvatske izpod komunizma".

Izjava je takodjer opovrgla, da logorovanje u Wodongi u mjesecu siečnju je bilo dulje od 4 dana.

"Logorovanje je održano radi tjelovježbe i sastanka starih prijatelja." - nadodano je ovoj izjavi. (mnogo puta razne hrvatske skupine, ili u okviru crkvenih, športskih, izletničkih, lovačkih i inih raspoloženja, bi organizirali skupne izlete preko vikenda, osobito ako je prilikom duljih praznika. U ovom slučaju, jugoslavenske vlasti preko svojih konzularnih predstavništava, su koristile ovaj slučaj kako bi australskoj vladi dali do znanja da, svakog puta kada Hrvati organizirano i skupno idu na izlet, da idu na "terorističko vježbanje protiv njihove države Jugoslavije". Zato se je vođa opozicije federalne vlade g. Calwell rakao jučer u svojoj izjavi da su Hrvati koristili australsko tlo, kao Kubanci što su koristili tlo Sjedinjenih Država Amerike, mo).

"Bilo ni nepravedno da se krivi Rimokatoličku Crkvu za hrvatski terorizam", rekao je Re. J.P. Stevenson iz North Balwyn-a, od anglikanske crkve.

"Nije za nas da osudjujemo one vrijednosti, za koje je ove značajne ljude religija bila tradicionalna obrana protiv lopovstva i silovanja" - rekao je on.

"Daily Telegraph", 7. rujna 1963.

NA TERENU SA ORUŽJEM

Članovi od jedne hrvatske izletničke grupe nose puške i automatsko oružje, sliedeći TMF ljude kroz jedan teren u Wodongi u siečnju ove godine.

GOSP. KRAMER JE REKAO: "IZTRAGE NISU POTREBNE"

Ministar vojske (Mr. Kramer) je rekao jučer, da on neće iztraživati tvrdnju, da su Hrvati bili izobražavani (trenirani, mo) s australskom građanskom vojničkom snagom.

Tvrdnje, da su Hrvati bili izobražavani sa pripadnicima TMF u siečnju o.g. u Wodongi.

G. Kramer je rekao, da je ciela stvar bila razjašnjena u Parlamentu 23. maja prošle godine. On je rekao, da je on obećao pogledat tu stvar, kada su tvrdnje bili napravljene, da nova evidencija (dokaz, mo) je otkrila vježbanje Hrvata sa vojničkim jedinicama Australije.

Ali on je kazao kasnije, da je nova evidencija vrlo stara, jer je to razčišćeno u Parlamentu u mjeseci maju.

Zastupnik Ormonde (laburista NSW), koji je podugao pitanje u Parlamentu u maju, rekao je jučer: Da on stoji još u uvjerenju, da su se strane trupe izobražavale u Australiji.

On je rekao, da ministar za emigraciju g. Downer je priznao, da se Jugoslaveni igraju vojnika ovdje.

"Članovi od te hrvatske grupe rastjerali su jedan službeni sastanak predstavnika jugoslavenske vlade u Paddington Sopen Hall, prije nekog vremena" - kazao je zastupnik Ormonde. "Oni su također raztrgali (porazbijali, mo) namještaj te su morali biti uhvaćeni i kasnije oglobljeni".

Zastupnik Ormonde je kazao, da on vjeruje, da samo hrvatski borci za oslobodjenje (Hrvatske, mo) imaju glavni stan u Melbourne-u.

"Referente na Queen Street Woolahra je smetao, da se prava istraga krene na pravi put" - rekao je on. Većina ovih sa vojskom iz Wodonge su iz Melbourne-a.

POVIEST HRVATSKOG LOGOROVANJA Opovrgnuta

"Vojničke vježbe nisu bili pravljene u logoru HOP-a kazao je jučer fabijan Lovković. G. Lovković, tajnik HOP-a za Australiju, je rekao, da je logorovanje u Wodongi u siečnju o.g. učinjeno samo, da se stari prijatelji sastanu.

ZAŠTITA

U Melbourne-u jučer Hugo Tavain, koji je tvrdio, u četvrtak, da hrvatske nacionalističke grupe su održavale terorističke tečajeve u Wodongi za vrijeme od dvije godine, kaže, da traži policijsku zaštitu.

"Ja sam bio prebijen po nacionalistima (čijim i koje narodnosti, naravno da to ovdje "prebijeni" nije rekao; ali će to nadopuniti jugoslavenska antihrvatska promidžba i prstom uprijeti na Hrvate, mo) u Sydney-u u siečnju" - on je rekao.

U Geelongu g. Ivan Janković, vodja od jake hrvatske kolonije od 1000 ljudi, je kazao, da dvojica od australskih Hrvata, koji su se povratili u Jugoslaviju i bili uhvaćeni, su pošli natrag iz jednog od dva razloga. On je rekao, razlozi su sljedeći: "Da vide što se događa sa njihovim obiteljima ili, da se osvete onima, koji su pobili njihove roditelje, braću, sestre i rodbinu."

"The Sydney Morning Herald", 6. rujna 1963.

Medju inim stvarima u listu od ovoga dana bila je i izjava Jure Vlahe, vlasnika restoranta "Drina" i predsjednika nogometnog kluba "Croatia":

G. Jure Vlaho je rekao, da on pozna Oblaka i Tolića. "Oni su mladi, možda i tvrdoglavi. Oni nisu

moгли dobit svoju rodbinu i djevojke ovamo od kuće" - on je rekao. On je rekao, da su mnogo Hrvati u bojazni da govore zato, jer bi mogao biti pritisak na njihovu rodbinu u Jugoslaviji.

Možda su se zato oni povratili u domovinu, da oprobaju nešto učiniti.

Grupa mladih Hrvata iz Sydney-a kazali su jučer, da se oni boje, da će jugoslavenska vlada činiti pritisak na njih preko njihove rodbine, da se (i oni, mo) povrate u Jugoslaviju ili da se povuku iz djelovanja medju hrvatskim aktivistima u Australiji.

(Ovo je velika istina. Ja sam tada živio u Parizu i preko prijateljskih veza dobio sam poruku mojih roditelja, da ako volim svoje roditelje da se okanem svake politike, jer da ih skoro svakodnevno Udba i udbaši kući dolaze smetati. Jedna poruka je glasila: Moj sinko, u srid bila dana oni sa fićom dođu k meni u polje di radim. Brez ikakva uvoda mi kažu ti ćeš družu sa nama u Mostar. Moraćemo nešto važno govoriti. Tako se je to ponavljalo puno puta, a jadona stara, (moja majka, mo) samasamceta ko udovica radi težačke poslove na njivi i u polju. Molim te sinko okani se svake politike. Poslušaj ti svoga ćaću da se prije zore ne more svaniti. Ti znaš šta to znači. Nezaboravi da san ja stariji Rvat od tebe, ali nemerš glavom kroz zid..., mo)

Oni su kazali, da neki Hrvati su bili zatraženi da špijuniraju hrvatsku djelatnost u Australiji.

- - -

ZAVRŠNA RIJEČ GENERALA DRINJANINA

general Drinjanin

18.IX.1963.

Dragi moji !

Ovo šaljem Rudiju za njega, Icu i Crnog,- zatim Vladi za njega, Marijana i uže prijatelje, Tugomira za njegove uže i Dinka (Dinko Šakić je oženio Maksa Luburića polu sestru Nadu, mo) za prijatelje u Argentini,- kako nebi morao pretipkavati više primjeraka.

Poslao sam Vam već dvije pošiljke i jedno pisanice, s molbom da nam pomognete materijalno ako i gdje možete, radi ljudi koje moram povući iz Trsta i Austrije, prije nego padnu u čistki, do koje znam da će doći.

Jučer mi je moj veliki prijatelj iz Madrida javio vijest, koja neka ostane u najintimnijem krugu. Radi se o toj nesretnoj novoj koegzistenciji (u ta "blažena" vremena tog vremena, svijet je bio poplavljen tom "koegzistencijom MIRA" do te mjere, da se je samo o tome govorilo i pisalo. Tko bi bio u bilo kojem slučaju protiv te "koegzistencije", bio bi suočen zakonima zemalja u kojima je živio, kao danas, na primjer, tko bi se usudio bilo šta pozetivna reći o AL Quadi ili o Omama bin Ladenu, bio bi zakonski proganjan,mo), i na pritisak predstavnika Amerike i sličnih, poduzet će INTERPOL korake protiv tajnih i glavnih ljudi kako bi onemogućili rušenje Jugoslavije. To mi je saopćeno kao ispovjedna tajna i dobro pazite da ovo ne izađe iz intimnog kruga. Nesumnjajte ni momenta u to.

Budući da Interpol i razne službe imaju agente svugdje moglo bi se dogoditi, da nam cinkaju i one skrivene i da ih pronadju. Bio je kod mene i otac Pio Fržop, i pričao mi je nevjerovatne stvari iz Italije i - Rima!

Imam ljude sa pasaportom i državljanstvom jedne nam vrlo, vrlo prijateljske zemlje. Dobio sam mig, da ih povučem i dovedem ovamo, dok se ne svrši fortuma (fortuma je riječ s više značenja, a najvažnija su: nesreće, usud, udesi, nepogodno vrijeme, kob, vihor, oluja i sl., mo), do koje će doći bezuvjetno i bez ikakve sumnje. Samo ne kako misle javnim progonima, nego će nam pohvatati i

onemogućiti najopasnije ljude. Nu nas to ne smije smesti. Ovdje imamo sigurnu bazu. Ljude treba izobraziti, i tiho na mjesta postavljati i ja to činim. Ne brinite ako izidje da se govori i o Stjepanu Kocijanu, jer je on ovdje već i dolaze i drugi.

Ja Vas molim dakle najhitnije, da nas pomognete materijalno, bilo od Drina, bilo od pomoći najbližih, koji mogu, bilo od prodaje dionica, koje sam vam poslao definitivno, svjedno, pa čak ako nam posude. Prije ili poslije vratiti ću. Moram spasiti ljude i obraniti povjerenje ljudi, koji ga u nas imaju. Doći će i naše vrijeme, hrvatsko i ono Odpra, jer nismo zatajili, a praviti ćemo VELIKE DOGADJAJE I TO SKORO. Ja se u Vas uzdam, nismo se nikada ostavljali na cjedilu, nećemo ni sada.

Očekujem nove vijesti iz Australije i nadamo se da Odpor neće biti zahvaćen, a javljaju se ljudi iz Bratstva i žele k nama. Nezna se ništa za Gezu (Geza Pasty je osnivač i prvi predsjednik Hrvatskog Revolucionarnog Bratstva, za kojega se tvrdi i smatra da su ga agenti Udbe kidnapirali u Nici, Francuska, 1965 god., mo). Prijatelju daju znati da je Kučar (Zvonimir Kučar, Istranin, partizanski kapetan prve klase, došao u nemilost sa svojima 1953., emigrirao preko Italije u Francusku. Ja sam ga upoznao u Parizu. Bili smo prijatelji iako je on bio član Draganovićevog i Miroslava Varoša "Hrvatskog Demokratskog Odbora". Zvonimir Kučar je kidnapiran u Parizu, ponedjeljak 21 siječnja 1963. god., kako su francuske novine izjavljivale. Kasnije se je nagađalo šta bi moglo biti sa istim, mo) zaista u zatvoru.

Očekujem od Vas vijesti., odani Vam vaš Maks.

02-01-2014 05:32 [#105](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

PREKO TISUĆU ČESTITKI ZA ŽENIDBU GENERALU DRINJANINU!

(Vezano uz temu "ŽENIDBA MAKSA LUBURIĆA" prikladno je ovdje iznijeti i mišljenje i mladoženje Maksa Luburića kojeg je on pisao svojem prijatelju, suradniku i povjereniku HNO Anti Kršiniću. Koliko god ovo pismo ili ova pisma Maksa Luburića trenutačno izgledala nezanimljiva, doći će vrijeme kada će netko s oduševljenjem tražiti informacije iz ovih pisama kako bi mogao - ili kako bi mogli - napisati ISTINU o Maksu Luburiću.

Maksa Luburića treba promatrati iz TRI DIMENZIJE. **Prva (1)** Vjekoslav Luburić kada se je rodio i gdje je odrastao. **Druga (2)** njegova prva emigracija i vojničko školovanje i gerilska izobrazba na Janka Pusti gdje mu je Jure Francetić dao konspirativno ime Maks. U ovu drugu DIMENZIJU spada i ratno razdoblje 1941-1945 i sve njegove borbe u očuvanju i obrani NDH. **Treća (3)** njegova druga emigracija, pokretanje organizacije HNO i časopisa "DRINA" od kojeg imena je on prozvao sebe GENERAL DRINJANIN, ženidba s jednom otmjenom Damom Španjolokom i razlaz s Poglavnikom drm Antom Pavelićem.

Ove **tri (3)** DIMENZIJE treba posebno razraditi i kroz njih opisati: **(1)** Vjekoslava, **(2)** Maksa i **(3)** Drinjanina. Jedino tako - po mome skromnom mišljenju - može se ISTINA pisati o Maksu Luburiću. Otporaš.)

HRVATSKINARODNIODPOR

Ured Glavnog Tajnika br. 01215

15 DEC. 1953

Dragi brate !

Radi nastalih promjena i reorganizacije posla molim Vas, da bi me u radu pomogli pridržavajući se slijedećih točaka.

1. Moja nova adresa jest ova:

Roberto Campos Caballer,
Apartado 979
Valencija, Espana

2. Nije potrebno stavljati nikakovo drugo ime, nadimak, oznaku, čin, ustanovu itd. Samo i jedino kao gore. Svako drugo ime samo otežava rukovođenje pošte, posebno one preporučene. Osim toga i nehotice odajemo kretanje naše pošte i naše veze.

3. Svaku novčanu pošiljku treba slati zračnom poštom i preporučeno, po mogućnosti u čeku. Ček uvijek treba glasiti samo na ime ROBERTO CAMPOS CABALLER, i ništa drugo. Svako drugo ime otežava promjenu. Ako je manja svota ili se nema mogućnosti slanja preko Banke, tada je uputno staviti novce u plavi papir, staviti unutar pisma, čvrsto zaliepititi kuvertu, i uvijek preporučeno slati. U popratnom pismu napisati u koju svrhu se šalju novci i kuda treba poslati potvrdu.

4. Svu poštu, suradnju, reklamacije i narudžbe za "DRINE" treba slati isto na adresu kao gore, ako to Vi šaljete, ili pak netko koga Vi dobro poznate i smatrate potrebnim, da mi se javi. Sva ta pošta i tako mora biti meni osobno poslata, jer taj dio posla vršim. Slati, dakle, izravno, jer uštedimo na vremenu i radu.

5. Kada nam se treba javiti netko, koga osobno i dobro poznate, ili se radi o široj masi, tada neka se jave na našu adresu šire poznatu, a to je:

"DRINA" Apartado 5024, Madrid, Espana

6. U koliko netko tvrdi, da nije primio odgovora, prigovara poslovanju "DRINE", nije dobio potvrdu na poslate novce, nije mu želji udovoljeno, nije dobio "DRINE", ili je pak promjenio adresu, tada mi to javite, da mogu stvar ispitati. Kraj je godine i želimo, kao i lanjske godine, izvršiti pregled našega rada. Mnogo je posla, ljudi su isto netočni, teška su vremena, pa je lahko moguće da ima i propusta na našoj strani. Bit ću zahvalan za svaku objavu u tom pravcu.

7. Zahvalan bi bio svima, da mi jave: kada su primili "DRINU" br. 9-10 jer je nevjerovatno, da su jedni dobili, drugi ne. Možda da je negdje zapelo. Javite nam to odmah s točnim danom primitka i eventualnu promjenu adrese, opaske s obzirom na naš okružni list o promjeni u "DRINI" itd.

"DRINA" br. 11-12 (Božić i Nova godina), u punom je poslu i izlazi za koji dan na preko 100 stranica. To je naš odgovor na glasine neprijatelja o "crkavanju DRINE".

Prilažem moju Zahvalu na čestitkama za vjenčanje i Božićnu i Novogodišnju čestitku s molbom, da to uručite onima, koji su preko Vas te čestitke poslali, podpisali itd. Toliki je broj (preko 1.000) stiglih pozdrava i čestitaka, da je upravo nemoguće svakom posebno odgovoriti i zahvaliti mu se. Braća će shvatiti.

Uz naš vojnički pozdrav.

Za Poglavnika i Dom Spretni !
(ovdje pečat/žig HNO) General Drinjanin
(podpis)

Napomena:

(Kako se i iz ovog generalova pisma može očitno vidjeti o čemu se radi, a radi se o tome da general želi preko ovoga pisma upoznati i dati do znanja svojim suradnicima da je primio "preko 1000 pozdrava i čestitaka" za svoju ženidbu, i usput dati do znanja novu adresu gdje novce za tiskanje časopisa DRINE poslati. Svakako da je jugoslavenska Udba pomno pratila pisanje generala Drinjanina, tako da je Pero Zlatar napisao 3 knjige 2010: Meta Ante Pavelić - Živ ili mrtav. U toj knjigi pisac ovih triju knjiga opisuje ženidbu Maksa Luburića i ovo pismo prikazuje tako da je Maks tražio od svojih sljedbenika doprinos za ženidbu a da ček ne smije biti manji od deset (10) dollara. Udbaška posla!!!, što znači: vražija, neprijateljska posla. Otporaš)

03-01-2014 08:03 [#106](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

OVO PISMO NIJE IGRANJE "TOLDATA"

(Pismo koje ću ovdje iznijeti je pisao general Drinjanin Peri Tutavcu Bilić u Argentinu. Pero Titavac Bilić je rođen 1913 u Dančanju, Hercegovina a umro u Buenos Airesu 9 listopada 1985. Pero Tutavac je bio hrvatski novinar, publicist, pisac, prevoditelj i jezikoslovac. U Argentini je izdavao "NAPREDAK" 1954., te "SVITLENIK" u kojima je nastojao Hrvatima vratiti njihov stari izvorni jezik "ikavicu".

Poznavao sam Teru Tutavca preko organizacije HNO i novina. Po dolasku u Ameriku počeli smo se dopisivati. On bi mene često oslovljavao sa " Suborče " i " junače " a ja njega " Striče Pero ". Pero Tutavac je bio uski suradnik generala Drinjanina. Iz mnogobrojnih pisama se može primjetiti da su se poznavali još iz Domovine.

Neugdno sam se iznenadio kada sam u listopada 1985 godine saznao da je umro. Nedugo iza njegove smrti njegova supruga mi je poslala paket pisama/korespodencije između general Drinjanina i njega, kao i drugih stvari. Jedno od tih pisama iznosim ovdje za sve Hrvatice i Hrvate kako bi se upoznali kako su dva Hrvata, dva emigranta, dva fanatika, dva buntovnika i dva zaljubljenika u Hrvatsku živjeli u duđem svijetu, s tuđim običajima i zakonima ali uvijek u SIJENI HRVATSKE. Otporaš.)

OVO PISMO NIJE IGRANJE " TOLDATA "

HRVATSKI NARODNI ODPOR

general Drinjanin

13 . IV. 1962.

Bratu Peri Tutavcu
uredniku "napridka"
Buenos Aures, Argentina

Dragi moj Pero !

Ovoga časa želim Te obavjestiti o nekim važnom činjenicama, a za koji dan zgrabiti ću u ruke fascikle Južne Amerike, Argentine, Napredka, i Tvoj osobni, pa ću ti se odužiti na sve, postaviti stvar na svoje mjesto, odgovoriti na sva, i poći korak naried. Nu kako ću taj posao obaviti sa jednog stanovišta, koje Ti je nepoznato, to Te želim o tome obavjestiti.

Ovoga časa Ti piše Maks, ništa više, želim, vrlo želim, da suradnja podje i dalje. Nas spaja Hrvatska i Bog, a ništa nas ne dieli. **To mi je rekao Stepinac na našem rastanku prije povlačenja.** Malo sam puta upotrebio te rieči, u korespodenciji sa dva ili tri čivjeka i kada sam htio napraviti komparacije od efekta. Mene i Tebe spaja neizmijerna ljubav za majku Domovinu. Buntovnici, i valjda od rođenja. Bavimo se iluziornim stvarima, pa nas i zovu budalama, i zbijaju šale. Mene to ne smeta, vjerujem ni tebe. A eto bavimo se, kako vele, i novinarstvom, što nam zadaje i još više briga, kao da drugih nebi imali dosta. I veže nas još nešta : ne bojimo se. Ni jednih, ni drugih, pa zato, ni trećih. I kako se jedan život ne improvizira, ni naš nije improviziran. Nije važno da li se slažemo u svim detaljima političkog programa, ni da li sam Ti simpatičan, ili Ti meni. Ni to da su "prijateljevi prijatelji uvijek prijatelji, a neprijatelji neprijatelja su neprijatelji". Imamo svoje kriterije i Bog neka nas čuva od siromašnih duhova, a kada bi bili gradjeni na jedan kalup, značilo bi, da smo duhom siromašni. Mi smo širokogrudni u pogledima. Mi smo patrioti. Kršćani, katolici. Pa i vrag nas odnio ako nebi bili kadri medju nama ljudski znati i razlike podnieti., trpiti se medjusobno, i voliti se unatoč, recimo, razlika u trećima i u "sporednom". Eto, to je uvod.

Radi se o sljedećem : USTAŠKI BOJNIK STJEPAN FIŠTROVIĆ, koji se sada nalazi u Peru, Lima, na adresi apartado 3637. i valjda je i državljanin Perua, odrđen je jednoglasno od domovinskih i emigrantskih zapovjednika našeg nukleusa (1. jezgra, srž, bit; 2. uporište, središte, Klaić, Rječnik stranih riječi, mo, Otporaš), ZAPOVJEDNIKOM HRVATSKE VOJSKE ZA SVE JUŽNOAMERIČKE I SREDNJOAMERIČKE ZEMLJE. Nešto kao zapovjednik STOŽERA "SUR" "S". (Po svoj prilici ova riječ "SUR" bi mogla i trebala značiti "SUD", mo. Otporaš.)

To se je dogodilo nakon dugog razmišljanja i izmjene misli na sastancima. On se je odazvao kao stegovni i sviestni častnik i prihvatio toga nezahvalnog posla, kao što smo se Ti i ja i mnogi drugi prihvatili.

Mi, smo, Pero, vojnici. Mi smo i Ustaše. Ali smo sviestni svega, i znamo, kao što smo sigurni, da dijeliš naše mišljenje, da samo HRVATSKA VOJSKA može ostvariti borbenu jedinstvo hrvatskih ljudi, (to je dokazao i slučaj Domovinskog rata, mo) koji su voljni još, unatoč svega, dignuti stjegove REVOLUCIJE.

Trebalo je poći putem demokracije. Nu znaš i sam, da to ne znači putem anarhije. Mi smo se dobro posavjetovali, i za zapovjednika Stožera "S" niti se Fištrović natjecao, i niti sam ga ja gurao, niti se tko suprostavljao, niti je itko postavio "njet", kojega inače upotrebljavamo. Svako glavnije postavljanje mora biti jednoglasno medju nama, koji smo stvarali, vodili i odgajali hrvatsku vojsku. (Dok ovo pišem, pada mi na pamet dali se tako u zatočeništvu u Haagu osjećaju hrvatski generali Gotovina, Gotovina, Merčep i drugi, kao što su se u emigraciji i izbjeglištvu osjećali hrvatski generali Luburić, Herenčić i drugi,mo). Nu baš zato, jer se stvar dobro postavila, i kako smo i javno rekli, da ćemo se podrediti VOJNOM ODBORU Hrvatskog Narodnog Predstavništva, - do kojega će doći prije ili kasnije, i jer si ne uzurpiramo politička prava, koja pripadaju politici, stali smo na stanovište, da se i imenovanja

a. / smatraju definitivnima, dok se ista ne opozovu jednoglasno i prema kriteriju vojničkih zapovjednika. Sve to znači, da nam je svjedno, da li je nekome pravo ili krivo, simpatično ili ne, zapovjednici vrše svoje dužnosti, i

b. / branimo ih do groba. Mislim na to, da nećemo dozvoliti, da nam se jednom uprlja zato jer je bio H-ovac, drugog jer je bio Ustaša, trećeg jer je bio domobranski, itd. "nastrojen". Inače korteši bi nas rastrovali. A kako mi gledamo stvar iz horizonta povijesti i veličine zadatka, nemislimo za volju korteša pa niti korteških prvaka mienjati strukturu VOJSKE. Da, mogu se i moraju stavljati, skidati, mienjati, itd. GLAVNI ZAPOVJEDNICI I GLAVARI STOŽERA, jer stvar ovisi o političkim prilikama i potrebama, pa mogu imati rieč i snage IZVAN NAS. Nu nećemo dozvoliti, da se BOJNIKA FIŠTROVIĆA, ili pukovnika Batušića, ili pukovnika Pianića žrtvuje ***ari za gozbu.

Prema gornjim točkama I JER NEMA DRUGE MOGUĆNOSTI ZA BEZUVJETNI POČETAK, nemože se ovog časa za volju pretpostavki, za volju neodlučnih, za volju nekih, koji vječno čekaju "situaciju", - mienjati stvar FIŠTROVIĆA.

Ako na teretoriju ima starijih častnika, to ne znači, da su isti izključeni, mimoidjeni, proskribirani, itd. itd. Jednostavno: EKIPA JE POČELA. I cilj joj je postaviti na noge ORGANIZACIJU. Nu, TERETORIJALNA ORGANIZACIJA je jedno, a druga je stvar MOBILIZACIJA ELEMENATA, pa iako eventualno tamo živi GENERAL, budući zapovjednik Hrvatske vojske, zbora ili divizije, - ipak ostaje bojniik Fištrović na čelu TERETORIJALNE ORGANIZACIJE: dok će general, eventualno biti postavljen za ZAPOVJEDNIČKO MJESTO KAMO SPADA. (Ne znam o kojem hrvatskom generalu NDH je ovdje riječ. General Ivo Herenčić je živio u Buenos Airesu, dakle na području "SUR" ili "S" kojem je bio na čelu Bojniik Fištrović, mo)

I isto ne neznači, da sutra RADI POTREBE SLUŽBE, bojniik Fištrović, ne bude postavljen na drugo mjesto, a na mjesto TERITORIJALNOG ZAPOVJEDNIKA DODJE netko četvrti, možda jedan satnik, ili poručnik.

Stvaraju se i POKRETNE SNAGE I STOŽERI, koji mogu imati zapovjedna mjesta prema svojim sposobnostima i potrebama, i koje snage mogu biti danas u Argentini, sutra u Njemačkoj, prekosutra u Hrvatskoj. (Vjerovao tko ili ne, tako se je nekako i dogodilo u Domovinskom ratu. Ja sam osobno položio prisegu TRUP-u 1959 godine. Moj email nosi uspomenu na to: trup1959@gmail.com. Imam ovaj e-mail nekoliko godina. Vježbali smo se "po vojnički". Imali smo svoje poligone. Sve se krilo kao zmija noge od vlasti zemalja u kojima smo živjeli. Prije nekoliko godina me je jedan, koji je prije pola stoljeća bio sa mnom, upitao dali možemo govoriti sada o TRUP-u. Rekao sam mu: Što se mene tiče moja prisega ide sa mnom u grob, a ti radi po tvome, mo Otporaš). Nu TERITORIJALNI STOŽER ostaje dok se ne sprovede REVOLUCIJA. Ona će izmjeniti mnogo toga, pa možda i sve nas, nu treba ju početi stegovno. Revolucija nije anarhija i njeni šefovi ne smiju pasti kao žrtve psihološkog rata, nego isti voditi, sredjeno, ledeno, hladnokrvno, sustavno, kao da se radi o jednoj trgovačkoj operaciji. NAŠA ZAJEDNIČKA TERITORIJALNA MJESTA ĆE BITI POPUNIDBENA ZAPOVJEDNA mjesta, i naša opskrbna središta, i naša diplomatska predstavništva i naš nervni, obavještajni, spojni, edukativni, izvještajni centar. Nešto slično kao SBORNA PODRUČJA.

Zato tim ljudima trebamo dati zaštitu od korteša, uljeza, uhoda, i onih, koji danas kliču Hosana, sutra raspni ga. poučeni težkim izkustvima, mi ćemo NAŠE LJUDE BRANITI DO GROGA. Inače im ne bi mogli zahtievati rad, efektivnost, poslušnost i žrtvu.

A mi smo voljni sve od sebe dati, a da pri tome ništa ne tražimo, jer je put dugačak, i jer znamo, da će malo koji od nas, osobno, uživati plodove rada. Mi nikada više nećemo dozvoliti, da se žrtve za domovinu i zasluge u emigraciji, ili u politici, ili na robiji, nagrade vojničkim činovima. Ima trgova u Hrvatskoj za spomenike, ima mjesta u Parlamentu za sposobne, ima novaca u slobodi za živiti i sredstava za nagraditi potrebne. ALI BAŠ ZATO SMO I ODLUČILI NE DOZVOLITI, kao što se dogodilo mnogima, da od danas na sutra budu ŽRTVOVANI NA OLTAR MIZERIJE. Na oltar

Domovine, da. Ali na Olimpu Mizerije, ne.

Sve ovo, vjerujem nije ni potrebno bilo, da ti kažem. Nu ipak sam želio, jer bojnika Fištrovića uz nas i mene veže obostrano strostrano VJERNOST DO GROGA. A mi ćemo, između sebe stvarati kodekse, pa ako treba i suditi. Osiguran je potrebnim kontrol, uz sami izbor, nu želimo se osigurati protiv hirova POLITIKE. Protiv mizerije koreštva, koji su nas doveli dotjerali. Jednom treba graditi na ljudima, i tim ljudima osigurati ono, što sam ja učinio u slučaju Rovera (kada je Srećko Rover 1955. godine bio osumnjičen kao vodič da je prevodio u Kavranoj Akciji 1947/48 ljude u Hrvatsku, da je radio za Oznu i ljude odmah predavao istoj. General Drinjanin je hrabro ustao u obranu hrvatskog častnika i sazvaio Častni Sud da se ovaj slučaj ispita, mo), i što su mnogi učinili prema meni i rekli Poglavniku "Njet".

Ja sam Ti rekao VOJNIČKU TAJNU, jer vjerujem Tebi kao borcu. Ja na ništa Tebe ne obvezujem, ali te ljudski obvezujem na čuvanje tajne. Tajna je svako slovo ove obavjesti (a ne kao što je Mesić i kompanije predala visoke hrvatske vojničke tajne neprijatelju, mo), koju nemaš pravo nikome reći, iako ju ja sutra publiciram, ili to učini bojnik Fištrović.

Radi se o dvije stvari:

1. Ovo da znaš, osobno, Ti, Pero Tutavac. Da znaš radi rada, držanja, radi pisanja. Ja se u svemu, sasama, 100% identificiram sa bojnikom, on samnom, ostali sa obojicom, svi među sobom. Među nama nema izdaje, nema pametovanja. Htio sam do to znaš i radi "DRINE". "Drina je naša i Ti joj pomažeš, kao i mi tebi. Ja sam ti rekao, da ću posebno pisati o koracima, koje ćemo poduzeti KOD PRIJATELJA u svim zemljama za "NAPREDAK". Želimo da "Napredak" napreduje....Druga je stvar dokle može, mora, treba, smije ili nesmije ići ta suradnja. O tome se može govoriti i ljudski planirati, pa i mienjati planove.

2. Drugo je, sasama drugo, da li se Ti dobrovoljno stavljaš na raspolaganje bojniku Fištroviću, kao vojnik starišini, da mu pomogneš u čemu on nadje za potrebno. Tu opet ja nemam rieči, to je stvar kriterija Fištrovićeva. I Tvoja. Ti znaš mnogo toga. Ti znaš ljude. Poznaš "teren". Možeš ga izvješćivati. Možeš proturiti vijesti, letke, "patke", možeš koristiti u TERITORIJSKOJ MREŽI MOŽDA, MOŽDA MOŽEŠ "distrairati" /distraer al enemigo/. (koliko sam mogao ovu izreku razumijeti, značili bi ili moglo značiti; **1.** pronaći neprijatelje, **2.** rastjerati neprijatelje, **3.** uhodati neprijatelje itd, mo) Bojnik je napisao seriju članaka o psihološkom ratu, koji se mogu mjeriti sa najboljima u stručnoj literaturi. Pa tu Pero može sasama javno ili sasama tajno, kako Vama bude konveniralo, učiniti neusporedivo velikih usluga TERITORIJSKOJ MREŽI, odnosno zapovjedništvu. Kažem: na Vama dvojici je, da do toga dodje, ili ne dodje, brzo ili polako, djelomično ili kompletno. Pa i onda, kada bilo radi čega do toga nebi moglo doći, na tebi je, da "poljubiš i ostaviš" zahvaljujući braći, koja su ti se povjerala vjerujući u Tvoje "čojstvo".

Osobno bih mi bilo drago da do toga dodje. A ako ne dodje, slijedimo, kao do sada, računajući na Tvoje "čojstvo" i moralnu obvezu, da nas ne otkriješ, ako osjetiš mrežu na drugom mjestu. Bit tajne ti je poznata. Ona te obvezuje. Stari si borac, pa ti je poznato.

Želim ti reći, za Tvoju osobnu informaciju, nešto o radu i bojniku. Ja sam imao privilegij, vrlo rijedak, da sam imao u mojim rukama TEMELJNE LISTOVE SVIHX STARIHX ZAKLETIHX USTAŠA. Jedan od tih MALOBROJNIHX je bio i Fištrović. Kada sam ja, kao zapovjednik SJEVERNOG PODRUČJA /Madjarska, Njemačka, Austrija / pošao u Hrvatsku i preko srušenog mosta u Gjekenješu došao u Hrvatsku, prvo mi je bilo ići tražiti STJEPANA FIŠTROVIĆA. On je obavjestio Zagreb da sam stigao, on mi dao posebni vlak i pratnju za Zagreb. Tamo me čekao Voskovođa na bazi veze Fištrovića. Da Fištrović nije postao ZAPOVJEDNIKOM ŽELJEZNE VOJNICE, kako je to bilo na sastanku "pukovnika" u PTB.u određeno, zahvaljuje se "zaštitniku Poglavnika Josi Markoviću", koji se progurao prije vakt, a onda spriječio da se ZAISTA STARI

DJELATNI USTAŠKI SURADNICI JANKA PUSTE STAVE NA MJESTA.

To Fištrović nije znao, ali mi smo znali. Fištrović je bio predložen pukovnika i ulaz u PTB., a u planovima JANKA PUSTE bio je predviđen za zapovjednika gverilskih snaga. Pukovnik Servatzi, tada je, u NDH. a presiju nas, Jankopustaša izvadio Fištrovića iz jednog podruma, gdje su ga zgurali, kao i mnoge vrednote, da prevrće hartiju i tako smo ga izvukli i tako je postao zapovjednikmo Ozlja grada.

Nu stari Bego se nije htio ili znao boriti, pa je i tamo ostao nezapažen, ali je Joso pokrenuo LIČKU VOLKSGRUPU, a kako su u Vojnici vladali oni, i tamo je ostao u pozadini, iako je dokazao neustrašivo i inteligentno vojničko zvanje, kao malo tko. Tako se dogodilo mnogima, jer kako bi se inače držali na površini "rasovi" da se dalo napried onima, koji nisu bili u klikama. Moškov je htio isto k sebi Fištrovića, ja sam isto htio, nu vojnica ga nije dala, jer je bio "bezuvjetno potreban". Da je bio kod Moškova, ili mene, a ne kod Saevatzija, koji je bio lav, ali već šepav, onda bi Fištrović dočekaao rat kao hrvatski general. To Ti kaže stari Maks, koji zna mnogo toga. Poglavnik je imao najbolje mišljenje o Fištroviću, a ja ću ti jednom, kada dodjem do moje stare arhive, pokazati bilješku Poglavnika, (hoće li ikada itko uspijeti doći do te ili tih bilježaka, je velika tajna. Ja poznajem Hrvata koji je u Španjolskoj živio kada je ubijen general Drinjanin. On je španjolskim vlastima na njihov zahtijev pomagao neke stvari prevoditi sa hrvatskog na španjolski, mo) osobnu i vlastoručnu, na listu, koju sam mu predložio. To u (o) emigraciji. Nu zakon Pampe (hladan južni vjetar u južnoameričkim zemljama poznat po pampama, s jedne strane, a s druge gdje je živio predsjednik HOP-a dr. Stjepan Hefer i mnogi drugi Hrvati, članovi HOP.a mo) ti je poznat bolje nego mene. Nu ja sam odlučio i pod cijenu života izvući na površinu STOTINE ZAPOVJEDNIKA KOJE IMAMO I NA KOJIMA BI NAM MOGLA ZAVIDITI I AMERIKA. Nije istina da nas nema, da smo nesposobni, da smo kukavice. (Kakav pozitivizam je tada vladao u emigraciji hrvatske nepobjedene vojske NDH, mo) Da nam nisu zapovjedali da se predamo, poviest bi pisala o HRVATSKOJ VOJSCI KAO ŠTO PIŠE O KLASICIMA VOJNOG SVIETA.

Ja ću izvaditi na sunce i neke, sa kojima osobno nisam bio dobar, jer me nisu shvatili, ili jer ja njih nisam shvatio, ili jer se neka misteriozna snaga uvijek medju nas stavila. Sada treba imati uma i srdca pa stvar postaviti na svoje mjesto. Ja imam suradnika, časnika, muslimana, intelektualaca, koji je tri godine bio u Glavnom Stožeru alžirske revolucije. Nemamo nikakvih kompleksa ni radi prošlosti, ni radi sadašnjosti, ni radi budućnosti. Bilo je hulja u našim redovima i ima ih svugdje, ali je bilo, ima i bit će genija, pa i poštenih ljudi u svim taborima. Ovi se i nude. Ja se neću bojati mobilizirati ih. A ti razmisli na šta mislim. Pa kako onda štititi u pogledu Fištrovića, i sličnih. Zato ćemo ih i braniti do groba, i padati ćemo tako, braneći se I MEDJUSOBNO. Tražimo sve, dajemo sve. Suditi ćemo si medjusobno, ali i braniti od trećih, do kraja, do groba. Pa i onda kada nebude imao pravo. Dosta nam je ropstva onih iz vana i onih iznutra. Eto, Pero, pa ako možeš s nama, dodji, imaš ćeš prijatelje u dobru i zlu. Pa kako smo Poglavniku, jednom u dekadenciji, izmedju Mare, Višnje, Jose i drugova, rekao "njet" reći ćemo i našem budućem Političkom vodstvu, pa bio ko bio. Nemožemo skužinski ni pred Mačkom (Mačekom, mo), Markovićima (Ante Marković, predsjednik UKA i HOP-a, u Canadi, mo), ni pred Heferom, ni Oršanićima. (Ivan Oršanić predsjednik Hrvatske Republikanske stranke koji je osnovao u Buenos Airesu 1951 godine, mo) Amen.

Naš stav "vjernost za vjernost i do groba" neznači da ćemo sada lupati po krepaloj kobili. Pa ni po Markoviću. Ako Fištrović odluči ići u Buenos Aires, pa htjedne razgovarati sa Heferom i Markovićem, slobodan je, jer su ti ljudi na teritoriju kojemu je na čelu. Kao i onaj u USA sa ostalima. Kao i pukovnici u Munchenu. Ja sam baš poručio i Jeliću i Varošu, da razgovaraju sa ovima, jer ja i tako ništa neću učiniti bez njih tamo, kao ni Usa bez ekipe naše. Nismo militaristi, ali ćemo padati u obrani HRVATSKE VOJSKE, ali i u obrani EKIPE, i u obrani OSOBE. Bez toga nema sretna početka.

Nikom ne namećemo / U OVOJ FAZI / stega. Nu doći će vrijeme, kada ću ju trebati nametnuti. Nu JEZGRU IZGRADJUJEMO VLASTITIM UMOM, SNAGAMA I ŽRTVOM. Ne prodajemo se nikome, tko god bude razgovarao, razgovarati će sa EKIPOM I SNAGOM KOJU VEĆ IZGRADJUJEMO. Jakima se daje pomoć. Tito i njegovi su ZAVRIEDILI pomoć, koju su dobili u svoje vrijeme. Nitko do nas te snage neće izgraditi. Pa zašto onda čekati. Ne anuliram stare vrijednosti, ali novu borbu mislimo mi graditi na STVARNIM SNAGAMA, a ne na fikcijama i mistifikacijama.

Sada Ti imaš rieč.

Grli Te odani Ti Maks
podpis.

03-01-2014 20:37 [#107](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

GENERAL DRINJANIN JE IZVOR SNAGE

Donosim ovdje jedno generalovo pismo u kojem se može iz njegovog pisanja saznati da mu se je prvo dijete, sin Domagoj rodio 1954 godine a ne kako se je to pisalo i ponavljalo 1955. Molim one koje ova tema zanima da uzmu u obzir. I ja sam mislio da je Domagoj bio rođen 1955. godine.

general DRINJANIN
15.IV.1955.

Dragi brate ! (pismo je pisano suradniku Anti Kršiniću u Californiju, mo)

Primih pismo od 2.IV.1955. i hvala na dobrim željama i liepim riečima. Ima u životu detalja, koji nam zaslađuju gorčinu današnjice, a ti detalji dokučivi su svakom čovjeku dobre volje. Hvala na svemu !

Žao mi je zaista, da nisi primio moje pismo od 20.I.1955. kao odgovor na Tvoje od 20.XII. 1954. u kojem si poslao dar Domagoju od 10 dol. i na čemu sam Ti se zahvalio i odgovorio na sve upite. Tako na pr. :

U pogledu onog iz Meksika (ne znam o kome i čemu se radi, mo) to je bila patka. Ljudi izmišljaju viesti, onda tobože pripisuju nama. Radilo se zaista o planu, da se prebaci jedna osoba, ali Meksiko je čudna zemlja, ljevičari vladaju i da nije blizine same USA. bilo bi svašta. Odavde nikakva viest ne izadje, ako je takove naravi, da se treba štititi. Niti se indiskretno postupa sa dobivenim vjestima. Možete u tom pravcu biti mirni, mislim svi oni, koji su afektirani. Možete im to jamčiti. A ideju neku, koju nam daju, prenesemo i ako mislimo saopćimo u izvadku, kako bi misao vjernija bila. Ja sam Ti pisao, da sam neke Tvoje misli saopćio prvim našim ljudima, jer su misli zaista vriedile. Ali ime nisam saopćio, ili jer nisam smatrao potrebnim, ili jer bi to učinio šifrom. Netreba se bojati u tom pravcu.

Dogovori se sa Franom radi "DRINE". To činim radi komoditeta i radi posebnih razloga, da

nedobivaju ljudi odavde izravno. Ali ako želiš, slati ću izravno koliko i kako želiš, za Tebe i Tvoje prijatelje.

Znati ćeš da se Rude mora registrirati kao strani agent, a to su prihvatili službeno i Vitezovi (Knights of Columbus = Columbovi Vitezovi je organizacija dobrovoljaca koji sve svoje napore čine besplatno, a moraju biti registrirani kod nadležnih vlasti kao NON PROFIT ORGANIZATION. Onog puta kada si tako prijavljen i registriran, smatraju te "stranim agentim" što, po mome mišljenju, nema nikakove špijunske veze, mo, Otporaš). Poslao sam im punomoć Odpora i Drine sa državnim žigom i sa tim će se legalizirati kod sudskih vlasti. Nema konkvencija, a mi nemamo šta tajiti. Fran će te obavjestiti, jer vidim, da si išao k njemu.

U buduće piši na ovu adresu, a drago bih mi bilo da se interesiraš na pošti radi pisma, jer bih mi neugodno bilo, da se izgubilo. Od tamo se još izgubi, posebno ako ima u njemu šta, ili obrnuto, ne. Daj ga tražiti.

Ili Fran ili oni u Clevelandu imaju /Durr/ (ne znam šta bi ovo /Durr/ moglo značiti, mo) sve DRINE, ako išta fali dat će, ako nemaju piši šta i koliko i odmah šaljem, naravno redovnom poštom.

Topli pozdrav bratu Vidiću i ostalima. Mi dobro, Domagoj je čitavi momak, krasno napreduje i ne bi od Boga mogao šta ljepšega tražiti, nego mi je dao. **Ja sam uvijek bio praktični katolik i to ostajem do smrti** (a ne kako ga je Udbaški agent i ubojica Ilija Stanić nedavno opisao u "seriji jugoslavenskih tajnih služba" da on, tj. general Drinjanin, nije išao u crkvu iako se je izjavljivao kao katolik. Za moj pojam biti "praktični katolik" kako general sam za sebe kaže, je vjerovati u Boga i moliti se. Kad smo kod ove teme, želio bih zamoliti sve one koji imaju priliku čitati ova **PISMA MAKSA LUBURICA** da pomno prate - ili ako hoće neka broje - koliko i kako često general spominje Boga, mo), a to bi i svakom drugom toplo preporučio. Nedam se odvesti na "katoličku" politiku, niti u "antiklerikalce" što je još gore, jer odiše poganskim duhom. Bez Boga nema ništa !

Naši u San Franciscu rade pomalo i znam da ćeš se vratiti od tamo zadovoljan. Fran je jedan odličan čovjek, kao i Maca, Kerment i ostali koje si upoznao. (Ja sam živio u San Franciscu od prosinca 1969 do veljače 1983 godine. Neke osobe u San Franciscu i okolice koje general u svojim pismima spominje sam osobno poznao. To su uglavnom bili stari doseljenici. Mi smo zvali one Hrvate "stari doseljenici" koji su došli u Ameriku odmah poslije WW1 ili neposredno prije. Osobno sam poznao Antu Kršinića i on mi je mnoge stvari dao u poklon, jer da njemu, čovjeku u godinama, neće više trebati. Pošto sam i ja sada čovjek u godinama i zahvaljujući današnjoj tehnici i kompjutoru, odlučio sam ovo staviti na ovaj FORUM dnevno.hr. Usput se želim javno zahvaliti Administratorima ovog FORUMA što su mi dozvolili nesmetano iznositi ova **PISMA MAKSA LUBURICA**.

Za sve Hrvaticice i Hrvate koji imadnu priliku ovo pronaći i čitati. Uživajte u ovim PISMIMA! Upoznajte Vaše prijatelje tako da i oni imaju priliku ovo čitati. Kopirajte i širite dalje. Naša hrvatska dužnost nas obvezuje da što više napisanog povijesnog materijala ostavimo našim hrvatskim budućim naraštajima. Osobito iz naše hrvatske političke emigracije, koja je često puta bila **BURNA I NAPETA, A I TRAGIČNA**. Naši hrvatski svećenici su odradili, s voljem i odlučnošću, svoj pastoralni rad, kako u crkvama gdje su se Hrvati okupljali svake nedjelje, svetkovine i prigode, tako i u privatnim kućama. Da nije bilo našeg svećenstva, mnoge hrvatske obitelji bi bile potpunama izgubljene. Na športskom polju se je mnogo napravilo, i tu, kako smo mi to znali govoriti NA ZELENUM POLJU promicalo se je naše hrvatstvo i rodoljublje. Moj prijatelj Dr. Marin Sopta je izdao u Zagrebi prije par godina knjigu **SVETI IME CROATIA**. On je u toj knjigi opisao svaku hrvatsku momčad i imena nogometnih klubova je nosilo samo i jedino HRVATSKO IME. Na političkom polju, usuđujem se reći, da se je najmanje napravilo, ili ako hoćete napisalo. Jeli to zato da se nebi nekome zamjerili, ili jednostavno po onoj staroj: **POLITIKA ME NE ZANIMA**.

Ja ću sa moje strane učiniti koliko mogu dok me još pamćenje i vruća želja drže a i dužnost obvezuje da nešto učinim za moju Hrvatsku i njene nadolazeće naraštaje. U protivnom će nas prokleti i osuditi kao lijenčine da im nismo - iz sebičnih razloga - ostavili dovoljno gradiva iz prošlosti, kako bi se oni mogli adekvatnije snalaziti u budućnosti. Mo)

Franko se sprema za rat. Sve je puno vojske, oružja i naprava. On zna Tita, i to je utješno za nas. Bio sam i ja i drugi predstavnici, zvani na viša mjesta i dvije nedjelje se je razgovaralo o budućem radu. Mi smo zastupani svugdje, i više nego drugi, jer je meni ponudjeno mjesto savjetnika-stručnjaka za pitanje borbe protiv komunizma.

Mi ne odstupamo od našega : **NDH na DRINI ! Bog i Hrvati !** Tu je sve rečeno i ja vjerujem da će se ostvariti. Mi moramo voditi rat na našem području, i dao Bog da snage i dostatne budu. Komunizam je zarazio Srbe i balkanski ološ i opet će protiv nas. I mi ćemo ići, ali za svoju državu ! Mi slobode nemožemo zamisliti bez nje (Hrvatske Države, mo) i zato borbu protiv komunizma vežemo uz svoju nacionalnu slobodu.

Učinilo se u zadnje vrijeme par odličnih koraka. Vjerujem da će se i Srbi svaki dan jasnije izražavati za Srbiju i ne Jugovinu. A to je velika stvar, jer su i oni razjedinjeni.

Uz bratski pozdrav
odani general Drinjanin.

04-01-2014 08:22 [#108](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

POVIJEST I SMJERNICE HRVATSKOG NARODNOG ODPORA

(Iznijeti ću 14 gusto tipkanih stranica početak, razvitak, djelovanje i smjernice HNO koje je pisao general Drinjanin i poslao svojim suradnicima. Ja posjedujem kopiju preko indik papira, dakle vrlo čitljiva i sačuvana. Za mene je ovaj dokumenat od vrlo važnog povijesnog značenja. Nadam se da ima i drugih čitatelja koje će ovaj dokumenat zanimati i koji će shvatiti da je ovaj dokumenat pisao čovjek OČEVIDAC skoro svih dogodovština o kojima piše. Taj čovjek je Vjekoslav Maks Luburić, general Drinjanin. Otporaš)

general DRINJANIN

U glavnom Stanu Odpora
30 svibnja 1966.

OSNOVNE ZASADE ZA SASTAV; VODSTVO, DJELOKRUG I FUNKCIONIRANJE RADNIH SKUPOVA HRVATSKOG NARODNOG ODPORA

Uvod:

HRVATSKI NARODNI ODPOR konstituiran je u godini 1945. na Ivan Sedlu po zapovjednicima HRVATSKIH ORUŽANIH SNAGA, a s ciljem da bi se pružao ODPOR snagama okupatora na našim teritorijama, koje je napustila redovna državna uprava, politička i vojnička vlast,

- te da ove snage gerilskim i konspirativnim aktima suradjuju sa operacijama hrvatskih Oružanih Snaga za oslobodjenje povremeno izgubljenih teritorija i prestiža,
- da vrše vlast nad građanima Hrvatske Države, makar isti bili povremeno na okupiranoj teritoriji,
- da kažnjavaju izdajice i krvnike nad narodom, da čuvaju hrvatsku narodnu imovinu i uopće štite hrvatske interese na teritoriji, na kojima to nemože svojim redovnim organima činiti Hrvatska Državna Vlada i Glavni Stan Poglavnika, kao vrhovna vojnička institucija.

Tu je ovlast od Hrvatske Državne Vlade i Glavnog Stana dobio general Vjekoslav Luburić od Hrvatske Vlade kao član Glavnog Stana Poglavnika i u tu svrhu postavljen nad svim predstavnicima upravnih, političkih i vojničkih organa, kao na napuštenim teritorijama, tako i na samom bojištu i u zaledju i bokovima "JUŽNOG FRONTA".

Prema tome HRVATSKI NARODNI ODPOR je vukao svoju legalnost sa najviših mjesta, i ne može ga se smatrati samovoljno, proizvoljno, osobno ili protuzakonski stvorenoj organizaciji.

Napuštanjem državnog teritorija od strane Poglavarara, Hrvatske Državne Vlade, Sabora, Glavnog Ustaškog Stana, Hrvatskih Oružanih Snaga i drugih predstavnika Nezavisne Države Hrvatske, te imenovanjem generala Luburića zadnjim zapovjednikom Hrvatskih Oružanih Snaga i Zapovjednikom Otpora, te zapovjednikom II. Zbora za osiguranje povlačenja ostalih snaga, ratificirano je bilo legalno pravo HRVATSKOG NARODNOG ODPORA, da vodi Opor i pripreme za oslobodjenje na cijelom teritoriju NDH.

Nakon tragedije Bože Kavrana i akcije Državnog Vodstva, iznova je potvrđeno generalu Luburiću za vodjenje HRVATSKOG NARODNOG ODPORA i HRVATSKIH ORUŽANIH SNAGA. Kada je vodstvo ODPORA I HOS-a došlo u danima agonije Poglavarara u sukob (1955/6., mo, Otporaš) sa novonastalim vodstvom HOP-a (organizacija stara deset godina) pobuna vodstva Otpora i zapovjednika HOS-a te predstavnika organizacije u slobodnom svijetu ODPOR je dobio usred nastale anarhije i bezvladja i kategoriju buntovnika-revolucionarca, kako bi se pretvorio u POKRET ODPORA s ciljem, da popuni prazninu u konstruktivnu akciju s ciljem oslobodjenja HRVATSKE.

U tu svrhu bilo je potrebno napraviti plan rada kako bi se moglo koordinirati nastojanja i u domovini i u emigraciji, razdijeliti djelokrug između vojnika i civila, između političko-kulturnog i vojno-revolucionarnog elementa, da bi se bez opasnosti za kontinuitet na vanjsko-političko-kulturnom i legalnom frontu, moglo ujedno vršiti potrebite akcije najprije unutar plana za psihološki rat (korak 2), i kasnije gerile, vojno-gerilske i konačno operacije HRVATSKIH ORUŽANIH SNAGA u konačnom podhvat u razbijanja Jugoslavije i stvaranja HRVATSKE DRŽAVE, kada bi prestala funkcija HRVATSKOG NARODNOG ODPORA, a njeni se pripadnici inkorporirali u funkcije vojnika, pripadnika Sigurnosnih organizacija, političke i građanske uprave, odnosno povukli se u rezervu i na raspolaganje HRVATSKOJ DRŽAVI.

1.) RADNI SKUPOVI

Za sprovedbu jedne ideje, tj. misli i nakane stavljene u pokret, u akciju, potreban je JEDAN APARAT , jedno TIJELO. Kada smo postavili jedan jasan cilj : rušenje Jugoslavije i stvaranje HRVATSKE DRŽAVE, potrebno je i stvoriti APARAT za izvodenje.

Ti aparati moraju biti konstruirani prema zadaći, koja ih čeka. Za počinuti jedan herojski akt nije potreban nekada nikakva sprema, pa ni bazične moralne, etičke i intelektualne vrline ni kondicije. I jedna hulja, jedan ignorant, pa i jedna ništarija u svakom pogledu, u danom času može počinuti jedno djelo, - ali neće moći obavljati jednu stanovitu funkciju dulje vrijeme ako za to nema potrebnih kondicija. I posebno neće moći to izvršiti sa uspjehom, ako nema i potrebne intelektualne i tehničke kondicije. Odatle i toliki potresi, pa neki i u redovima Otpora, - jer se treba riješiti bezkrajno mnogo konkretnih problema, koji su preduvjet svakoj ozbiljnoj akciji. Odatle sterilnost jednih, pojava revolucionarnog infantilizma kod drugih, pojava pesimizma i defetizma kod trećih, pojava kukavičluka i izdaje kod četvrtih.

Rušenje, pak, jedne vlasti i jednog aparata, ne može biti samo jedna želja, misao, san ili špekulacija.

To je jedan proces, gdje se volja, spremnost, ideje i sredstva jednih sukobljuju sa voljama, spremnosti, idejama i sredstvima drugih.

Naša nastojanja na raznim terenima moramo nekako povezati u kolektivna tijela, kako bi kolektivno zastupali zajedničke ideale, kolektivno izgradili APARAT, skupili SREDSTVA ZA BORBU, te kolektivno riješili političke probleme u svijetu i u hrvatskom narodnom kolektivu, kako bi se osigurao uspjeh, kako bi neprijateljima oduzeli inicijativu, prijatelje, sredstva, - a privukli ih na našu stranu.

Za onaj dio posla, kojega treba obaviti u zemljama koje odlučuju i o našoj sudbini, ili gdje radi svoje snage u količini ili kvaliteti naših ljudi, možemo nešto učiniti za Hrvatsku, pokrenuli smo razna društva, institucije i organizacije, a gdje to nije bilo moguće pokrenuli smo "Krugove Prijatelja Drine" ili pak Povjereništva za inicijativu, dijeljenje propagande, našega tiska, za obavještanje itd.

Kasnije se ukazala potreba, da se svi ti elementi, kolektivni i individualni povežu i zajedničkim snagama učine ono, što posebničkim i individualnim nisu mogli.

Tu funkciju trebaju obaviti RADNI SKUPOVI ODPORA.

II:.) Odpor ima svoju zadaću, svoje ideje i svoju personalnost. Zato i ovi RADNI SKUPOVI ODPORA moraju biti sastavni dio Odpora, podpadati pod stegu Odpora, ispovjedati se pripadnicima Odpora i vjerovati u ekipu ODPORA.

Radnih Skupovi, dakle, trebaju biti skup svih živih snaga ODPORA, imaju u sebi esenciju duha Odpora, kako bi postali jedna centripetalna i privlačiva matica za okupljanje svih državotvornih djelatnih elemenata, pa i onda ako se ne postigne jedinstvo u svim idejama, nego akciono jedinstvo u onome u čemu smo složni : u rušenju Jugoslavije i stvaranju demokratske, suverene, slobodne i nezavisne DRŽAVE HRVATSKE. Dakle ne na maksimu plana Odpora, nego na minimumu želja najšireg sloga Hrvata raznih tendencija, pokrajina, vjera, staleža, ideologija i stranaka.

Prema tome ovo bi bila formula : SVI ODPORAŠI plus HRVATI KOJI BI IŠLI S ODPOROM.

Ako proučimo povjest viditi ćemo, da nikada, nitko i nigdje nije uspio za nikakav ideal pokrenuti ni za jedan jedini čas sve ljude, sve volje, sva htienja, sva sredstva. Nisu to uspjeli ni Crkva, ni Milicija, ni politika. Nećemo uspjeti ni mi, ODPORAŠI.

Ali možemo i moramo okupiti one, koji su po svojoj idiosinkraciji, raspoloženju, ciljevima, psihologiji i možda nepoznatim ciljevima voljni ići s nama, ili da mi idemo s njima, ako bi se u lokalnim odnosima pokazali boljima i svrsihodnijima od nas.

Treba računati i sa suradnjom ne samo lokalnih razmjera, nego i sa organizacijama, pokretima i društvima, koji su voljni, ali ljubomorno žele sačuvati svoju nezavisnost vis-a-vis ODPORA ili naših PREDSTAVNIKA. Treba računati i sa osobnim sklonostima, vjerskim faktorima, pokrajinskim simpatijama ili rodbinskim ili sentimentalnim razlozima, kada se ljudi odlučuju i bez razloga. Ili se odlučuju povremeno, tj. dolaze i odlaze, a ipak pri tome koriste, kao na javnim priredbama, proslavama, manifestacijama, kod širenja tiska i drugih zgoda.

Zato trebamo biti elastični, velikodušni, širokogrudni, - ali ODPORAŠI.

Budući smo bili apostoli koegzistencije moramo ekzistirati, tj. postojati, da bi mogli i od drugih biti prihvaćeni, jer ako ne postojimo, ekzistiramo, ne možemo ni koegzistirati.

III. INICIJATIVA I OSNOVA

Svaki rad negdje počima, negdje ima svoju polaznu točku, ili ljude i inicijativu. ODPOR je kroz buru dvadeset godina emigracije i radi događaja koji su nam svima poznati, mnogo skupina stvorio, izgubio ili pak prepustio bez borbe iz viših interesa ili posebni razloga. Zato i inicijativa pripada onima, koji su u tom vrtlogu naučili graditi i boriti se, padati i dizati se, gubiti i iznova stvarati. Vrijednost je tih ljudi ne samo u praksi, koju su stekli, nego i u prestižu kojega su stekli kroz te događaje. Oko tih ljudi borbe, padova, uzdizanja i akcije uvijek su se okupljali ljudi, koji traže i slijede ljude čvrsta karaktera i akcije. ODPOR IMA TIH LJUDI.

Jedni su već okupili oko sebe grupe suradnika, prijatelja, ili su ako je bilo uvjeta stvorili društva, koja su izdržala i najveće bure, kao čvrst brod u rukama dobra kapetana. Oni su pokazali na djelu, da imaju potrebne uvjete za stvaranje. Drugi, koji su bili samo bundžije protiv nepravde, oni koji su znali što neće, a još ne vide što hoće, još imaju mogućnost, da iz bune predju u drugu fazu, tj. konstrukcije, gradnje, stvaranja. Samo tako se i može opravdati jedan buntovni čin. Negativni ljudi su oni, koji iza jedne tabula rasa nisu ništa stvorili, a pozitivni su i oni, koji barem pokušavaju stvoriti nešto bolje od onoga što su srušili. (Točno, mo Otporaš.)

Zato bez mnogo formula, konzultiranja i filozofiranja, neka LJUDI ODPORA, koji osjećaju poziv, počmu sa okupljanjem.

Događaji u HOP-u, HSS-u, Vijeću, a i u Domovini, dokazuju, da su ideje Otpora zdrave, i sada je na nama, da izgradimo APARAT ODPORA, i da povučemo konzekvence, ako nismo sposobni ili doresli situaciji i prepustimo svoje mjesto onima, koji su pozvaniji, sposobniji, jači i djelatniji.

Oni, koji su već nešto učinili, pozvani su, dakle, da budu osovine oko koje se treba skupiti i ovo šire TIJELO, kao RADNI SKUP.

IV. VODSTVO RADNIH SKUPOVA

Radni Skupovi nisu cilj samima sebi, nego su komunikacija GLAVNOG STANA ODPORA sa hrvatskim masama, sa predstavnicima stranih sila, sa predstavnicima bratskih naroda i nama skolonih hrvatskih i inih grupa.

Zato i VODSTVO mora biti u rukama ljudi, koji su voljni sami i dobrovoljno prihvatiti stegu i direktive Glavnog Stana i onda, ako to uvijek nećemo isticati radi stanovitih i razumljivih motiva, kao u slučajevima gdje bi isticanje tog momenta škodilo, a ne koristilo, kako nam je namjera.

Nije to samo stvar simpatija ili antipatija, povjerenja ili manje povjerenja, vrijednosti ili ne vrijednosti jedne osobe, nego sigurnosti za komunikaciju, za sproveditelja struje između Glavnog Stana i Mase. Isto tako nismo svi konstruktivni za sve, nemamo mnogih kondicija, koje imaju drugi možda sa manje kulture, sprema ili ugleda.

Zato će na čelu RADNIH SKUPOVA biti prokušani i isprobani ljudi Otpora, koji će u svakom času biti na raspolaganje izaslaniku, predstavniku ili povjereniku GLAVNOG STANA. Predstavnici GLAVNOG STANA uvijek će biti ljudi, koji su dokazali kroz dugi niz godina, da posjeduju one vrline, koje su ljudima Otpora potrebne, da imaju puno povjerenje u vjernost idealima i potrebni kriterij.

Na čelo svakog RADNOG SKUPA stajati će Pročelnik, kojega prema vlastitom kriteriju postavlja ne čelo suglasno sa predstavnicima živih snaga PREDSTAVNIK GLAVNOG STANA.

Pročelnik će dogovoreno sa glavnim komponentima sebi izabrati svoje suradnike, tajnike, referente, savjetnike i pomoćnike za svaku vrst rada i svaku potrebu koja se ukaže.

Predstavnik Glavnog Stana će na svakom području prema mogućnostima i potrebama sazivati RADNI SKUP kada to nadje za potrebno, obnoviti Radni Skup, upodpuniti ga, izmjeniti ili pojačati tako, da nikada ne prestaje funkcija pripadnika sasama, niti ga treba nanovo uvijek birati u cijelosti.

Prema potrebi Pročelnik, kao i njegovi glavni suradnici mogu biti u izravnoj vezi sa Glavnim Stanom, iako u normalnim okolnostima i za normalne poslove trebaju biti u stalnom kontaktu sa PREDSTAVNIKOM GLAVNOG STANA, koji će uvijek biti na odnosnom području ako se radi o područnim RADNIM SKUPOVIMA, ili će biti sa unaprijed odredenom osobom ako se bude radilo o FUNKCIONALNIM RADNIM SKUPOVIMA.

V. TERITORIJALNI RADNI SKUPOVI

U bitnom će biti dvije vrste RADNIH SKUPOVA : teritorijalni za stanoviti prostor i drugi, funkcionalni, za stanovitu djelatnost, bez obzira na prostore.

Teritorijalni RADNI SKUPOVI bit će oni PODRUČNI, ili stalni, i drugi lokalni ili privremeni.

PODRUČNI RADNI SKUPOVI BIT ĆE:

RS. "NORTH" za područje USA i Kanadu,

RS. "SUD" za područje Južne i srednje Amerike

RS. "OCEANIA" za područje Australije, New Zelanda i dalekog istoka uopće

RS. "EVEROPA" za evropske države

RS: "ORIENT" za sjeveroafričke i uopće afričke zemlje, za Bliži azijski Istok i specifično za islamske zemlje zvati će se službeno PODRUČNI RADNI

SKUPOVI "NORTH", odnosno prema području.

Lokalni RADNI SKUPOVI, koji mogu biti stvarani isto za jedan grad, za jednu državu, ili stanoviti geografski prostor, zvati će se, na pr. : "RADNI SKUPOVI CHICAGO" ili "RADNI SKUPOVI NORVEŠKA".

Postavljanje i uključivanje lokalnih RADNIH SKUPOVA u rad PODRUČNIH RS biti će u nadležnosti odnosnih PREDSTAVNIKA GLAVNOG STANA na tom području ili dogovoreno s istim PROČELNIKA PODRUČNIH RS., a prema potrebi i pogotovo u fazi pokretanja i izravno sa Glavnim Stanom,.

U tom duhu i konzekventno s ciljem RADNIH SKUPOVA uopće, Glavni Stan će se izravno komunicirati sa bilo kojim Skupom ili njegovim referentom za pojedine poslove, a isto tako i PROČELNICI FUNKCIONALNIH RADNIH SKUPOVA.

VI. FUNKCIONALNIH RADNIH SKUPOVI ODPORA

Bilo radi potrebe da se stanovite prijatelje ili pripadnike ODPORA drži izvan kolotečine događaja u organizatornom i javnom djelovanju, bilo radi posebnosti zadataka, stvaraju se posebni RADNI SKUPOVI za pojedine grane djelatnosti, koji će imati svoje Pročelnike (Znam i siguran sam da mnogi neće razumijeti mnoge od ovih smjernica. Ja sam bio dugi niz godina jedan od Pročelnika HNO, te mnoge stvari su mi poznate iz prve ruke. Ali, svakako, danas, poslije skoro pola stoljeća od kada je general pisao ove SMJERNICE ili PRAVILA ili NAČELA, potrebno je neke stvari pojasniti; mi koji smo još na životu, tako da nas budući hrvatski naraštaji ne bi osudili kao lijenčine i kao ništarije, jer da im nismo ostavili dovoljno RAZJAŠNJENJA. Mi smo imali izvanredne sastanke na kojima bi se čitala, študirala i analizirala USTAVNA I PROGRAMASKA NAČELA H.N. ODPORA, mo, Otporaš) i koji mogu biti podređeni izravno GLAVNOM STANU ili pak PREDSTAVNICIMA GLAVNOG STANA u pojedinim zemljama.

Tako su na pr. :

- " RADNI SKUP U GLAVNOM STANU ODPORA ", ili
- " RADNI SKUP DRINE I DRINAPRESS-a", ili
- " RADNI SKUP INTELEKTUALACA - I S T R A ", ili
- " RADNI SKUP E K O N O M I S T A ", ili
- " RADNI SKUP ZA ODGOJ", ili
- " RADNI SKUP ZA ISPITIVANJE BLEIBURŠKE TRAGEDIJE", ili
- " RADNI SKUP POVJESTNIČARA", ili
- " RADNI SKUP ZA PROMIDŽBU". itd.

Pročelnici ovih skupova mogu živiti gdje bilo, i oni će okupiti potrebni broj suradnika, koji mogu biti s njima neposredno izravnoj ili posrednoj i tek pismenoj vezi, a jedini kriterij biti će pri odabiranju suradnika sposobnost i spremnost istih, da suradjuju sa PROČELNIKOM u specifičnoj ulozi, koja im je namjenjena.

Prema tome ne će biti uvijek potrebno, ni da isti budu poznati, njihovo ime spominjano, ako oni to žele iz bilo kojeg razloga, i njihova suradnja će biti sporadična i uvjetna. Zavisiti će to o sposobnosti i diskretnosti Pročelnika, kao bi za posebne potrebe znao mobilizirati i ljude, koji eventualno ne misle kao mi u stanovitim stvarima i vodjenju poslova uopće.

Zato će ovi Pročelnici biti izravno u vezi sa Glavnim Stanom, sa Pročelnikom RS. u Glavnom Stanu, ili zato posebno odredjenom osobom. Ponekada nije interes, da se stanovite osobe izvrgne napadajima sa strane naših protivnika ili neprijatelja radi njihove suradnje sa ODPOROM, a ponekada te osobe imaju stanovite obveze prema zakonima drugih zemalja ili organizacija, te nisu sklone javno angažirati se, ali da dati svoj obol u specifičnom predmetu u kojem su stručnjaci. Od takovih se osoba i ne smije zahtijevati, da se identificiraju s naporima ili osobama Opora. Da spomenemo samo jedan primjer, koji je sasvim adekvatan : jedan ugledni Hrvat stoji već mnogo godina u vezi samnom osobno, pomaže me suradnjom i materijalno, divi se programu ODPORA, cijeni mene osobno, nu u svakom kontaktu me nastoji uvjeriti, da nisam pogodan (radi se o tom "uglednom Hrvatu", mo) za bilo kakvi javni rad. (Ovdje general nije rekao da nije pogodan "za javni rad" zbog Jasenovca, ali je svakako mislio na to, mo, Oporaš.)

VII. ORGANIZACIJSKI KOSTUR NUKLEUS I VLADA FANTAZMA

U mnogim zemljama, a posebno u Engleskoj, opozicija stavlja svoju "vladu fantazma" ili "vlada u teoriji", sa svim detaljima kao i kada bi bili na vladi, ali s ciljem, da dodje na vladu i pripremi ista ekipa planove, strategiju političku i taktiku za osvajanje glasača, kako bi za tu "vlada fantazma" dobila legalnu većinu i onda ostvarila svoj program. Tako se priprema ujedno i upoznaje sa problemima koje mora riješiti. Tako se dogodilo da je na pr. premijer Wilson imao plan rada, koji se pokazao adekvatan, i tako je dobio vlast sa samo dva poslanička mjesta većine, išao je u druge izbore i dobio apsolutnu većinu. " Vlada Fantazma " (utvara, avet, sablast, fantom, mo) je bila izradila pripreme, ispipala javno mnijenje, izglasala zakone koje je spremila još dok je bila u opoziciji, i tako sprovela ideje u djela.

S druge strane ako ispitamo povjest mnogih Pokreta, pa i samog Ustaškog Pokreta, vidit ćemo, da se ideja rodila u glavi jednog vodje, (Poglavnik, mo) isti je onda stvorio osnovni nukleus (jezgru, srž, bit, mo), oko ovoga razradio KOSTUR, i u dani čas oko toga kostura stvorio jedan Pokret, Vojsku Upravu i Državni Aparat, koji je usred strahovito težkih prilika, usred sukoba ideologija i klanja, održao Državu kroz četiri godine.

Krist je počeo sa 12 Apostola, pa unatoč božanstvene misije, išao je putem koji kroče ljudi, da na kraju prodje i Stratište, progone, emigraciju, - ali je stvorio CRKVU, koja nije drugo nego organizacija iako ima i druga obilježja, Crkvu vodi Sveti Duh, ali se sastoji od ljudi, kao i mi.

RADNI SKUPOVI, njegovi Pročelnici, tajnici, referenti, stručnjaci, povjerenici, suradnici i prijatelji - su nekles i kosturi onoga što još treba stvoriti, preko kasnijeg kreiranja POKRETA ODPORA KAO POLITIČKE ORGANIZACIJE, pa sve do REVOLUCIONARNE VLADE, najprije "vlade fantazma, do Vlade, koja će biti instalirana na prvom komadiću hrvatske zemlje, koji će biti oslobođen našim akcijama i eventualno posredovanjem onih snaga, koje bi mogle biti nama savezničke u "velikoj strategiji" ili političkoj alianci. (Onima koji još nisu upoznati želim reći da je dr. Franjo Tuđman bio opijen idejama generala Drinjanina u stvaranju i obnavljanju hrvatske države. Bruno Bušić se sastao par puta sa pukovnikom Ivanom Babićem i s njim raspravljao strategiju zajedništva svih Hrvata u borbi za Hrvatsku državu, mo).

Naprama malodušnima, slabićima, pesimistima, defetistima, dotrajalim ljudima, kako bi rekle gedže, stojimo mi koji vjerujemo u narodni genij hrvatskog naroda, u vlastite ideje, u vlastite snage, u budućnost i svoju misiju, koja će završiti samo rušenjem Jugoslavije i stvaranjem Hrvatske Države bez obzira, kako smo rekli "na sat i kalendar" (Bravo generale! na ovoj izreci "na sat i kalendar" nikada se nije stavlja hrvatska borba, ali se je uvijek stavlja naša MISIJA I IDEJA VODILJA da se obnovi Hrvatska Država, mo).

Pale su i jače konstrukcije od komunističke Jugoslavije i umrli su i drugi, mlađi od 75 godišnjeg Tita. Nu Jugoslavija će biti srušena, ako ju budemo rušili i kad umre Tito, moramo biti spremni za sve. I ono što nam izgleda beznačajni nukleus, slabi kostur i smiješna "vlada fantazma" sutra mogu biti JAK POKRET.

Židovi - izabrani narod - bili su 2.000 godina emigranti. Emigrant je bio Isus kao i Muhamed. Emigranti su bili Lenin i Stalin, bio je i Tito, bio je i naš Poglavlak dva puta. Emigranti su bili mnogi danas značajni i na Vladi ustaljeni politički ljudi. Nije dakle ni naša misija ni nemoguća, ni jedinstvena, ni vezana samo uz Božije čudo ili ratni zaplet.

RADNE SKUPOVE ODPORA ČEKA NJIHOV DIO KOJEG NITKO DRUGI NEMOŽE OBAVITI SVE KADA BI I HTIO, a jedva ima znakova, da netko misli na to. Tu i jest jedna velika razlika između ODPORA I SVIH DRUGIH, koji na konkretna pitanja oslobođenja ili šute, ili govore o tome, što bi učinili, AKO BI Hrvatska bila slobodna.

VIII. LEGALNOST KAO PREDUVJET ZA STVARANJE KLIME

ODPOR ne predstavlja jednu uskotračnu monolitnu organizaciju, koja slijedi jednog šefa u jedinstvenoj taktici, nego smo skup raznih tendencija, pa i ideologija, usmjerenih k akciji za rušenje Jugoslavije i za obnovu HRVATSKE DRŽAVE. S toga nije ni potrebno da na svim poljima rada istupamo monolitno i zato dirigirani željeznom rukom odozgor prema dolje, sprovodimo istu borbenu taktiku na Kordunu i New Yorku.

Imamo spremljenu seriju članaka o REVOLUCIONARNOM INFANTALIZMU (vidi novinu, glavno glasilo HNO "OBRANU" br. 37-38 Madri, 1966., mo), kao bolesti koja prati svako revolucionarno vrienje. Zato se neću baviti tim problemom u ovom sastavu, nu želim napomenuti, da su vrlo problematične koristi bili stanoviti potezi pa i naših ljudi, koji su mislili, da je mužkost i radikalnost u borbi ako u isto vrijeme misle da mogu biti legalni predstavnici lokalnih kulturnih, športskih i folklornih društava, predstavnici u velikim hrvatskim konstrukcijama, kao što je bio slučaj Vijeća, a u isto vrijeme organizirati borbene grupe i baviti se konspiracijom sa deset tisuća milja daleko od naših granica.

U raznim zemljama : Francuskoj, Njemačkoj, Australiji itd., bačeni smo unatrag i izgubili smo na ljudima, materijalu, prestižu kao vojnici i konspiratori, iako zato nije bilo potrebe. S toga smo uvjereni, da je bezuvjetno potrebno odjeliti razne djelatnosti tako, da pad jedne grupe, izdaje jednog suradnika ili škandal ubačenih agenata-provokatora, nebi uništili jednim potezom rad na svim područjima i (što) je postignuto od mnogo godina. Osim toga ne vjerujemo u univerzalne genije, koji su sposobni isto organizirati Društvo Sv. Ante, Folklornu Grupu, KOMANDOS ili NA DESET

TISUĆA MILJA JEDNU REVOLUCIONARNU ORGANIZACIJU.

Odpor je predvidio te posebne funkcije na način, da se padom jedne konspirativne grupe recimo u Jugoslaviji ili Austriji, ne kompromitira recimo HRVATSKI NARODNI ODPOR U TORONTU. Prvo jer to nije potrebno, drugo, jer mu je funkcija različita. Ad 1/. Ako Hrvatska nemože mobilizirati među 7 milijuna Hrvata ili 150.000 Hrvata u Evropi potrebite ljude za izvršiti jedan akt terora, pa i koji jači akt potreban u psihološkom ratu, onda stvar hrvatske slobode stoji jako slabo i na tome neće moći pomoći jedna grupa od par ljudi iz Toronta. Ad 2/. Ako je dužnost naše emigracije u slobodnim i demokratskim zemljama predstavljati HRVATSKU, dokazati da u našoj zemlji vlada teror, da smo mi demokrati zapadne kulture, da tražimo pomoć u tim zemljama i javnu podporu zemlje, vlade, vojske i naroda, onda je jedini način, kako se to može postići, nečiniti terorističke akte u toj državi. Jedini način uvjeravanja u tim zemljama jest putem zboru i govora, ozbiljnim i savjestnim nastupima, sposobnim diplomatskim potezima, ustrajnosti, žrtvom, osobnim i kolektivnim radom na svim poljima, počem od Crkve do futbala, nogometa, tiskanjem novina, knjiga, boršura i letaka na jezicima onih naroda, kojima govorimo, sudjelovanjem u javnom životu, radu i akcijama zemalja, kojoj pripadamo kao DRUGOJ DOMOVINI. Identificirati se sa svojim patničkim narodom u svim okolnostima i nikada zatajiti svoga hrvatskoga značaja, ali znati približiti se razlozima ljudima nove domovine. Sve drugo oni smatraju balkanštinom, i onda u kritičnim časovima, predaju nas Balkanu (to oni i danas čine nazivajući nas i pripisivajući nas "zapadnom Balkanu, mo), kao i 1945. godine.

Oni pak, posebno antikomunistički elementi, koji nas razumiju, i kako sam osobno mogao provjeriti, u 99% slučajeva nam kažu : idite u vašu zemlju, ubijte Tita, ubijajte komuniste, vršite gerilu, vršite protuteror, kažnjavajte krvnike i izdajnike, onda ćete steći simpatije boraca. Ovima ostaje dvoje : napustiti sredinu, koju mogu kompromitirati i dobit će drugu udjelbu, i 2.) primpremiti se teoretski, usavršavati se, u nadi da će biti pozvani u dani Čas. Ili biti ukopčani putem svojih novih domovina, ako budu imali interesa za naše područje, ili se ukopčaju u onu struju i akciju, koja će imati interesa na našem području. Dogodilo se i opet će se dogoditi, da će nas jednoga dana pitati : šta imate, koga imate, što znate?

A RADNI SKUPOVI IMAJU DRUGU MISIJU,- i mogu se baviti sa svim i svačim, osim sa konspiracijom na daljinu, pomažući tako Udbu, i odmažući nastojanjima onih ODPORAŠA, koji imaju taj zadatak, kako bi mogli sutra biti ozbiljno prihvaćeni kao sposobni konspiratori, vješti gerilci, i dobri vojnici. Stvaranje klime za odgovorni politički rad u tim zemljama može se postići samo političkim sredstvima legalnosti. Isto je sigurno da će doći do previranja u svijetu i tada ćemo biti prihvaćeni i na polju konspiracije samo ako zaista znadnemo konspirirati i to dokazati, kao što je i na Vama da spremite političku kampanju, i da joj osigurate stalnost. Vi ste u prvom redu Ambasadori Hrvatske i tu ćete kategoriju imati, ako se znadnete tako vladati.

IX: POGRANIČNA I BPRBENA PODRUČJA.

Sve navedeno pod točkom VIII.) ne odnosi se na one zemlje, koje nisu slobodne, gdje nema demokracije i nema mogućnosti za rad ili mi nemamo posebna interesa računati sa vodstvom ili javnim mnijenjem te zemlje. Isto se odnosi na pogranične zemlje kuda vode putevi našega rada na DOMOVINSKOM SEKTORU, za koje slučajeve vrijede drugi zakoni, druga pravila, norme i imena, pa i onda ako pripadaju ODPORU, ili SKLONIM ORGANIZACIJAMA.

Moramo podpuno uvesti pluralizam : domovina, pogranične i neslobodne zemlje gdje se treba boriti, i slobodne zemlje, gdje tu borbu treba opravdati, političkim sredstvima braniti hrvatske interese, pa i same revolucionarne borbe. Sve to još ne znači da se neće praviti iznimke, ni promjeniti taktika, ali je sigurno, da uvijek mora postojati forum, koji će borbu pomagati, borbu opravdati, stvar zastupati legalno i legalnim sredstvima, i što jača bude borba, jače će trebati braniti istu. U isto vrijeme dok su u Alžiru pucale bombe i sablazno odjekivali poklici onih, koji su trebali biti poklani, ili dok su čovjeka lovili kao divlju zvjer ili letile gradske četvrti u zrak, ugodni, mladji i elegantni ljudi sjedili

su u luksuznim Hotelima Pariza i Zuricha, i davali intervju novinarima, ili držali konferenciju za tisak, gdje su optuživali neprijatelja za istu stvar, a branili svoje za težu stvar. I nikome nije palo na um, da šefa jednog takvog ureda pošalje u neku akciju ili da prikolje francuskog konzula ili ubije šefa Policije.

Dok se na pr. može razgovarati što jest ili nije pametno učiniti u Italiji, Austriji, Mađarskoj i drugim pograničnim zemljama, te u Njemačkoj, koja je bila naš saveznik i još uvijek je okupirana, a ima 100.000 pasošara i znatan aparat UDBe, - teško bi bilo shvatljivo ubrojiti u "borbena područja" USA, KANADU, ŠPANJOLSKU, ZELAND, AUSTRALIJU, itd.

U "borbenim područjima" zato neće biti stvarni RADNI ODBORI ili SKUPOVI, nego druge za to prikladne organizacije i za takav način borbe prikladni ljudi, koji se prije toga moraju ukloniti iz svih javnih hrvatskih društava i organizacija, kako njihov pad nebi povukao za sobom cjelokupni rad u jednoj zemlji i navukao na sebe mrežu ne samo Udbe nego i vlasti domaćih zemalja, koje nemogu i neće dozvoliti na svom teritoriju terorizma.

Zadatak je RADNIH SKUPOVA da organizira zato i kontrol onih elemenata, koji bi mogli biti agentprovokatori UDBe da nerazumnim aktima navuku osvetu domaćih vlasti i javnog mnijenja na Hrvate, kao što se dogodilo u Sydneyu, gdje je zabranjeno ime CROATIA jednom Klubu, a onda opet dozvoljeno, kako mi vele, kada je taj klub dobio UPRAVU KOMUNISTIČKIH AGENATA I JUGOSLAVENA. (Malo sam upoznat o ovom slučaju, pa ne mogu dati istinit prikaz ovog slučaja. Bilo bi poželjno da se netko javi tko je tada i u to vrijeme živio u Sydneyu, mo). Oni koji su na utakmici Croatia - Izrael u Sydneyu vikali : Heil Hitler mogli su biti samo agenti Udbe, ili ako su bili Hrvati, daleko im kuća od naše.

Za mnoge čujemo da "pojedoše Tita živa" a kod kuće su bili pokorni SKOJevci, zahvalni STIPENDISTI, i u emigraciju ih je dovela ideja o dobrom i jeftinom kapitalističkom životu, gdje somuni vise na drači, pse vežu sa kobasicama, a ljepušaste plavke vješaju se na vrat prvom koji naleti.

O striktnom pridržavanju ovih smjernica za rad izvan "BORBENIH PODRUČAJA" ovisiti će uspjeh na BORBENIM PODRUČJIMA.

Praviti revoluciju se može priredjivanjem lokalnih plesova, sviranjem na tamburicu, svetim misama i dovama u džamiji, pomaganjem boraca, tiskanjem knjiga i novina, javnim političkim nastupima u ime porobljene Hrvatske i - obranom boraca kao u mehlemskom (kada je skupona hrvatskih političkih emigranata 1963 godine napala jugoslavensku misiju u kojoj su isključivo bili agenti Udbe, mo) slučaju.

Malo će za Hrvatsku učiniti oni, koji o revoluciji govore pod uticajem alkohola, kao očajnici, kao izgubljeni, dešperateri, kao nemoralni i indiferentni, a mnogo ili sve mogu učiniti stegovni, sredjeni, savjestni izgradjeni, inteligentni i osposobljeni ljudi za svoju posebnu struku. I riječ revolucija neka bude izrečena kad trebatne i bez obzira na žrtve, a neka ne bude izrečena kad joj nije mjesto, ni čas.

X. DJELOKRUG RADA RADNIH SKUPOVA.

Iako će RADNI SKUPOVI teritorijalnog značenja i pogotovu oni PODRUČNI, biti koji će zapravo pronaći sve mogućnosti, koje treba za Hrvatsku izkoristiti, možemo fiksirati kao glavne točke:

1.) biti dostojni predstavnici Hrvatske naprema zemlji u kojoj se živi i to na svim poljima, jer će nas po našem držanju cijeliti i primjenjivati na hrvatski narod ono što o nama, kao predstavnicima iz kontakta s nama vide.

2.) biti efikasni predstavnici ideja i ekipa ODPORA, kako se ne bi na čitavi hrvatski kolektiv primjenjivala saznanja o negativnim elementima hrvatske kolonije, hrvatskih izdajnika, negativnih, anacionalnih i asocijalnih manjina, kao i hrvatskih skupina koje služe tudjina i štode interesima nacije gdje žive, kao što je slučaj sa Hrv. Bratskom Zajednicom, (Hrvatska Bratska Zajednica je osnovana 1893 godine u Pittsburgh-u. U to vrijeme nije bilo radničkih zaštita po današnjem sistemu. Skupina Hrvata se sastala i po starom hrvatskom običaju, osnovali jedbu "hrvatsku bratsku udrugu" za pomaganje braće Hrvata u nevolji. Ta hrvatska bratska udruga se razvijala i po drugim američkim savezanim državama, tako da je po svojoj obujnosti i socijalnoj važnosti spadala pod kategoriju osiguravajućeg društva. Tako je ta početna Hrvatska Bratska Udruga postala Hrvatska Bratska Zajednica. Sve to nije loše, dapače, ta naša stara Hrvatska Bratska Zajednica je kod Amerikanaca i drugih narodnosti predstavljala Hrvate, Hrvatsku i hrvatske nacionalne probitke sve do iza WW1!. Tada dolazi na scenu/pozornicu Beograd i njegova antihrvatska politika do te mjere da je lukavim metodama uvjerila upravu i preko nje sve članstvo HBZ da su oni Slaveni koji su došli ovdje "iz starog kraja" samo da se ne spominje hrvatsko ime, i da oni, tj svi mi "govorimo naški" samo da se ne kaže da se govori hrvatski. To je tako išlo i otišlo daleko da se je uđutire govorili za sve one koji su došli iz novoosnovane države SHS "da smo zemljaci". Ovo je bilo tako sve do proglašenja Neovisnosti Republike Hrvatske 29 svibnja 1990 godine. Još će biti govora o ovoj temi. Ja sam bio jedan od tih koji sam postao žrtva jugoslovenstva unutar HBZ, te, iz mog ugla dledanja mogu dati neka objašnjenja, Mo, Otporaš), koja je pred vlastima USA i Kanade govorila u ime Hrvatske, a za račun Jugoslavije i komunizma. Otporaš)

c.) medju predstavnicima stranih naroda uopće tražiti saveznike i prijatelje, pripremati suradnju na najširoj bazi za sutrašnju političku i eventualno vojničku kolaboraciju u borbi protiv Jugoslavije, a za Hrvatski Državu. Posebno pak sa žrtvama Jugoslavije, komunizma i velikosrpstva. (Osim Srba svi drugi su bili žrtve Jugoslavije i komunizma, mo).

d.) pratiti strani i neprijateljski tisak, propagandu, i odgovarati našim tiskom i propagandom, (i ovdje se treba reći da je hrvatska politička emigracija, bez obzira kako je bila podjeljna, razdjeljena, pocijepana, imala je svoje izvore i svoja saredstva tiska i propagande/promidžbe za suzbijati sve jugoslavenske laži o nama Hrvatima. Tu smo mi Hrvati bili dosljedni jedni drugima, mo), iz dana u dan, za svaki pojedini slučaj i to konzekventno, permenantno, a ne sporadično, svojevoljno, od vremena do vremena bez sistema, interesa i stručnosti.

e.) odgajati vlastite ljude za buduću zadaću, organizirati niz informativnih, odgojnih, stručnih predavanja, seminarija (kružoki, mo), tečajeva, skupnim predavanjem problema kulturne, ekonomske, vanjskopolitičke, vojnopolitičke, tehničke, organizatorske i druge naravi. Ukratko spremati se da budemo u stanju naš nukleus (naša uporišta, mo) pretvoriti u kostur i ovaj u dinamični pokret, koji će moći ne samo odoliti mizeriji emigracije nego i iskušnjima vremena i kalendara (to smo vidjeli u prošlom opisu: "sat i kalendar", mo). Pretvoriti gradjanina-emigranta u borca-profesionalca-stručnjaka za raznorazna pitanja.

f.) biti logistička baza za snabdjevanje materijalnim dobrima one, koji to ne mogu učiniti, jer se na drugim sektorima nalaze angažirani, te radi toga - kao ljudi Crkve, koji žive za Crkvu (iako se često puta "crkva" piše malim slovom, general Drinjanin ovdje stavlja veliko slovo "Crkva" kako bi dao oduška svojim kršćanskim i katoličkim osjećajima i podvukao važnost Crkve, a ne kako je to nedavno izjavio jugoslavenski Udbin Ubojica Ilija Stanić, da general nije bio praktični katolik/kršćanin, mo), i moraju živjeti od Crkve, pa trebaju pomoć onih, koji mogu BAŠ NA TOM POLJU IZVRŠITI SVOJU DUŽNOST i od čega ovisi efikasnost onih, koji sve daju od sebe.

g.) posebno izdržavati svoj vlastiti tisak, svoje novine, svoje revije, stručne knjige, koje valja napraviti bez obzira što iste koštale, te dali se mogle ili ne prodati, financirati propagandu kako na stranim jezicima, tako i na hrvatskom, za domovinu, i sve ostale izročito nespomunute zadaće, koje

logički proizlaze iz naše kondicije boraca za slobodu.

Mogli bi, da ne duljim, reći, da RADNI SKUPOVI moraju učiniti sve ono, što mi odavde nemožemo, odnosno što Hrvatski narod nemože iz zatvora koji se zove Jugoslavija.

Između neizmjerne velikih potreba i između kriminalne indiferencije mnogih Hrvata u tuđini, ljudi ODORA preko svojih RADNIH SKUPOVA moraju naći jednu mogućnost a to je osiguranje minimuma i nastojanja da se postigne maksimum.

XI.) PRIMJENJENI DUALIZAM KAO TAJNA USPJEHA RADNIH SKUPOVA.

Sve će ove za sada ostati mrtvo slovo na papiru ako se ne sprovedu u život ove ideje, ili ne zamjene drugima, boljima, prikladnijima, skladnijima, prihvatljivijima, kako hoćete. Ideje uopće vrijede toliko, koliko su se pokazale u primjeni i akciji.

Ima jedna osnovna psihološka činjenica, koju svaki od Vas mora u sebi riješiti, a onda primjeniti na organizme koje budu vodili za Hrvatsku. To je vječiti dualizam, da kažem dvostrukost, koji paralelno idu u nama i kroz nas na našu akciju.

U prvom redu to je borba dobra i zla u čovjeku, koja vuče svoj korjen iz doba pada čovjeka, iz istočnog grijeha, da se izrazim u poznatoj terminologiji iz Biblije. To je onaj egoistički "ja", naša komotnost, naši osobni, obiteljski, trgovački i drugi interesi s jedne strane i žrtvovanje vremena, zdravlja, živaca, sredstava i života za jednu domovinsku stvar. Ako ju niste riješili u sebi, jedva ćete moći primjeniti na poduzeće kao RADNI SKUP, koje vodite ili u kojem nešto činite. To je ono "dobar pastir a što kaže inom, i sam svojim potvrđuje činom".

Jedna od težkih poroka (pogrešaka, krivica itd., mo) emigracije i kočnica mnogog rada jest onaj pretjerani individualizam, onaj "ja" iznad svega, kojega treba u radu podrediti onom "MI", a to nije laka stvar i mnogi su inače vrijedni ljudi tu izgubili tlo pod nogama i spali na bijedno izživljavanje, na varanje sebe i ostalih. Osobni sporovi, osobne simpatije, razlike u sporednim stvarima, paralizirale su rad mnogih pokreta i kolektivnih pokušaja. Uvijek se susreće onaj "ja" kakvoga želimo drugima nametnuti, sa onim ja, koje sami sebi u času ispita savjesti ispovjedamo, kako se je reklo, sami sebi pred ogledalom ili u savjetovanju sa jastučnicom. (Kristalno jasno rečeno, hvala ti generale!, mo).

Bit će toga dualizma ili rada na dva kolosjeka, koji vode cilju, negdje se i dodiruju, ali svaki ide svojim putem. Tako na pr. suradnja ORGANIZACIJA ODORA, koje su davno legalizirale, imaju stanovitu svoju personalnost, svoj "ja" kolektivni, i logično je, da gledaju na probleme suradnje u RADNOM SKUPU kroz naočale organizacije, one uže, kojoj pripadaju. Ima tu nekada i obveze prema vlastima, koje su im omogućile zakonsko i legalno djelovanje, a to nije uvijek slučaj sa drugim grupama, pojedincima, pa će trebati ljubavi i razsudjivanja i takta, da se rešpektira ove kolektive i njegove predstavnike. Dualizam između takovih društava, kao na pr. KANADSKO HRVATSKI NARODNI ODPOR SREDIŠNJICA ERIK LISAK, i AMERIČKI PRIJATELJI HRVATSKOG NARODNOG ODORA IZ CLEVELANDA, ili između komponenata istih i njihove udjelbe u RADNOM SKUPU, bilo onom teritorijalnog značenja ili onih posebnih, funkcionalnih, koji su izravno veza uz Glavni Stan, mogli bi stvoriti probleme, koji bi kočili rad, ako ne uskladi taj dualizam u našem djelovanju pomoću razbora i autoriteta PREDSTAVNIKA GLAVNOG STANA NA ODNOSNIM PODRUČJIMA.

Uspjeh RADNIH SKUPOVA ovisiti će o uskladjivanju uloga u dva razna pravca rada, gdje čovjek dolazi u sukob sa sobom.

XII.) RADNI SKUPOVI ODORA KAO DIO POKRETA ODORA:

Pred ljudima Odpora ima više problema, pa tako i sjedinjavanje raznovrstnih elemenata u jednu skupnost, stavljanja aparata u pokret, vodstvo aparata, akcije i pokreta, i sukladjivanje toga sa stanjem u svijetu i drugim hrvatskim organizacijama, političkim strankama i eventualnim zajedničkim svehrvatskim forumima.

Dobar dio tih problema spada na RADNE SKUPOVE, i radi toga se ukazuju potrebe, da bi se stvorilo tijelo, koje će voditi ovaj sektor rada, to jest ujedinjenje svih RADNIH SKUPOVA U JEDNU ORGANSKU CJELINU.

Kao prvi korak treba stvoriti POKRET ODPORA kao izričito političku organizaciju, a koju bi vodili predstavnici PODRUČNIH RADNIH SKUPOVA. Tako na pr. predstavnici pet područnih skupova (izključivajući iz poznatih razloga riječ ZAPOVJEDNICI PODRUČJA, kao i svaku vojničku terminologiju) trebali bi tvoriti možda GLAVNO TAJNIŠTVO ODPORA, ili POKRET ODPORA, ili ih povremeno ujediniti u jedno funkcionalnom POLITIČKOM UREDU ODPORA, kako sam to bio pokušao sa Tomicom Grgićem, nažalost bez uspjeha, a o čemu ćemo posebno govoriti.

Tako bi se, zasad, separirali (odvojili, mo) pojmovi GLAVNI STAN I GLAVNO TAJNIŠTVO, ili GLAVNI TAJNIK I ZAPOVJEDNIK ODPORA, ili ZAPOVJEDNIK HOS-a, ili druge titule vojno-revolucionarnog značenja. Nesmijemo okasnuti sa tom provedbom i nesmijemo pri tome imitirati Jelića i HOP, koji su se prije vremena i jednostrano reorganizirali i izložili udarima UDBE, VREMENA I AMBICIJA.

"U kući obješenog nesmiije se govoriti o užetu"- veli jedna stara španjolska narodna poslovice. Govorim o sebi. Ne zato, jer sam bio među onima, koji su stvorili ime i organizaciju ODPORA, ni zato, jer sam bio među onima, koji smo vodili bunu unutar redova organizacije, kojoj smo nekada pripadali, nego zato, jer je moja osoba dvojstruko važna :

a.) ja sam bio skoro jedina konekcija između onih, koji su gradili i rušili, pa je zakonima života i potrebom borbe potrebno, da ne tražim za sebe ono, što sam nijekao i samom Poglavniku, i danas niječem njegovu nasljedniku, (Dru. Stjepanu Heferu, mo) i

b.) ali ja sam bio i krivac, da nam nisu pristupili mnogi, kojima je moja osoba bila neprihvatljiva uopće, ili im nije dostatna za vodjenje Odpora i oslobodilačke borbe, te traže da se moju osobu zamjeni IDEJAMA I KOLEKTIVNIM ZAPOVJEDNIŠTVOM ili VODSTVOM. To je i u duhu vremena u kojem živimo, a i shvatljivo, jer se ne može voditi borba jednog naroda za slobodu u ime jednog generala, nego u ime jedne ideje. A generali ne samo da nisu uvijek pogodni, nego i oni stare, umiru i griješe, te ni jedan razuman nemože tražiti za sebe ono, da "zna šta radi". Borba za slobodu je zajednička stvar i svi treba da znamo, šta se radi, kako se radi, zašto se radi i zašto se ne radi.

Imajući, dakle u vidu ta dva momenta, tj. ono što privlačim, i ono što odbijam, moramo izgraditi kolektivno vodstvo, kolektivnu sviest, kolektivnu odgovornost, i vezati se uz ideje i program, a ne uz osobe, kako i opet nebi pali u smrtne grijeha naše nedavne prošlosti.

Kao prvi korak, i barem na ovom vanjsko-političkom, legalističkom, normalnom i javnom radu stvorimo PRAVU INSTITUCIJU KOLEKTIVNE ODGOVORNOSTI I VODSTVA : POKRET ODPORA na FANJSKOM FRONTU.

Sporedna su imena, ali su RADNI SKUPOVI oni, koji to moraju obaviti. Zatim ćemo dogovorno sa višim zapovjednicima HOS-a, unutar i van ODPORA, potaknuti i probleme HRVATSKIH ORUŽANIH SNAGA, a isto tako na domovinskom-konspirativnom-revolucionarnom terenu

pokušati doći do nekog organskog kontakta sa onima, koji pokazuju na tom polju interes i djelatnost.

Sa željom, da bi glavni ljudi Odpora preko osobnih i kolektivnih stanovišta na ovaj moj predplan odgovorili sa jednim konstruktivnim kritičkim stavom, predlozima i protupredlozima, želim uspjeh u radu osobama i institucijama, kako bi pred Bogom i Narodom preuzeli na sebe tešku dužnost organizacije hrvatske revolucije, i uz naš vojnički i bratski pozdrav,

general Drinjanin,

U Glavnom Stanu Odpora
30. svibnja 1966.

NB.

("A šta reći na sve ovo!, osim čitati, (pro)študirati, zapamtiti, širiti među Hrvatima da se zna i da se ne zaboravi kako su Hrvati u emigraciji živjeli, mislili, sanjali o Hrvatskoj, radili za njeno oslobođenje, žrtvovali se, pripremali se za konačnu pobjedu, POBJEDU OPERACIJE "OLUJA" koju smo upravo jučer proslavili u Kninu, sedamnaestu (17) godišnjicu, za koju je general Drinjanin u ovim svojim povijesnim SMJERNICAMA HRVATSKOG NARODNOG ODPORA rekao prije, ima tome, punih 47 godina "...da ne možemo gledati na sat i vrijeme kada će se to zbiti i dogoditi, ali će se za sigurno zbiti i dogoditi...Otporaš").

05-01-2014 02:27 [#109](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

KROZ ZRCALO IDEJA MAKSA LUBURIĆA!

Kada čitatelj pročita jednu knjigu, kroz izraženi sadržaj iste nesumnjivo će doći do zaključka kuda je sadržaj knjige ciljao. Ista stvar je i sa pismima generala Drinjanina. On je pisao mnogima i nikada se za sigurno neće znati broj Hrvata kojima je pisao niti broj pisama koliko ih je napisao. Ali za sigurno će se znati - i zna se - da je svako njegovo pismo pisano iz ljubavi prema Hrvatskoj i kako pomoći Hrvatskoj. Svako pismo započinje: "Dragi brate, draga hrvatska braćo, braći Hrvatima itd". Ovo spominjem zato da poštovani čitatelji kroz čitanje ovih Maksovih pisama sami ocijene smijernice pisanja Maksa Luburića. Kroz ova pisma je izraz Maksove ljubavi prema Hrvatskoj. Otporaš.)

(ovdje je grb HNO)
general DRINJANIN
stan dne, 29. X. 1956.

Dragi brate. (Radi se o Anti Kršinić,mo)

Primio sam Tvoje drugo pismo od 20. X. kao i prilog za "Drine". Hvala na pomoći za "Drinu", i prilažem potvrdu. Molim da se bratu Vidiću u ime moje zahvališ na daru za "Drinu". Hvala na tako iskrenom i opširnom pismu. Nastojat ću biti isto tako iskren, kao i uvijek.

Ja sam podpuno složan s Tobom u Tvom kriteriju, da, "Drina" nebi smjela napadati. Moj san je

napraviti "Drinu" kao svetište nacionalnih težnja, prema poviesnog, političkog i vojničkog štiva, bez napadaja, bez prgavosti i sitničavosti. Pritisak je naših ljudi, da se odgovori, jer su na fra Borić i Majić zaista bili prešli sve mjere razumljivog i poštenog. Svaki kaže, da ih se napada i zamjeruju i onako što neidem putem "Izbora". (Časopis koji je izlazio u Argentini, mo) Ja sam nastojao ipak kritizirati pojedince, a braniti instituciju i ne dozvoljavam da se generalizira. Ostaje nam vjera u sebe i u borbu. Zato moramo voditi računa i o borcima i njihovu raspoloženju, jer ih pomalo rastvaraju i mnoge privlače sebi propagandom, koja nije uvijek čista. Znae svi Vi u USA. da je ključ rada u rukama svećenika, koje je ipak državotvorno. Ja sam to svećenstvo ipak branio, a osudio pojedince. "Hrvatska" (novina, glasilo HOP-a koja je izlazila u Argetini, mo) bi to zapravo trebala činiti, ili netko drugi, pa da mi nemoramo. Mnogi najbliži suradnici isto žele, da se napada, odnosno brani, jer su vremena teška i prilično luda. Ja ću na prvoj sjednici Stožera predložiti s dva rješenje:

a. da se "Drina" ne bavi time,

b. da se u posebnim okr. pismima riješi ta stvar i napadne onaj tko je to zaista zaslužio. Hvala Tebi na savjetu. Ja želim izdići "Drinu" na viši stupanj i znam, da je to nemoguće ovako.

I sada kada pišemo "Jadransku Drinu" uz suradnju svijju, molim Tebe, da mi napišeš nešto za ovaj broj. Možda malo podrobnije o Korčuli, (Ante Kršinić je iz Korčule, mo) narodnom odporu itd. Učini to, ali što prije. Ako imaš fotografiju Korčule, pošalji. Napravi jedan mali dopis, sada je baš prigodno.

Krnjević (dr. Juraj, u to vrijeme glavni tajni HSS, mo) hoće Hrvatsku, ali je pitanje, kuda će ju strpati Maček i društvo, koje govori u ime HSS! Oni su razdielili uloge - i opet po starom, pa tko ispliva - s njim će i posle - tražiti više. Tako nikad Hrvatske. Ne niečem nikom hrvatstvo, tek upoznali smo te ljude, što su išli sa svakim, ali još nisu nikada čisto, jasno i glasno za Hrvatsku Državu! Krnjevića poznajem iz naše prve emigracije, ljudski je mizerija, politički je kao i svi iz fine garniture te nesretne stranke u kojoj počima osvajati pristaše Košutić za političku suradnju sa Titom. Oni igraju na tri karte, ali kasno stignu na sve, jer se neće izložiti, neće umirati nego žele vladati, biti "uz vladu, pri vladi", kako je pokojni Radić volio, a ja vjerujem da ima samo jedna politika, ta je ustanak na strani Amerike za Hrvatsku. Sve drugo je - samoubojstvo. Krnjević kaže, da je protiv Jugoslavije, Maček je za nju, a onda Krnjević kaže, da je 100% sporazuman s Mačekom. Bog i vrag ih nebi razumili, ni odgonetnuli.

A sada jedna obiteljska nota: Bog neka poživi tvoju zlatnu kćerkicu Lindu Marie - i dao Ti svemogući još dosta andjelaka, možda kojeg andjlaka u hlačama, ali svjedno, sve što Bog da, je zato, jer tako mora biti. Ja sam kao lud čekam nasljednika jer smo 400 god. uvijek prvo muške imali, i to je jedno čudo, ali bih bio sretan i sa kćerkicom isto kao i sa sinom.

(Ovdje se mora nešto pojasniti. Inače, moglo bi doće do jednog velikog povjesnog propusta. Kako se je moglo vidjeti po datumu da je pismo pisano 29. X. 1956 god. Posjedujem karticu u originalu koju je general Drinjanin poslao Anti Kršinić kao čestitku na rodjenju njegove kćeri Drine. Citirat ću doslovno: " Zahvalni Svevišnjemu Saopćujemo Vam Radostnu Viest, Da Nam se je Rodila Kćerka D r i n a

Dana 12 veljače 1956 god.

Sretni Rodlitelji Isabel i Vjekoslav Luburić ", mo)

Čestitam i neka bude beričetno. Gledajući sviet i tamnu budućnost istog, možda je ipak bolje imate kćerke, jer ih neće rat zahvatiti kao sinove. Sreća roditelja je u djeci, u zdravlju, napredku...i utjeha je za starost u vjekovnoj dobroti. Za ovo su bolje curice, zasladjuju život. Mi očekujemo u veljači - ili malu Drinu ili Vjeku, pa neka se širi vira Isusova, kako kažu kod nas. Ako u mene bude sinova, a u tebe kćeri, pa ćemo ih ženiti i vezati tako Hrvatsku i Ameriku, Korčulu i Hercegovinu! Rukoljub Tvojoj milostivoj supruzi, pahuljica od poljubca malom čedu, Lindi Mariji, a Tebi hrvatski pozdrav,

odani Tvoj
Drinjanin.
Bog!

Nota:

(Koliko sam ja do sada moga saznati iz raznih izvora i sa raznih strana u Maksa Luburića se rodilo četvero djece, i to po redosljedu: Sin Domagoj 1954, kćerka Drina 1956, sin Vjeko 1957 i kćer Marica 1958. Ovi izvori su prepisivani, dopisivani sa svih strana. Kroz ova pisama će se za sigurno saznati prava stvar, jer će to doći iz ruke i pera samog Maksa Luburića.

Sa moje strane ću poduzeti sve da saznam nešto više, jer, moj prijatelj je oženio kćerku Ante Kršinića Lindu o kojoj general upravo piše u ovom pismu. Ja ovo iznosim iz povijesnih motiva, pa koga ovo bude zanimalo neka prati. Otporaš.)

07-01-2014 04:34 [#110](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

MAKS LUBURIĆ I NJEGOV NEZAKONITI SIN?

Bog! dragi moj Krešimir, 10 kolovoza 2013,

Nešto sam tražio i naletih na ovo u Wikipediji što ti prilažem. Kako sam ja prošle godine na portalu Dnevno.hr pisao i iznio preko 400 Maksovih pisama svojim suradnicima, imao sam uvid u mnoge stvari što drugi nisu znali. Kako sam imao br. telefona mojeg preko pola stoljeća prijatelj Živka Vasilja, koji sada živi u Njemačkoj, i kako je on, Živko, živio s Maksom i kod Maksa od 1961 do 1963/4, nazvao sam ga i pitao za mnoge stvari među kojim i ova. Ovo što sam dolje naveo mi je osobno Živko Vasilj ispričao. Tebi ovo dostavljam jer si mlad, poletan a povijest te zanima, pa da znaš. Nikad ne znaš kada ti što može zatrebati.

Meni je Živko Vasilj, moj prijatelj kojeg sam upoznao u Parizu 1960. godine, je preko telefona rekao koncem 2012. godine da mu je Maks Luburić osobno pričao jedne večeri 1962. godine, da je on imao jednu djevojku Mađaricu, kći jednog grofa, koja je zatrudnila sa njim, Maksom Luburićem. Te večeri Maks je rekao Živku Vasilju na Verandi svoje kuće, Maksove kuće, da je taj grof, otac nještove djevojke, kada je saznao da mu je kći trudna s Maksom, da ju je, svoju kćer, poslao u neki samostan u Švicarsku da tu nesmetano živi, te da se nebi doznalo da mu je kći noseća. Na upit Živka Vasilja da ju otiđu potražiti, Maks je odgovorio: Pustimo to na miru. Tako mi je ispričao Živko Vasilj, našto sam mu ja rekao da ću ja to tako staviti da se za povijest zna, našto je Živko pristao. Dolje priloženi opis je iz Wikipedije. Poznato je da Wikipedija mnoge stvari donosi napamet, ili onako kako vjetar puše. Mile Boban. Otpotaš.

Vjekoslav (Maks) Luburić
Vjekoslav Luburić

Vjekoslav Luburić

Vjekoslav "Maks" Luburić (Humac kraj Ljubuškog, 6. ožujka 1914. - Carcagente, Španjolska, 20. travnja 1969), ustaški časnik i zapovjednik koncentracijskog logora Jasenovac.

Gimnaziju je polazio u Mostaru, ali je nakon petog razreda napušta i zapošljava se se u Bolesničkoj

blagajni Javne burze. Godine 1931. pristupa ustaškom pokretu. Iste godine zbog pronevjere osuđen je na 5 mjeseci zatvora. U Mađarsku emigrira 1932., a iz Budimpešte odlazi u ustaški logor Janka Pusta, gdje postaje logorski ekonom. Ondje stječe nadimak 'Maks' i upoznaje Juru Francetića. Godine 1934. jedno vrijeme boravi i u Nagykanizsi, gdje mu se iz jedne ljubavne veze rađa sin. Početkom travnja 1941. ilegalno ulazi kraj Gole u Hrvatsku, a potom sredinom travnja u Zagreb. Nakon stvaranja NDH dodjeljen je u Gospodarski ured vojnoga zapovjedništva Glavnog Ustaškog stana (GUS), kao Servatzyjev zamjenik. U srpnju (nakon pogibije Mije Babića) imenovan je voditeljem UNS-ova ureda III. (Ustaške obrane), čija je funkcija bila bila organiziranje logora, uprava i osiguranje. U kolovozu je osnovao koncentracijski logor Jasenovac. Potkraj rujna 1941. bio je gost GESTAPO-a u Njemačkoj, gdje se upoznao s organizacijom koncentracijskih logora. Nakon povratka organizira logore u NDH po njemačkom uzoru, te oni postaju sinonim ustaške vladavine, a Vjekoslav Luburić, kao njihov zapovjednik, napoznatiji i najozloglašeniji predstavnik ustaškog terora; u tim je logorima ubijeno na desetke tisuća ljudi. U Luburićevo stanu 1942. jedno je vrijeme bio zatočen Vladko Maček.

Početkom 1942. pod njegovim zapovjedništvom ustrojen je u Lipiku Ustaški obrambeni zdruk; od kolovoza 1942. ima čin ustaškog bojnika. U jesen ga Ante Pavelić šalje u Hercegovinu da osnuje Domobransku dobrovoljačku pukovnicu za osiguranje granice prema Crnoj Gori. Rastjeravši četnike iz okolice, u Travniku osniva pukovnicu, ali je tom prilikom strijeljao jednog domobrana, zbog navodne pobune, što je izazvalo veliko negodovanje dobrovoljaca. Njemački predstavnici (E. Glaise von Horstenau) u Zagrebu protestirali su zbog Luburićeve djelatnosti u Hercegovini, tvrdeći da ometa njemačke jedinice u izvršavanju njihovih zadataka, i zatražili njegovo udaljavanje. Luburić je opozvan, uhićen i zadržan u kućnom pritvoru dok se vodila istraga. Nijemci su tražili njegovo izručenje što je A. Pavelić odbio. U ljeto 1943. odlazi u Šumec kraj Lepoglave, u dobrovoljnu internaciju pod lažnim imenom Matija Ban. Sve vrijeme, i dok je bio pod istragom, i za vrijeme boravka u Šumcu, logori su bili i dalje pod njegovim zapovjedništvom, premda je formalno S. Šarac njegov nasljednik u Uredu III. Luburićevo boravište uskoro je postalo okupljalište vojnih i drugih ustaških dužnosnika.

Zbog partizanskih akcija u okolini Lepoglave, početkom 1944. vraća se u Zagreb. Ponovno se javno pokazuje potkraj kolovoza 1944., kad A. Pavelić počinje udar protiv M. Lorkovića i A. Vokića. Zadužen je da bdije nad njima i drugim uhićenicima. (I danas je dvojbeno je li naredio ubojstva M. Lorkovića, A. Vokića i drugih zatočenika u Lepoglavi.) Od listopada 1944. ima čin ustaškog pukovnika. Potkraj 1944. A. Pavelić ga šalje u Sarajevo da organizira obranu grada od partizanskih postrojbi. Početkom 1945. zapovjeda hrvatskim jedinicama na povlačenju iz Hercegovine. Kad su se Nijemci odlučili povući iz srednje Bosne (a s njima i oružane snage NDH), vraća se u Zagreb. U proljeće 1945. pri reorganizaciji oružanih snaga postavljen je za zapovjednika Ustaškog zbora sa sjedištem u Sisku, a u travnju 1945. dobiva i čin domobranskog generala. Smatra da se Zagreb ne smije napustiti, nego da ga treba braniti, što A. Pavelić odbija. Kad general A. Lohr, njemački zapovjednik za jugoistok, u noći 6./7.V.1945. telefonski obavještava Pavelića u Rogašku Slatinu da mu vraća zapovjedništvo nad oružanim snagama NDH, poglavnik imenuje V. Luburića njihovim zapovjednikom i naređuje povlačenje prema Zagrebu. Povlači se s vojskom ali se ne predaje nego se vraća u Hrvatsku.

Zamjenivši dokumete jednoga poginulog časnika, vraća se u okolicu Zagreba, djeluje s križarskim grupama po Bilogori i Slavoniji, do Fruške Gore, sve do sredine studenog 1945. Tada se ilegalno prebacuje u Mađarsku, potkraj 1946. u Austriju, pa u Italiju i Francusku. Do rujna 1948. liječi se od rana zadobivenih u okršajima s jugoslavenskim jedinicama. Pod imenom Maximilian Soldo prebacuje se u Španjolsku, gdje je nakratko zatvoren ali i pušten. Živi u Benignamu i uči španjolski, što će mu omogućiti da završi vojnu akademiju. Ženi se, ali ga supruga, saznajući za njegovu prošlost, 1957. napušta. Suraduje neko vrijeme s Pavelićem, ali mu 1955. otkazuje poslušnost. Isključen iz ustaškog pokreta, osniva Društvo prijatelja Drine, a potom Hrvatski narodni otpor. Seli se u Carcagente, otvara tiskaru, izdaje listove, piše. Tekstove je potpisivao kao Bojnik Dizdar i General Drinjanin.) Godine 1967. u Luburićevoj tiskari se zapošljava Ilija Stanić koji ga ubija kao

plaćenik Jugoslavenske tajne službe. Posljednjih godina života Luburić se zauzimao za pomirenje hrvatskih političkih snaga u zemlji i inozemstvu (nacionalista i komunista) s ciljem stvaranja samostalne hrvatske države.

Kategorija: NDH

07-01-2014 04:35 [#111](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

MAKS LUBURIĆ I NJEGOVI NEZAKONITI SIN?

Bog! dragi moj Krešimir, 10 kolovoza 2013,

Nešto sam tražio i našao na ovo u Wikipediji što ti prilažem. Kako sam ja prošle godine na portalu Dnevno.hr pisao i iznio preko 400 Maksovih pisama svojim suradnicima, imao sam uvid u mnoge stvari što drugi nisu znali. Kako sam imao br. telefona mojeg preko pola stoljeća prijatelj Živka Vasilja, koji sada živi u Njemačkoj, i kako je on, Živko, živio s Maksom i kod Maksa od 1961 do 1963/4, nazvao sam ga i pitao za mnoge stvari među kojim i ova. Ovo što sam dolje naveo mi je osobno Živko Vasilj ispričao. Tebi ovo dostavljam jer si mlad, poletan a povijest te zanima, pa da znaš. Nikad ne znaš kada ti što može zatrebati.

Meni je Živko Vasilj, moj prijatelj kojeg sam upoznao u Parizu 1960. godine, je preko telefona rekao koncem 2012. godine da mu je Maks Luburić osobno pričao jedne večeri 1962. godine, da je on imao jednu djevojku Mađaricu, kći jednog grofa, koja je zatrudnila sa njim, Maksom Luburićem. Te večeri Maks je rekao Živku Vasilju na Verandi svoje kuće, Maksove kuće, da je taj grof, otac njegove djevojke, kada je saznao da mu je kći trudna s Maksom, da ju je, svoju kćer, poslao u neki samostan u Švicarsku da tu nesmetano živi, te da se nebi doznalo da mu je kći noseća. Na upit Živka Vasilja da ju otiđu potražiti, Maks je odgovorio: Pustimo to na miru. Tako mi je ispričao Živko Vasilj, našto sam mu ja rekao da ću ja to tako staviti da se za povijest zna, našto je Živko pristao. Dolje priloženi opis je iz Wikipedije. Poznato je da Wikipedija mnoge stvari donosi napamet, ili onako kako vjetar puše. Mile Boban. Otpotaš.

Vjekoslav (Maks) Luburić

Vjekoslav Luburić

Vjekoslav Luburić

Vjekoslav "Maks" Luburić (Humac kraj Ljubuškog, 6. ožujka 1914. - Carcagente, Španjolska, 20. travnja 1969), ustaški časnik i zapovjednik koncentracijskog logora Jasenovac.

Gimnaziju je polazio u Mostaru, ali je nakon petog razreda napušta i zapošljava se u Bolesničkoj blagajni Javne burze. Godine 1931. pristupa ustaškom pokretu. Iste godine zbog pronevjere osuđen je na 5 mjeseci zatvora. U Mađarsku emigrira 1932., a iz Budimpešte odlazi u ustaški logor Janka Pusta, gdje postaje logorski ekonom. Ondje stječe nadimak 'Maks' i upoznaje Juru Francetića.

Godine 1934. jedno vrijeme boravi i u Nagykanizsi, gdje mu se iz jedne ljubavne veze rađa sin. Početkom travnja 1941. ilegalno ulazi kraj Gole u Hrvatsku, a potom sredinom travnja u Zagreb.

Nakon stvaranja NDH dodjeljen je u Gospodarski ured vojnoga zapovjedništva Glavnog Ustaškog stana (GUS), kao Servatzyjev zamjenik. U srpnju (nakon pogibije Mije Babića) imenovan je voditeljem UNS-ova ureda III. (Ustaške obrane), čija je funkcija bila organiziranje logora,

uprava i osiguranje. U kolovozu je osnovao koncentracijski logor Jasenovac. Potkraj rujna 1941. bio je gost GESTAPO-a u Njemačkoj, gdje se upoznao s organizacijom koncentracijskih logora. Nakon povratka organizira logore u NDH po njemačkom uzoru, te oni postaju sinonim ustaške vladavine, a Vjekoslav Luburić, kao njihov zapovjednik, napoznatiji i najozloglašeniji predstavnik ustaškog terora; u tim je logorima ubijeno na desetke tisuća ljudi. U Luburićevu stanu 1942. jedno je vrijeme bio zatočen Vladko Maček.

Početakom 1942. pod njegovim zapovjedništvom ustrojen je u Lipiku Ustaški obrambeni zdrug; od kolovoza 1942. ima čin ustaškog bojnika. U jesen ga Ante Pavelić šalje u Hercegovinu da osnuje Domobransku dobrovoljačku pukovnicu za osiguranje granice prema Crnoj Gori. Rastjeravši četnike iz okolice, u Travniku osniva pukovnicu, ali je tom prilikom strijeljao jednog domobrana, zbog navodne pobune, što je izazvalo veliko negodovanje dobrovoljaca. Njemački predstavnici (E. Glaise von Horstenau) u Zagrebu protestirali su zbog Luburićeve djelatnosti u Hercegovini, tvrdeći da ometa njemačke jedinice u izvršavanju njihovih zadataka, i zatražili njegovo udaljavanje. Luburić je opozvan, uhićen i zadržan u kućnom pritvoru dok se vodila istraga. Nijemci su tražili njegovo izručenje što je A. Pavelić odbio. U ljeto 1943. odlazi u Šumec kraj Lepoglave, u dobrovoljnu internaciju pod lažnim imenom Matija Ban. Sve vrijeme, i dok je bio pod istragom, i za vrijeme boravka u Šumcu, logori su bili i dalje pod njegovim zapovjedništvom, premda je formalno S. Šarac njegov nasljednik u Uredu III. Luburićevo boravište uskoro je postalo okupljalište vojnih i drugih ustaških dužnosnika.

Zbog partizanskih akcija u okolici Lepoglave, početkom 1944. vraća se u Zagreb. Ponovno se javno pokazuje potkraj kolovoza 1944., kad A. Pavelić počinje udar protiv M. Lorkovića i A. Vokića. Zadužen je da bdije nad njima i drugim uhićenicima. (I danas je dvojbeno je li naredio ubojstva M. Lorkovića, A. Vokića i drugih zatočenika u Lepoglavi.) Od listopada 1944. ima čin ustaškog pukovnika. Potkraj 1944. A. Pavelić ga šalje u Sarajevo da organizira obranu grada od partizanskih postrojbi. Početkom 1945. zapovjeda hrvatskim jedinicama na povlačenju iz Hercegovine. Kad su se Nijemci odlučili povući iz srednje Bosne (a s njima i oružane snage NDH), vraća se u Zagreb. U proljeće 1945. pri reorganizaciji oružanih snaga postavljen je za zapovjednika Ustaškog zbora sa sjedištem u Sisku, a u travnju 1945. dobiva i čin domobranskog generala. Smatra da se Zagreb ne smije napustiti, nego da ga treba braniti, što A. Pavelić odbija. Kad general A. Lohr, njemački zapovjednik za jugoistok, u noći 6./7.V.1945. telefonski obavještava Pavelića u Rogašku Slatinu da mu vraća zapovjedništvo nad oružanim snagama NDH, poglavnik imenuje V. Luburića njihovim zapovjednikom i naređuje povlačenje prema Zagrebu. Povlači se s vojskom ali se ne predaje nego se vraća u Hrvatsku.

Zamjenivši dokumete jednoga poginulog časnika, vraća se u okolicu Zagreba, djeluje s križarskim grupama po Bilogori i Slavoniji, do Fruške Gore, sve do sredine studenog 1945. Tada se ilegalno prebacuje u Mađarsku, potkraj 1946. u Austriju, pa u Italiju i Francusku. Do rujna 1948. liječi se od rana zadobivenih u okršajima s jugoslavenskim jedinicama. Pod imenom Maximilian Soldo prebacuje se u Španjolsku, gdje je nakratko zatvoren ali i pušten. Živi u Benignamu i uči španjolski, što će mu omogućiti da završi vojnu akademiju. Ženi se, ali ga supruga, saznavši za njegovu prošlost, 1957. napušta. Surađuje neko vrijeme s Pavelićem, ali mu 1955. otkazuje poslušnost. Isključen iz ustaškog pokreta, osniva Društvo prijatelja Drine, a potom Hrvatski narodni otpor. Seli se u Carcagente, otvara tiskaru, izdaje listove, piše. Tekstove je potpisivao kao Bojnik Dizdar i General Drinjanin.) Godine 1967. u Luburićevoj tiskari se zapošljava Ilija Stanić koji ga ubija kao plaćenik Jugoslavenske tajne službe. Posljednjih godina života Luburić se zauzimao za pomirenje hrvatskih političkih snaga u zemlji i inozemstvu (nacionalista i komunista) s ciljem stvaranja samostalne hrvatske države.

Kategorija: NDH

07-01-2014 07:22 [#112](#)

[Bobani](#)

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

HERCEGOVAC I BOSANAC NISU NACIONALNI VEĆ REGIONALNI NAZIVI, kaže general DRINJANIN

Bog! dragi Darko, na moj rođendan uoči Velike Gospe 14 kolovoza 2012.

Čitaj i uživaj! Ovo što ti prilažem je nešto što je pok. general Drinjanin pisao. Ovo neka bude pečat da je Bosna i Hercegovina sastavni dio Hrvatske. I ne samo to, nego i još nešto više, a to je kako naš general Drinjanin kaže: "...Hercegovac i Bosanac nisu nacionalni već regionalni nazivi..." Pozdrav. Bog! Mile Boban, Otporaš.

Bosanski i hercegovački kraj je nepregledno more slikovitih brežuljaka najrazličitijih oblika i veličine, između kojih vijugaju potoci i rijeke, zelene se dubrave, polja i doline. Stvarajuća moć prirode pokazuje se i u ovom dijelu Hrvatske u svoj svojoj veličini i sjaju. Izvanredan primjer prirodne krasote, njezine neizmjerne pronalazačke snage i duhovitosti je romantični grad Jajce, koji se nalazi u srcu Bosne. Ugnijezdio se na visokom, šumovitom brijegu između rijeke Vrbasa i Plive. Jajce je više nego ikoli drugi grad sačuvalao orijentalni karakter. Nekoć je bio prijestolnica Bosanskog kraljevstva, sjedište slavnog Hrvata, bosanskog kralja Stjepana Tomaševića. Pod samim gradom ruši se rijeka Pliva niz golemu liticu ravno u Vrbas, koji je proždire. Prekrasni slap pjenu se među zelenilom grmlja i stabala, pružajući jedinstvenu sliku neviđene prirodne krasote. Veličanstvena rijetkost koju ovdje tvori priroda, kao da ima neko dublje značenje: karakter Bosanaca i Hercegovaca, njihova legendarna hrabrost, nesebičnost, samoprijegor, spremnost na žrtvu, sve se to na mah, u zanosu, žrtvuje idealu, bez kojega ponosna duša ne može biti. Energični, živog temperamenta, bistri kao suza u oku, sačuvali su Bosanci i Hercegovci borbeni duh i neviđenu ustrajnost.

Dugo, neprestano ratovanje očeličilo je njihov značaj. Otac Domovine Dr. Ante Starčević s pravom je kazao, da se je na teritoriju Bosne i Hercegovine sačuvalao rasno najčišći hrvatski elemenat. Romantičnost bosanskog kraja odražuje se najbolje u divnim lirskim pjesmama "sevdalinkama".

Bosna i Hercegovina su oduvijek bile hrvatske zemlje, pokrajine Hrvatskog Kraljevstva baš kao što su to i Dalmacija, Slavonija, Zagorje, Istra itd. Hrvati su te krajeve naselili kad i sve ostale krajeve svoje Domovine Hrvatske. Hrvatsko ime se odmah nakon doselidbe Hrvata protezalo na prostoru od Alpa (Karantanska Hrvatska - današnja Slovenija) do Jadrana te Drine i preko Crvene Hrvatske (današnja Crna Gora) do središnje Albanije, a u tom povijesnom hrvatskom prostoru Bosna je bila jedna od središnjih i najvažnijih hrvatskih pokrajina. Hrvatska je jedna geopolitička i povijesna cjelina između rijeke Drine i Jadranskog mora. Rijeka Drina, istočna hrvatska granica, je stoljećima bila međa koja je još od rimskog doba dijelila Zapad i Istok, dva svijeta, dvije kulture i dvije civilizacije. Nazivi Hercegovac i Bosanac nisu nacionalni nazivi već regionalni nazivi istovjetni nazivima Dalmatinac, Slavonac, Zagorac, Istranin itd. Hrvatski srednjovjekovni kraljevi su vladali Bosnom i Hercegovinom što se može vidjeti na svim povijesnim kartama iz tog razdoblja. Prvi hrvatski kralj Tomislav je krunjen na Duvanjskom polju (kraj današnjeg Tomislavgrada, mo, Otporaš) a njegovo Hrvatsko Kraljevstvo se prostiralo od Jadrana do rijeke Drine i od Drave do Bojane (današnja granica Crne Gore i Albanije). Za kralja Stjepana III. Dobroslava (1030. - 1056.) Hrvatsko Kraljevstvo se protezalo do rijeke Drim (današnja Albanija), Drine, Dunava i Mure. Većinsko stanovništvo hrvatskih pokrajina Bosne i Hercegovine u to doba su bili Hrvati, po vjeri katolici, a kasnije se pojavljuju hrvatski "krstjani" koji su bili jedna kršćanska sljedba. U to vrijeme pokrajinski naziv Bošnjani označava hrvatsko stanovništvo Bosne kao što su to i Hrvati Dalmatinci

u Dalmaciji itd.

Vjekoslav Maks Luburić - General Drinjanin -

07-01-2014 07:22 [#113](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

HERCEGOVAC I BOSANAC NISU NACIONALNI VEĆ REGIONALNI NAZIVI, kaže general DRINJANIN

Bog! dragi Darko, na moj rođendan uoči Velike Gospe 14 kolovoza 2012.

Čitaj i uživaj! Ovo što ti prilažem je nešto što je pok. general Drinjanin pisao. Ovo neka bude pečat da je Bosna i Hercegovina sastavni dio Hrvatske. I ne samo to, nego i još nešto više, a to je kako naš general Drinjanin kaže: "...Hercegovac i Bosanac nisu nacionalni već regionalni nazivi..." Pozdrav. Bog! Mile Boban, Otporaš.

Bosanski i hercegovački kraj je nepregledno more slikovitih brežuljaka najrazličitijih oblika i veličine, između kojih vijugaju potoci i rijeke, zelene se dubrave, polja i doline. Stvarajuća moć prirode pokazuje se i u ovom dijelu Hrvatske u svoj svojoj veličini i sjaju. Izvanredan primjer prirodne krasote, njezine neizmjerne pronalazačke snage i duhovitosti je romantični grad Jajce, koji se nalazi u srcu Bosne. Ugnijezdio se na visokom, šumovitom brijegu između rijeke Vrbasa i Plive. Jajce je više nego ikoli drugi grad sačuvalao orijentalni karakter. Nekoć je bio prijestolnica Bosanskog kraljevstva, sjedište slavnog Hrvata, bosanskog kralja Stjepana Tomaševića. Pod samim gradom ruši se rijeka Pliva niz golemu liticu ravno u Vrbas, koji je proždire. Prekrasni slap pjenu se među zelenilom grmlja i stabala, pružajući jedinstvenu sliku neviđene prirodne krasote. Veličanstvena rijetkost koju ovdje tvori priroda, kao da ima neko dublje značenje: karakter Bosanaca i Hercegovaca, njihova legendarna hrabrost, nesebičnost, samoprijegor, spremnost na žrtvu, sve se to na mah, u zanosu, žrtvuje idealu, bez kojega ponosna duša ne može biti. Energični, živog temperamenta, bistri kao suza u oku, sačuvali su Bosanci i Hercegovci borbeni duh i neviđenu ustrajnost.

Dugo, neprestano ratovanje očeličilo je njihov značaj. Otac Domovine Dr. Ante Starčević s pravom je kazao, da se je na teritoriju Bosne i Hercegovine sačuvalao rasno najčišći hrvatski elemenat. Romantičnost bosanskog kraja odrazuje se najbolje u divnim lirskim pjesmama "sevdalinkama".

Bosna i Hercegovina su oduvijek bile hrvatske zemlje, pokrajine Hrvatskog Kraljevstva baš kao što su to i Dalmacija, Slavonija, Zagorje, Istra itd. Hrvati su te krajeve naselili kad i sve ostale krajeve svoje Domovine Hrvatske. Hrvatsko ime se odmah nakon doselidbe Hrvata protezalo na prostoru od Alpa (Karantanska Hrvatska - današnja Slovenija) do Jadrana te Drine i preko Crvene Hrvatske (današnja Crna Gora) do središnje Albanije, a u tom povijesnom hrvatskom prostoru Bosna je bila jedna od središnjih i najvažnijih hrvatskih pokrajina. Hrvatska je jedna geopolitička i povijesna cjelina između rijeke Drine i Jadranskog mora. Rijeka Drina, istočna hrvatska granica, je stoljećima bila međa koja je još od rimskog doba dijelila Zapad i Istok, dva svijeta, dvije kulture i dvije civilizacije. Nazivi Hercegovac i Bosanac nisu nacionalni nazivi već regionalni nazivi istovjetni nazivima Dalmatinac, Slavonac, Zagorac, Istranin itd. Hrvatski srednjovjekovni kraljevi su vladali

Bosnom i Hercegovinom što se može vidjeti na svim povijesnim kartama iz tog razdoblja. Prvi hrvatski kralj Tomislav je krunjen na Duvanjskom polju (kraj današnjeg Tomislavgrada, mo, Otporaš) a njegovo Hrvatsko Kraljevstvo se prostiralo od Jadrana do rijeke Drine i od Drave do Bojane (današnja granica Crne Gore i Albanije). Za kralja Stjepana III. Dobroslava (1030. - 1056.) Hrvatsko Kraljevstvo se protezalo do rijeke Drim (današnja Albanija), Drine, Dunava i Mure. Većinsko stanovništvo hrvatskih pokrajina Bosne i Hercegovine u to doba su bili Hrvati, po vjeri katolici, a kasnije se pojavljuju hrvatski "krstjani" koji su bili jedna kršćanska sljedba. U to vrijeme pokrajinski naziv Bošnjaniin označava hrvatsko stanovništvo Bosne kao što su to i Hrvati Dalmatinci u Dalmaciji itd.

Vjekoslav Maks Luburić - General Drinjanin -

07-01-2014 17:54 [#114](#)

[Bobani](#)

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

IZJAVA NA SUDU DRAŽE MIHAILOVIĆA O BITKI NA LJEVČE POLJU.

Prenosim jedan dio iz Wikipedija opis bitke na Ljevče polju između četnika i hrvatske vojske koncem ožujka i početkom travnja 1945 godina, kao i izjavu na sudu Draže Mihailovića na sudu u Beogradu 1946. godine. MB, Otporaš.

Interpretacija svjedoka vremena.

Sam Draža Mihailović, je tokom suđenja pred Sudom NOVJ, ovako prokomentarisao opisanu bitku: Vikicitati „Sporadične borbe smo nastavili i naredne 1945. U toj godini, početkom aprila, Lijeve polje postalo je najtragičnije srpsko stratište, čemu sam i ja donekle doprineo, zadržavajući pored sebe majora Pavla i njegovu vojsku, slepo verujući u skoro iskrcavanje Saveznika na obale Jadrana. Moj nesuđeni naslednik major Đurišić, uzdajući se u podmetnutog i pokatoličenog Crnogorca Sekulu Drljevića, prešao je noću, između 2. i 3. aprila 1945. godine, reku Vrbas, a potom neoprezno zaposeo prazno Lijeve polje, svoju nesuđenu prelaznicu za spasonosnu Sloveniju. I dok je u kratkom predahu prebrojavao ljudstvo i vršio pripreme za dalji pokret, Ustaški generali Metikoš i **Maks Luburić**, napali su ga s leđa, svom žestinom... Tako se žedno Lijeve polje napojilo krvlju iz tela naše pospane i glađu iznurene dece. Od četrdesetak hiljada nevinih duša, uspelo je da se spase i pobegne prema Kordunu najviše 1.000 najzdravijih. Zarobljeni Pavle odveden je u kazamate Stare Gradiške, 20. aprila. Ugledavši u zatvorskim odajama svog krvopiju Luburića, moj crnogorski komandant istrčao je na balkon i iz sve snage pozvao svoje porobljene ljude da se dokopaju oružja i bore do poslednje kapi krvi. Među dvadesetak ustaša koji su se tada bacili na čeličnog majora bila su oba komandanta sa Lijeve polja. Dva dana pre konačne kapitulacije Nemačke (7. maja 1945.) završen je poslednji čin tragedije ovog polja, zalivenog srpskom krvlju. Tog dana pogromski ustaški logor i usijane jasenovačke peći progutale su krupnu figuru rodoljubivog otadžbinskog četničkog pokreta, majora Pavla Đurišića...“

{{{2}}}

10-01-2014 02:25 [#115](#)

[Bobani](#)

Stari lisac

Datum registracije
 Jun 2013
 Poruke
 2,348

**PORUKA GENERALA DRINJANINA HRVATIMA TORONTA
 prigodom proslave 25 godišnjice proglašenja NDH**

(Potrebno je reći da ova generalova poruka iz godine 1966. nije njegov povijestno poznati govor Hrvatima Toronta iz godine 1968. Taj generalov govor je mnogima poznat i može se pronaći na You-Tube. Ova poruka je pisana pisačim strojem na 8 stranica. Original je kod mene i mogu jamčiti da još nikada nije bio prikazan u javnosti, bilo u kojoj formi, osm što je pročitano nazočnim Hrvatima na proslavi 25 obljetnice DANA HRVATSKE DRŽAVNOSTI u Torontu 1966. Poruka počima ovako: Otporaš)

Četvrt stoljeća nas dijeli od dana kada je bila proglašena **NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA**. Kroz ovih 25 godina dogodilo se mnogo toga i među Vama ovdje ima ljudi, koji su bili među stvaraocima Desetotravanjeske revolucije, ali ima i predstavnika jedne nove generacije, koja se rodila nakon toga dana. Prema tome imamo dovoljno kriterija da možemo analizirati značenje Desetog Travnja i povući potrebne zaključke.

U prvom redu bit će potrebno i još jednom obnoviti i ponoviti naš načelni stav u pogledu Desetog Travnja. On za nas predstavlja jednu raskrnicu u modernoj povijesti hrvatskog naroda. Deseti Travnja je bio kulminacija jedne duge i naporne borbe, koju je vodio čitavi hrvatski narod. Griješe oni Hrvati, koji neće da vide veličinu toga dana iz sebičnjačkih razloga i stranačkih prestiža. Naime, kada ga nisu ostvarili oni, onda bi htjeli izbrisati taj dan i proglasiti ga danom sramote. Isto tako griješe oni, koji bi htjeli odijeliti taj dan od čovjeka, koji je vodio onu revolucionarnu elitu, koja je najviše učinila da dodje do Desetog Travnja. Radi se o **Poglavniku Dr. Anti Paveliću**. Griješe isto oni, koji bi htjeli Deseti Travnja proglasiti izključivo djelom **Poglavnika i Ustaškog Pokreta**, -ali ne toliko radi istih, nego da se proglase nasljednicima i baštinacima istih u svoje osobne i stranačke svrhe.

Nijekati zasluge hrvatskog naroda u tako velebnom aktu je proglasiti narod nezrelim i nesvijestnim narodom, kojemu su, eto, šaka ljudi uz pomoć Nijemaca i Talijana dali Državu. Istina je, da je cijeli hrvatski narod htio svoju državu, da se za nju borio, dao pola milijuna života, i istina je, da je na čelu borbene revolucionarne elitne manjine stao odvažan i hrabar muž, **Poglavnik Dr. Ante Pavelić**. Deseti je Travnja zato jedan povjestni dan, a na nama je, da ga obnovimo. Pokušat ćemo ovdje ukratko reći nekoliko ideja o tome što bi Vi, Hrvati Toronta, mogli učiniti u tom pravcu, koji je Vaš konkretni ulog, što imate pravo očekivati od nas, vojnika i revolucionaraca, i što bi mi, predstavnici ODORA I HRVATSKIH ORUŽANIH SNAGA očekivali od Vas.

Rekli smo od Vas, od sviju prisutnih. Postizavanje i gubljenje slobode i Države jesu akti, koji se tiču cijelog narodnog kolektiva. Cijeli narodni kolektiv se raduje slobodi, uživa u njoj, bori se za istu i žrtvuje u krvi, umnim, materijalnim i fizičkim vrednotama. isto tako čitavi kolektiv osjeća gubitak slobode, biva ponižavan od tuđina, biva ubijan od okupatora, biva pljačkan od nasilnika i izgnan iz svog vlastitog doma i domovine po onima, koji mu niječu pravo na vlastiti državni život.

Zato ste i Vi, braćo i sestre, dio toga narodnog kolektiva, jedna grana, ili jedna grančica narodnog stabla, koje se nije osušilo jer ima korjenja, ima proljeća, ima srčike, ima lišće, diše, razvija se, bori se za biološki opstanak. Zato je i važna Vaša funkcija, jer ono što Vi možete obaviti nemože nitko drugi. Ako sve grane i grančice, sve korjenje, lišće i srčike bubu izvršavale svoju misiju, naše će se stablo odhrvati i preživjeti sve silnike. Neka i ovo proljeće. prigodom 25 godišnjice bude dokaz, da je tako. Eto, uz veterane vidimo srčike, mlade Otporaše, koji su voljni ići stopama otaca. ("Stope

otaca" o kojima general govori su stope borbe za Hrvatsku Državu, a ne kako to i danas naši neprijatelji i naši protivnici, govore da je ta borba za Hrvatsku Državu bila boraba za fašizam i nacizam, što je notorna LAŽ, mo). I tu i tamo već se čuju jeka o odjeci prvih pokušaja. Daljnje jeka i odjeci dogoditi će se u razmjeru prema onome, što naš hrvatski narodni kolektiv bude voljan i kadar učiniti.

Iz našega tiska mogli ste vidjeti da pišemo o VANJSKOM I UNUTARNJE FRONTU. Vjerujem da ste većina čitali i o našoj anketi o PROBLEMIMA HRVATSKE REVOLUCIJE. (Vidi OBRAN32/33 1966., pisac Dr. Miljenko Dabo Peranić, mo). U br. Zna da ljudi Odpora stvaraju svoje RADNE SKUPOVE. Pisali smo i o HORIZONTALNOJ DIPLOMACIJI. U posljednoj OBRANI mogli ste čitati i o PREDUVJETIMA hrvatske revolucije. (isti broj OBRANE i isti pisac, mo). Da, o preduvjetima. Htio bih Vam o svemu tome nešto reći, jer je svaki od Vas, muško i ženski, stari i maldi, fizički i intelektualni radnici, Hrvati svih pokrajina, stališa, dobi i vjeroispovjesti, pozvani dati svoj dio u radu tog VANJSKOG FRONTA.

Jedan od preduvjeta za uspješni rat protivu Jugoslavije i mrzkog nam srbokomunizma jest, da stvorimo **APARAT**, koji će tu zadaću ostvariti. Naprama nama stoji jedan aparat sastavljen od raznovrstnih elemenata. Naprema njima treba pokrenuti hrvatski aparat, tehničare, snagu, koji će svladati taj postojeći srbokomunistički aparat. Sve drugo je pusto sanjarenje. Napravimo jednu usporedbu iz dnevnog života. Jedan lijep, mlad, sposoban, učen i prikladan čovjek ostvaruje svoje želje, pa i snove. Mlada i lijepa djevojka osvaja momka i uključuje se u božiji i naravni zakon radjanja, umnažanja i umiranja, osigurava kontinuitet obitelji kao osnovne ćelije ljudskog društva.

Rekli bi vrši jednu misiju, ili prema izrazu Oca Domovine Ante Starčevića, vrši svoje deržanstvo. U obitelji, u obrtu, zvanju, politici, oružanim snagama, na polju umjetnosti, znanosti i bilo koje grane ljudske djelatnosti. U tu svrhu, već prema grani života, rada i zvanja, napravi se plan, pripremi se stručno, intelektualno, fizički, duhovno i duševno. I pedalj po pedalj, korak po korak, ostvaruje svoj san, svoju želju, svoj životni plan. Superira one poteškoće, koje nailazi na putu ostvarenja. To se događa i u braku, u politici, u trgovini, u vojsci. To je životna borba. Pada se i podiže se. Udružuje se obitelj, pleme, skupine, grupa, stranka, pukovnija, sindikat, i što nije mogao čovjek izvršiti sam, pokušava u zajednici. Borba naroda za slobodu, udružuje narod u tom velebnom planu. Ta radi se o svima. Zato treba i organizirati ljude prema njihovim sposobnostima, izobrazbi, inklinacijama, željama, mogućnostima razne vrsti. Borba izbacuje naravne vodje, one sposobnije, jače, odvažnije, pozvanije. Pokreće se kolektiv. Organizirani kolektiv, prihvaća borbu. Tom kolektivu se suprostavlja drugi kolektiv kojemu želimo nametnuti svoju volju. To je rat. Sukob ideja, htijenja, kolektiva. U ratu se bori, trpi, pada, umire, pobjedjuje ili budi.

Oni imaju snage, uma, ideja i organizacija, ovako se spremaju za rat. Oni koji nemaju ideja, ili nemaju snage za ostvariti ih, ili motiva za pokretati duhove za konkretne ciljeve, oni se izživljavaju u brbljanju, u izvikivanju parola, krilatica, spominjanju imena iz prošlosti, kite se tuđim perjem i bježe od konkretnih problema. Ostaju apstraktni u izvodenju. I da bi prikrili pomanjkanje plana, snage i konkretnih uspjeha, dreče u vjeri, da će nadvikati svoju vlastitu podsavjest, koja im u samoći veli, da to ne vodi ničemu.

A da bi zaglušili glas savjesti onih, koji pitaju da im se odgovori konkretno : **RECITE MI KAKO MISLITE DA ĆE SE HRVATSKI NAROD OSLOBODITI**, optužuju te ljude, proglašuju ih ovakovima i onakovima, napadaju ih da su sišli sa linije, da su iznevjerili ovoga ili onoga, i da će za sve doći vrijeme. (Osobno sam prošao kroz ovakova prozivanja. Ovo ovdje govorim, danas, 9 kolovoza 2012., ne za mene niti za one koji su prošli kroz slične prozivke, nego za današnji novi hrvatski naraštaj koji, ni u snu, nije mogao naslućivati kroz kakove poteškoće je prolazila hrvatska politička emigracija u borbi za slobodu hrvatskog naroda i za uspostavu HRVATSKE DRŽAVE, mo).

Mnogo puta se radi o poštenim ljudima, pa ako ih pritisnete u četiri oka, reći će Vam, da jest, da je tako, ali da nemaju snage, da će umrijeti onakvi kakvi su bili, i dosta puta uz grižnju savjesti sprovode ostatak života u spominjanju tuđjih imena, zasluga i djela. I onda zapadnu u duboki san, kao ljudi, koji moraju uzeti morfija, ili drugih droga, a da bi mogli zaspati. Tako čekaju konac vlastitog života. I kad je život gorak, stvarnost čemerna, kao što je gorka i čemerna stvarnost našega naroda, onda sanjaju ili pišu lijepe članke o tome, kako bi lijepo bilo kada bi bili slobodni, ili kako je lijepo bilo za vrijeme cara Franje Josipa (to su oni stari usidjelice sa kojima sam se često puta prepirao, baš i upravo zbog "cara Franje Josipa", kao što danas Hrvati opranog mozga antifašističkom promidžbom govore kako je bilo lijepo za vrijeme Tita, mo) ili Padišaaha na Bosforu, ili se gledaju u ogledalu žmireću i sanjajući, kako su na Markovu Trgu, u uniformi, s odlikovanjima, u društvu milih i dragih, koji su davno nestali u vrtlogu klanja, progona i bježanja.

Posljedice takovog izživljavanja i sanjearenja su mistifikacija i prazna obećanja, svadje, optuživanja, međusobna blaćenja, i sve ono što danas vidimo oko sebe. Trebala je doći 1966. i navršiti se 25 godina od DESETOG TRAVNJA, i 21. od propasti NDH i Bleiburga, pa da mnogi naši politički ljudi dodju do spoznaje, da je dosta sanjarenja, mistifikacije i obmamljivanja sebe i drugih.

Eto to su konkretni problemi i preduvjeti. Jedan od preduvjeta naše hrvatske revolucije jest u tome, da se mi slobodni predstavnici hrvatske političke emigracije sastanemo, kao Vi ovdje danas, i porazgovaramo oko okruglog stola o tome **ŠTO MOŽEMO I MORAMO UČINITI JOŠ DANAS**, što sutra, što preksutra, tko i što može, mora i zna učiniti. Mi smo bili oni, koji smo u svoje vrijeme širili letke koje smo podpisivali sa naznakom **SLUGE DOMOVINE**. Mi smo uvijek bili i ostajemo prvi u zahtijevanju, da se hrvatski ljudi sastanu i slože i učine ne sve, ili mnogo, nego svaki na svom mjestu, ono što može.

Što možete učiniti Vi ovdje, koji ste se sakupili da proslavite dan državnosti, uz spomen na hrvatskog kralja Tomislava i 25 godišnjicu Desetog Travnja.

Možete učiniti to što ste učinili, doći, manifestirati se, tako, pred desetak tisuća Hrvata u Torontu, pred vlastima slobodne zemlje KANADE, koja ne samo da Vam ne smeta u radu za Hrvatsku, nego to gleda i dobronamjerno i diže ugled Vaših sastanaka sa prisustvom svojih uglednih predstavnika. Time ste već učinili jedan akt. Posvjedočili ste javno, hrabro, dostojno, da ste sinovi onog naroda (Pitam se danas, 9 kolovoza 2012. koja se Hrvatica i Hrvat ne bi ponosili s ovim izlaganjem generala Drinjanina, koji nije govorio u svoje ime, nego u ime svih nas Hrvata, i s onim Hrvaticama i Hrvatima velegrada Toronta koji su svjedočili za HRVATSKU u ovoj slobodnoj zemlji Canadi, mo), koji je dao Kralja Tomislava i pred 25 godina stvorio i obnovio svoju Državu. Da ste braća, sinovi i djeca onih, koji su krvarili zato, da Hrvatska Država mogne 4 godine živjeti usprkos svih poteškoća. Tako će i hrvatski narod u Domovini saznati, da je u Torontu bilo 400 ili 500 osoba, koje su jednim političkim aktom u slobodnom svijetu protestirali protiv jedne mrzke tiranije, protiv jedne tamnice, jednog ropstva, protiv srbokomunističke i svake druge Jugoslavije. Potakli ste time i druge, da slijede Vaš čin. Dali ste primjer bratske snošljivosti, sloge i svijesti, jer znam da Vas ima, koji pripadate raznim hrvatskim strujama. Znam da se danas slavi Deseti Travnja u ovom istom gradu na drugom mjestu, a dogoditi će se to i u drugim mjestima. I na drugim mjestima neće se slaviti zato, jer se šaka Hrvata nije mogla složiti u tome, tko je od nas u našoj mizeriji veći, zaslužniji, pametniji ili čak ljepši i elegantniji, te prema tome pozvaniji da bude Predsjedatelj, govornik ili onaj, koji pusti, da ga aklamiraju, ili vole, ili slave, kao ono crnogorski serdari : ja tebi vojvodo, ti meni serdare, a kakve smo rdje, to vidi cijeli svijet i naš jadni narod, za koji nismo ništa učinili i čak ne mislimo činiti.

Možete, braćo i sestre, ovdje izvršiti i drugu misiju. Manje ili više svi vi radite, svi uživate prilično visoki standart života, mnogi imaju kuće, auta, frižidere, televizije, uštedjevina, i pravo je da ih

imate, jer ste ih zaslužili svojim radom i žuljevima, u znoju i naporima bilo umnim ili fizičkim. Voljni ste i potrošiti za zabavu, koja je i te kako potrebna. Idete u kino i teatar, na izlete, zabave, plesove. Sve je to potrebno. Hrvatska će malo koristi imati od mističara, a sve ili mnogo može dobiti od normalnih građana, ljudi, žena i djece, koji rade, spavaju, misle, zabavljaju se, pa kako bi reka naš vrli fra Grga Martić: griješe i ispovjedaju se. I mnogi od Vas je dao za narodnu stvar više nego je mogao i imao. Neću spominjati primjere, iako bih mogao radi skromnosti tih osoba, koje su medju Vama...

Ne bih htio biti kao onaj pop, koji je psovao one, koji su došli na misu, s ciljem da to prenesu na one, koji nisu došli. Htio sam samo reći, ako samo jedan mali dio onoga, što imamo dadnemo za stvar tiska, bili bi kadri učiniti mnogo na tom polju.

Da, čujemo nekada da šta će nama piskaranje, jer da je dosta 1000 Ustaša, i da će Hrvatska biti slobodna. Te je riječi izrekao jedan dobar moj prijatelj, ugledan intelektualac i zaslužan muž. Ali nemojte zaboraviti, da je nas 6 svibnja 1945. godine bilo 17 divizija, 300.000 boraca sa puškama, topovima, avionima, glavnim stožerima, pod barjacima i pod vrhovnim vodstvom jednog velikog muža, Poglavnika, vlastite vlade i sposobnih generala. Pa šta se je dogodilo? Napustili smo, nakon dobivenih bitaka, svoju zemlju, predali se kao roblje, bili poklani kao janjci i tjerani kao obični zločinci i još duge godine nakon svršetka rata.

Volimo mi bacati krivnju i na strani svijet, na zapad, kršćanstvo, islam, civilizaciju, a eto nedavno smao doživili i to, da inače pametni ljudi i u jedno uglednoj reviji (Hrvatska Revija koju je uređivao prof. Vinko Nikolić, mo) napadaju Svetog Oca i Vatikan, jer da ne brane dovoljno Hrvatsku. Pitam ih, zašto bi Hrvatsku branili Vatikan i Sveti Otac, koji ne vrše političke misije ni za Hrvatsku, ni za Vatikan, pa ni za Jugoslaviju, - kad mi sami Hrvati u emigraciji, gdje smo slobodni, jedva što činimo, da bi taj strani svijet uvjerali u naše pravo.

Jedan hrvatski političar u svojoj revijici poručuje: da zašto se ne bi svadjali i zašto bi se slagali? Pa zašto da rimski, njemački, poljski, ili američki kardinali moraju biti složni u pitanju Hrvatske i Jugoslavije, kada nismo mi Hrvati, koji smo pozvani da se perom i mačem borimo za slobodu Hrvatske. Mjesto neodgovornog harangiranja na Crkvu, kardinale, Vatikan i svećenike na hrvatskom jeziku, ti naši veleumni trebali su na latinskom komponirati jedan apel na 3000 biskupa, koji su se bili našli na Vatikanskom koncilu, i u tom apelu govorili o Hrvatskoj i spominjali zasluge Hrvatske i vjernost Crkvi. I mjesto optuživanja hrvatskih svećenika da pale crkve (nesumnjivo se ovdje radi o hrvatskoj crkvi u Torontu koju je netko zapalio 1969 godine, i zli i zlonamjerni jezici okrivili hrvatskog župnika te crkve, vlč. dra. Charles Kambera, mo) i falsificiraju Papine izjave, mogli su, kao mi, mali ljudi, tiskati na stranim jezicima knjige i darovati iste uglednim predstavnicima stranih naroda. Pa ipak, solucija je tu, medju nama, ovdje medju Vama. Samo jednim malim naporom, mi smo kadri tiskati knjige, revije, novine, letke, memorandumne, pozive i molbe na svim jezicima svijeta i poslati to onima, koji će i o nama odlučivati.

Govorili smo o preduvjetima. Da, preduvjetima. I to vanjskog fronta. Naših 17 divizija nisu pobjedili srbokomunisti, ali ih je uništio svijet, koji je o nama bio slabo ili nikako informiran. I dan danas, ovdje u Torontu, dobivate novine ne samo srbokomunističke, nego i one, koje izdaju hrvatski ljudi, pokreti, stranke, i u kojima se bezstidno optužuju ne srbokomunisti, nego oni hrvatski ljudi, koji su stajali na čelu hrvatskih postrojba, koje su se borile za Hrvatsku Državu čak i onda, kada iste nije bilo.

Iz blata i tmine najednom izgmiže netko, tko ponavlja ono, što Udba želi. Odjednom vidimo hrvatske novine, koje to ponavljaju u vjeri, da će time umanjiti vrijednost ljudi, čiji je jedini grijeh, da se nisu dali zauzdati od ovog ili onog političara, koji nije voljan s nama razgovarati o tome, što se treba i može napraviti danas, nego piše i sanjari o tome što će učiniti ako i kada Hrvatska bude

slobodna.

Jedan se od tih čak i bavi i problemima kako će u novoj Hrvatskoj postaviti djecu u školu, i kako su djeca jednog generala samo toliko vrijedna koliko i jednog satnika ili radnika, a kako je u zboru pjevača satnik zborovodja, a ne general, iako još nikada nisam nigdje čitao da bi generali bili članovi pjevačkih zborova, niti je bilo problema sa satnicima koji su bili zborovodje, niti znam da bi bilo ikada čuda sa generalskom djecom u školama.

Eto, vidite, tu možete učinit svoje. Za naš tisak i u ovom konkretnom slučaju "Operaciju HISPANIA 23". Mi smo već davno razaslali knjige i već smo dobili prva priznanja, zahvale i obećanja. Vidili ste učinak knjige u svim sektorima života, i danas u doba hladnog tj. psihološkog oružja. tj. riječi i pisana slova, ideje i misli, i znajte, da ako to mi ne napravimo, neće nitko drugi, pa ni rimski kardinali, mjesto nas.

Govorili smo i o HORIZONTALNOJ DIPLOMACIJI. Čitali ste u jednoj novini, koja izlazi u Torontu (koliko je meni poznato bile su samo dvije hrvatske novine koje su izlazile u Torontu, a to je najprije bila novina GLAS DOMOVINE 1960, zatim HRVATSKI PUT 1963 pa dalje. Obje novine su uređivali braća Rudi i Srećko Tomić, mo), da nema nikakva značenja činjenica, da se Vaš Predsjednik Gagro nadje na zasjedanjima, sastancima i dogovorima sa Predsjednikom Kanadske Vlade.

U isto vrijeme dobivamo MAKEDONSKU TRIBUNU, od 6.I.1966. br.2015 i koju čita pola milijuna izeljenih Macedonaca, i koja donosi na svojoj prvoj stranici iste te fotografije, i na obje brat Gagro, u društvu Predsjednika Vlade i ministra Gordona i vlč. Vasila Mihailova. Da, da je bilo Gagra, malih ljudi, koji bi kanadskim i drugim ministrima govorili o Hrvatskoj, mjesto hrvatskih banova i ministara u Vladi Draže Mihailovića i Subašića, onda nam se nebi 1945. dogodilo ono što se dogodilo, jer bi ti ljudi ipak nešto znali o Hrvatskoj. (Za današnji novi naraštaj Hrvata je potrebno reći da to oni znaju, da su u kraljevskoj jugoslavenskoj vladi Draže Mihailovića u Londonu bili istaknuti članovi HSS, koji su sustavno, i rame uz rame, sa Srbima u toj istoj srpskoj kraljevskoj vladi, radili proti Nezavisne države Hrvatske i svih onih Hrvata koji su se u bilo kojem obliku borili za opstanak svoje Hrvatske Države. General je htio reći da je Ratko Gagro bio na mjestu tih Hrvata u vladi Draže Mihailovića u Londonu, za sigurno se ne bi dogodio BLEIBURG, mo, Otporaš). A onako su znali da smo svašta, samo ne ljudi, koji su zaslužili biti slobodni u doba, kada se i afričkim divljim ljudožderima nameće sloboda. Eto, dokle može dovesti zagriženost, slab primjer, gore vodstvo i pomanjkanje karaktera.

Zato je potrebno stvoriti **HRVATSKI VANJSKI FRONT**, koji će rado i uspješno pred strancima braniti stare i nove borce. Neka se sutra baci u borbu elita Odpora i izgine u nejednakoj borbi, dignut će se sami Hrvati, kao i 1941. te će iz osobnih, stranačkih i nama nepoznatih razloga oblatiti i ove borce, da su fašisti, nacisti, koljači, razbojnici, kao što se dogodilo i onima, koji su bili blaćeni skupa sa pokojnim Kavranom, Milošem i drugima, dok su prelomljenih udova i rebara, izmučeni stajali pred vješalima srbokomunista, neprijatelja hrvatske državne misli.

I kao što se ti stranačari nisu digli 1941. u obranu NDH. ni 1945. u obranu pola milijuna izbjeglih Hrvata, nebi ni sutra ustali u obranu novih boraca. (to se najbolje može osjetiti danas kako vlada predsjednika RH Ive Josipovića i premjera Zorana Milanovića tretiraju hrvatske BRANITELJE hrvatsko/srpskog rata 1991/1995., mo). Znači da njihova žrtva nebi bila dostatno izkorišćena za Hrvatsku. A Hrvatska ima dosta martira, pa treba revolucionaraca, zapovjednika, tehničara revolucije, atentatora, komandosa, bomba, revolvera i drugih potrebština.

I na kraju : svaki od Vas kada izidje iz ove dvorane mora ići sa ovim idejama u sve grupe, stranke, pokrete, organizacije i društva. Mora pridobiti ljude u svim grupama. Ne zato da pridju u Odpor, nego zato, da u svojim organizacijama unesu duh bratske skoge, snošljivosti, potrebu suradnje i zajedničkih nastojanja. Kada se iz te bratske snošljivosti maknu iz svih organizacija lažni proporoci,

Udbini agenti i nevjerni interesečije i brbljavci, koje će se lako razotkriti ispitivanjem njegove prošlosti, onda će i hrvatska emigracija moći stvoriti VANJSKI FRONT. Taj će onda VANJSKI FRONT podpomoći borbe u domovini, a ne odmagati ih, i braniti njihovu svetu žrtvu pred svijetom, a ne blatiti ih, kao što rade danas. Nemojte zaboraviti da sve svjetske velesile prevode svaku napisanu riječ hrvatske emigracije, i u danom času o našem radu na VANJSKOM FRONTU će ovisiti, da li će nas strani svijet pomoći, ili će radije podržavati na našem području srbokomunizam i jugoslaviju.

Ja Vam se zahvaljujem za ono, što ste do sada učinili na tome polju i pozivam Vas u ime onih, koji su voljni poći u nove napore, da nastavite pojačanim radom. O tome će ovisiti planski rad na Unutarnjem domovinskom frontu. Hrvatski narod gleda na nas, koji smo u slobodnom svijetu, da govorimo i radimo u ime njegovo, jer on to nemože. Rekli smo u jednom članku, da je, prema jednoj kinenskoj poslovi, bolje zapaliti jednu jedinu svijeću, nego čitav život proklinjati tamu. ODPOR JU JE ZAPALIO. Snaga je u nama, našim idejama, našim organizacijama, našim žrtvama, našim umovima i mišićima. Imamo dovoljno snage za osloboditi se, imamo i sposobnih ljudi, koje je u školama i mimo škola odgojio narodni genij. Molimo se Bogu, ali uzdajmo se samo u ono, što smo sami sposobni, voljni i kadri učiniti. O tome, eto, ovisi **HRVATSKA REVOLUCIJA.**

Nemojte čekati ni časa. Naše je vrijeme davno došlo i može i proći, i ne zaboravite da nitko mjesto nas neće ostvariti našu slobodu. Mi vrijedimo pred Bogom i Narodom, pred Povješću, samo toliko, koliko smo voljni učiniti u budućnosti. Mi smo samo zbroj sveukupnih akcija koje ostvarimo danas i sutra. Glave gore vitezovi nezaslužnog poraza, i naprijed za Boga i Hrvatsku, svaki na svom mjestu, svaki prema svojim sposobnostima i mogućnostima. Tako nam i Bog pomogao!

general Drinjanin.

NB:

(Kako ste mogli i pročitati ovdje u ovoj Poruci Hrvatima grada Toronta gdje general kaže: "... svaki od vas kada izidje iz ove sale MORA ići sa ovim idejama u sve grupe, stranke, pokrete, organizacije i društva...i MORA pridobiti ljude u svim grupama..." Tako isto i ja kažem svim onima koji imadnu priliku pročitati ovu poruku, koja nije PORUKA samo za tadašnje Hrvate Toronta, nego je PORUKA svim Hrvatima U HRVATSKOJ U SVIJETU da se promiče PORUKA IZMIRENJA MEĐU HRVATIMA. Otporaš)

10-01-2014 19:25 [#116](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

TRZAVICE, - u hrvatskoj političkoj emigraciji

general Drinjanin

16.II.1965.

Br. Došenu i Eriću. Usa

Br. Gagri i Šimuncu, Kanada

Dragi moji !

Već se nalazi u tisku okružno pismo, koje će stići u sve dijelove svijeta s pozivom, da pošalju svoje pozdrave za proslavu Desetog Travnja u Toronto i svoje sugestije na pismeno za RADNI SKUP ODPORA, na kojem se trebaju izraditi norme i sve ostalo za rad VANJSKOG FRONTA. Naveo sam i razloge. Uputiti ću to na sve povjerenike u Usa i Kanadi sa sugestijom da osobno prisustvuju svi kojima je moguće, a da se dogovore radi eventualnog zajedničkog putovanja u Toronto i natrag, te da svi pripreme svoj referat o domaćim prilikama, kao i o idejama za rad na tom LEGALNOM VANJSKOM FRONTU. Vjerujem da će Vam se svidjeti i vjerujem u uspjeh proslave i zaključke samog sastanka. Ja ću isto poslati referat kao i pozdrav.

Na Vama je da organizirate vezu medju Vama, tj. najbližima. Staviti ću na taj poziv adresu Gagrinu u Torontu, te Rudinu u Usa, kao i adresu ODPORA U TORONTU, da se na te adresu mogu svi obratiti.

Prilažem Vam kopiju pisma Dru. Krnjevića radi dvorane. U isto vrijeme vidjeti ćemo dokle su voljni ići oni iz HSS-a koji hoće Hrvatsku Državu. (Pojašnjenje današnjim naraštajima koji nisu upoznati, malo ili nimalo, sa hrvatskom situacijom u emigraciji. Državotvorni Hrvati su htjeli svake godine slaviti hrvatski državni praznik koji je bio DESETI TRAVNJA. Mi Hrvati prije 10 Travnja 1941 godine nismo imali naš hrvatski državni nacionalni praznik. Svake godine od 1945 pa sve, rakao bih, do 1990 Hrvati u iseljeništvu su bili razdjeljeni što se tiče slavljenja hrvatskog nacionalnog i državnog praznika. Hrvatski Oslobođilački pokret, HOP je držao monopol nad tim danom. HSS taj dan nije priznavala, tj. Deseti Travnja kao dan hrvatske državnosti. Njihovi članovi su mogli ako su htjeli ići na te proslave kao gosti ili kao dobri državotvorni Hrvati. Mnogi Hrvati koji se nisu slagali sa politikom HOP-a nisu htjeli ni ići na njihove proslave Desetog Travnja; te bi samo za sebe i svoje simpatizere održavali proslave Desetog Travnja posebno i zasebno. Sjećam se natezanja u Parizu i kada se nismo mogli složiti, isti dan bi se u gradu Parizu slavele dvije pa čak i tri proslave hrvatske državnosti Deseti Travanj. Tako je bilo, na svu žalost, i na drugim mjestima. Zato general u ovom svom pismu piše o dvorani HSS koju su Hrvati Toronta iznajmili kako bi imali svoj sastanak RADNOG SKUPA ODPORA I VANJSKOG FRONTA, a u isto vrijeme imati i proslavu DESETOG TRAVNJA, pošto će tog puta biti Hrvata sa svih Kontinenata. mo, Otporaš).

Mi nikoga ne uključujemo, a niti izključujemo. Mi pružamo ruku svakom Hrvatu, koji je za Državu (Hrvatsku, mo). Ako smo voljni razgovarati, a jesmo, sa prevarenim hrvatskim istarskim partizanima, kako nebi sa HSS-om, koji nam je dao medju inim i šefa HOP-a Dra Hefera. (Dr. Stjepan Hefer je iz Osjeka. Bio je istaknuti član HSS. Za vrijeme NDH bio je neki službenik pri nekom ministrastvu, što mi nije sada najpoznatije kojega. Doselio se u Argentinu poslije Bleiburške Tragedije kao i mnogi drugi Hrvati. Poslije Poglavnikove smrti 28 prosinca 1959 god., postao je predsjednik HOP-a. Postoje priče da ga je na smrti Poglavnik dr. Ante Pavelić "svojom oporukom" imenovao za predsjednika. Tu "oporuku" navodno je izmislio dr. Fra. Branko Marić, jer je on bio tu nazočan prilikom Poglavnikove smrti. Zato general govori o HSS da su oni dali Hefera za šefa HOP-a, mo, Otporaš). Ne vjerujem da itko misli da je Dr. Hefer jedini Hrvat u HSS.

Vjerujem da bi PRIJATELJI ODPORA IZ USA morali izdati parolu: SVI U TORONTO ! Ove godine imati ćemo, vrlo vjerovatno proslavu HOP-a, a možda i saveza, kojemu je kako sam tek sada saznao br. Meheš (predsjednik, mo). On je napola naš, - ali Savez se pojavljuje sa idejom da sabotira Opor. U tom nisu uspjeli sa Dubičancem, ali mi nemožemo samo zato da udovoljimo našeg polubrata Meheša otići u Savez. Bilo bi to glupo, kao što bi bilo glupo da ja osobno pomažem ljude, koji baš najmanje mene vole, a protiv ljudi, koji skupa s menom dijele zlu sudbinu dugi niz godina. Treba egzistirati, da bi mogli koegzistirati, zar ne? To ne znači da se trebamo odreći niti suradnje sa Savezom, niti vlastite proslave, kao što je to već tradicionalno. Australija i Njemačka su delikatne, a u Usa vjerujem da radi suradnje sa Uj. Hrvatima nemožemo. Ako sada zatajimo u Torontu, onda

smo se odrekli nastupa KAO ODPORA. A to nesmijemo, ako hoćemo da nas se ozbiljno shvati.
Zato: svi u Toronto ! Bog.
podpis olovkom general Drinjanin.

11-01-2014 07:32 [#117](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

UPORNOST GENERALA DRINJANINA

(Nesumnjivo kroz do sada iznešena PISMA MAKSA LUBURIĆA moglo se je primijetiti da general preko svojih prijatelja i ogranaka daje smjernice i putokaze HRVATSKOM NARODNOM ODPORU. Današnjim rječnikom to bi se mirne duše moglo nazvati PROMIDŽA. Pa ako je to tako, ili, još bolje, ako to nije tako, kako bi se moglo znati dali je ta "UPORNOST GENERALA DRINJANINA" bila efikasna. Imati jedan dio, ili bilo kakav god dio, odgovora na ovo pitanje, svakako da se treba uzeti u obzir osam (8) epoka ili vremenskih razdoblja postanka HRVATSKOG NARODNOG ODPORA.

Prva **(1)** epoka je bila ratna epoka kada je na Ivan planini 1944. godine, odlukom hrvatske državne vlade NDH, osnovan HRVATSKI NARODNI ODPOR kao zalaznica HRVATSKIM ORUŽANIM SNAGAMA.

Druga **(2)** epoka je bila KRIŽARSKA EPOKA koja je prikupljala vojnike, pripadnike HOS, koji se nisu predali na Bleiburgu u svibnju 1945., nego se povratili u Hrvatsku i borili se protiv nametnutog komunističkog poredka hrvatskom narodu.

Treća **(3)** epoka je bila pokretanje i obnavljanje HNO u emigraciji, počevši izdavanjem časopisa "DRINA" 1951. pa do razlaza s Poglavnikom dr. Antom Pavelićem 1956. godine.

Četvrta **(4)** epoka je POVUČENOST U TIŠINU od 1956. pa do Poglavnikove smrti 28 prosinca 1959. godine u Madridu.

Peta **(5)** epoka je od siječnja 1960. kada se je general Drinjanin ponovno pokrenuo i odlučio prikupiti stare borce a odgojiti nove u konačnu borbu za oslobođenje Hrvatske te izdao ZA DESETI TRAVNJA 1960. u 25 tisuća primjeraka **"TEMELJNA NAČELA I DUŽNOSTI HRVATSKIH BORACA U EMIGRACIJI"**, pa do svoje tragične smrti 20 travnja 1969. godine.

Šesta **(6)** epoka je najžalostnija zbog toga što svi RADNI SKUPOVI, VANJSKI I DOMOVINSKI FRONT, svi Ogranci, društva, članovi i simpatizeri, prijatelji i suporter, jednostavno se nisu mogli snaći i na svoja leđa preuzeti DUŽNOSTI I ODGOVORNOSTI HNO koje je obnaša general Drinjanin. U tom vrtlogu traženja solucija unutar HNO došlo je do žestokih prepiranja i svađa. Riješenja se tražila, sastanci se održavali, nasljednici se tražili, neki se silom namećali, jedne izabirali a druge rušili, i tako je to išlo do 1974. godine. Te godine u Hamiltonu, Canada, održan je SVEOPĆI KONGRES HRVATSKOG NARODNOG ODPORA, na kojem je, moglo bi se danas reći, dat zadnji čavao u mrtvački sanduk originalnog HNO.

Sedma (7) epoka je epoka **POLARIZACIJE HNO**. Na jednoj strani je Dinko Šakić, zet generala Drinjanina, koji je oženio polusestru Maksa Luburića, Nadu, a na drugoj je Stipe Bilandžić iz Njemačke. Prvi se izživljavaju na legitimitetu prošlosti i djeluju smjericama originalnog HNO, dakle, idu starim putem, dok drugi kojima su se priključili, kako ih se je tada zvalo, **PROLJEČARI**, a to su bili između ostalih: Bruno Bušić, Franjo Mikulić, Zlatko Markus, Ivan Cerovac itd.

Osma (8) epoka je kada je iz vremenske potrebe originalno ime "ODPOR" prešlo u "OTPOR". Kao Pročelnik HRVATSKOG NARODNOG OTPORA imao sam mnogo žučljivih prepira i svađa sa iskrenim, dobrim i nada sve poštenim Hrvatima. Stari članovi i ODORAŠI bi sve od sebe dali samo neka ostane staro i originalno ime ODPOR na vječitu i nezaboravnu uspomenu na generala Drinjanina. Ali više nije bilo vremena za povratak na staro ime, ali jest na stare VRLINE. Misija HRVATSKOG NARODNOG OTPORA je završila 21 siječnja 1990. u Clevelandu, kada sam kao Pročelnik HNO na prvoj Konvenciji Hrvatske Demokratske Zajednice, HDZ predsjedniku dru. Franji Tuđmanu 21 siječnja predao sve: fizičke, moralne, financijske i ine dužnosti HDZ. Mile Boban, Otporaš.)

general DRINJANIN

26.VI.1966

Bratskim odborima

SREDIŠNJICE "ERIK LISAK" i

OGRANKA "BOŽO KAVRAN"

Draga i poštovana braćo !

Osjećam posebnu potrebu da se svima zahvalim na radu i da vam čestitam na uspjehu prigodom proslave DANA HOS-a i HRVATSKIH ANTUNA u gradu Hamiltonu. Iako još nemam sasvim detaljnih podataka o toku i što se nadam da će mi se poslati, kao i o radu SKUPA, vidim, da smo kročili korak naprijed. To je zasluga svih vas i posebno bratskih Odbora, kao kolektiva, i svakog od Vas pojedinca. Hvala Vam braćo i neka Vam služi na čast i drugima kao uzor.

Zadnji uspjesi Odbora na tom području donose Vam i posebnu obvezu. Na Vama je da provedete u život zaključeno, prodrete u nove mase, stvorite nove Ogranke i baze, -da onda s tog područja dadnete i drugima, izvan Kanade, primjer i putokaz.

Molim Vas da ovu čestitku prenesete i na vrijedne članove koji su Vas u svemu pomagali.

Uz naš vojnički pozdrav,
genera Drinjanin.

12-01-2014 14:11 [#118](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

POSLIJE SMRTI GENERALA DRINJANINA.

(Donosim ovdje jedno pismo gospodina Štefa Crničkog (1903-2006) pisano olovkom Ratku Gagri u Toronto. Koliko god ovo pismo moglo izgledati nevjerodostojno glede nekih iskaza o ubojstvu generala Drinjanina, ipak ovo pismo je pisao čovjek koji je bio upoznat sa mnogim stvarima u

Tiskari Dranapress-a i sa životom samog generala. Dakle osoba koja je bila na licu mjesta neposredno gnjusnog zločina i imala uvida u mnoge stvari, i velike i male sitnice. Tada sam živio u San Franciscu i dobio izvještaj kojeg su dr. Miljenko Dabo Peranić i Štef Crnički pisali. Taj izvještaj sam stavio ovdje 20 svibnja, pa ako netko treba neke pojedinosti neka potraži taj datum opisa ovih pisama. Također ću prilikama potrebe ubaciti neke nadopune poradi bolje jasnoće samog sadržaja pisma. Otporaš.)

Carcagente 8 svibnja 1969.

Gospodin

Ratko Gagro Toronto

Dragi Ratko !

Ja sam primio obavjest i Vaše pismo od 28.IV. Ja sam Vam svima javio u okružnom pismu IV/1 i IV/2 što i kako se dogodilo. Policija je ubojici u tragu, ali više Vam ne smijem pisati u interesu istrage, premda znam mnogo više o tom, jer postoji mogućnost da cenzura čita i ovo moje pismo. General je s nama i mi idemo dalje. To smatram ovaj čas najvažnijim, jer u žalosti ne smijemo klonuti, budući da imamo pred sobom Domovinu i njezinu slobodu.

Za ovaj šas je najvažnije što sam Vam već pisao. Trebamo ovlaštenje od Vanjskog Fronta uz podpis Predsjednika i Podpredsjednika (t.j. Erića i Gagre) uz supodpis Ivana Prcele, jer njega Padre Oltra najviše pozna, i nju najviše vjeruje a drugi Španjolci vjeruju zato, jer je ozenio Španjolku. (Ivan Prcela se je oženio sa Španjolkom 26 prosinca 1963., a vjenčani kum mu je bio general Drinjanin, mo) Kad ja taj dokumenat imam, onda mogu prevesti tiskaru, jer mi je sud prije neće uručiti. Taj dokumenat se ima poslati na Padre Oltra (ili ga Ti možeš donijeti). Oltra će tada dati to Fernandu Matteo Ross, koji ima glavnu riječ, jer tiskara glasi na njegovoe ime.

Ovdje je naime zakon, da stranac ne može na svoje ime imati nikakovo poduzeće niti obrt. Obrt mora glasiti na ime španjolskog državljanina. (Gdje su oni Hrvati sada koji su spočitavali prvom predsjedniku RH dru. Franji Tuđmanu koji je u zakon RH stavio DA SVAKI DRŽAVLJANIN RH. MORA UZ DRŽAVLJANSTVO IMATI I DOMOVNICU AKO ŽELI POSJEDOVATI NEKRETNINE U RH, mo). Toliko o tome.

Ovamo je stigao preključer Dinko Šakić, šogor Maksov iz Argentine, i biti će ovdje dok Vi dodjete, a s Vama skupa putuje u Toronto do Zore...

Pisao sam već (u povj. listu), (za mene nečitljivo, mo) da se ne obraćate na Beluhana, (Eugen Beluhan Kostelić, duhovnik Hrvata u Španjoloskoj, napisao knjigu u Valenciji 1967 godine u vlastitom izdanju od 525 stranica "STEPINAC GOVORI". Njega u svojoj knjigi "POGIBIJA GENERALA LUBURIĆA" prof. dr. Miljenko Dabo Peranić u mnogo čemu sumnjiči kao potrebno ili posluženo oružje u uroti ubojstva generala Drinjanina. U daljnjim pismima koja ću iznositi bit će još spominjanja Eugena Beluhan Kostelić, mo) jer u njegovoj kući se skovala urota (a da on možda i nezna ništa, jer je bedast). U istom kolu je i Bebek, (Željko Bebek je bio glavni urednik novine OBRANA u prvim počecima 1963 god. Radio je s generalom i bio je vrlo neodgovran. Došao je u sukob s generalom a u isto vrijeme se usko sprijateljio s Ilijom Stanićem. Koliko se do sada doznaje iz samih izjava Ilije Stanića, ubojice generala Drinjanina, bio je Ilija kod Željka Bebeka čeasti gost tih pripremnih dana za ubojstvo generala. Ja sam pisao Željku Bebeku u siječnju 1979., našto je on meni odgovorio 8 siječnja iste godine sa adrese: Željko Bebek/ Av. Cardenal Benlloch, 89 Valencia - 10, Španjolska...Mnogi su sponjali tu istu adresu gdje je često navraćao Ilija Stanić. Mogao je Željko Bebek biti prijatelj Ilije Stanića a da ovaj uopće ništa nije ni zna niti u što posumnjao. Ali u zadnjim izvještajima Ilije Stanića, on govori da je imao ortake, tu u Valenciji, ili okolici, samo ih nije htio spominjati. Mo), kao i Filipović, pomoćnik Tijanov. (Pava Tijan je bio glavni urednik

Hrvatskog Radio Sata GLAS MADRIDA, a Karlo Filipović o kojem dr. Peranić u spomenutoj knjigi piše na str. 100 "...da Vjerni Generalov vojnik nije ništa znao, ništa naslućivao..." Svi ovi su pod polic. paskom. Isto tako i Oreč (Jozo Oreč, živio u Australiji, bio član Hrvatskog Revolucionarnog Bratstva, HRB, udmini agenti ga ubili u južnoj Africi u gradu Johansburgu 1979 g., mo), koji je došao iz Australije, a koji stanuje kod Beluhana. Dakle, nikakove veze ne imati s njima.

Danas me je obavjestio Padre Oltra, da fra Branko Marić želi govoriti sa mnom. Nazvat ću ga (možda?) telefonski i pitati šta hoće, ali ništa više. Ja si mislim šta hoće?

General je bio za njih sve previsok, pa ga nisu mogli preskočiti, ali sada kada njega nema, misle da će nas "male" prevesti žedne preko vode. varaju se! Mi idemo i dalje putem Odpora, kojeg je označio naš Veliki General.

Za sada stanujem u hotelu Espana Carcagente telefon br. 230. Poštanska adresa je stara Apartado 32, Carcagente.

oprostite što pišem rukom, jer su mašine zatvorene u tiskari i ne mogu do njih, Prije su mi posudili fratri, ali i oni trebaju svoju mašinu. Dakle, ja moram čekati dokumenat, kako sam spomenuo. Operacija X znači: dabo Peranić je također trebao biti ubijen, nakon što sam ja otišao ovamo 23 travnja na večer. (Mišljenja sam da je ova stvar MALO preuveličana. Dr. Miljenko Dabo Peranić je moj vrlo dobar osobni prijatelj. Radili smo skupa u istom poduzeću LIBRAIRIE HACHETTE preko šest godina. Bio mi je vjenčani kum. U kolovozu 1978 godine sam ga otišao posjetiti u New York. Tada mi je dao rukopis svoje knjige "POGIBIJA GENERALA LUBURIĆA" da pregledam te da dadnem moje opažanje, obzirom da sam mnoge spomenute Hrvate u toj knjigi poznavao i sa njima bio godinama dobar prijatelj. Prekonoći kod njega sam rukopis pregledao i stavio neke primjedbe. Sutra uz doručak sam mu rekao da se mnoge stvari iz te knjige trebaju izbaciti, našto je on rekao: **NI SLOVA. SVE ILI NIŠTA.** Njegova supruga Marija se je složila s menom. On je knjigu izdao u vlastitoj naklad 1984 god. u New York-u, mo). Izmaknuo je i danas sam primio pismo, da je za sada to odklonio (putem policije).

Kopiju ovog pisma šaljem Rudi Erić na znaje.

Primio sam pismo od Jakova, i odmah ću mu odgovoriti. Do malo prije sam bio na konferenciji sa policijom. Kako vidite nikad malo mira. Jučer smo ja i Dinko u Valenciji.

Mnogo pozdrava Vama, gdji Lenki (Ratka Gagre supruga, mo), Vladeku i svoj ostaloj braći.

Sloboda Hrvatskoj! vaš (podpis) Štef Crnički.

PS.

Kada dodjete u Carcagente (avionom možete u Valenciju te uzeti željeznicu do Carcagente. Ako možete javite dolazak, da čekam u Valenciji). ako dodjete sami u carcagente, javite se policiji, Gardia Civil, da Vas oni dovedu k meni. Štef.

NB:

(Sada imamo pismo pukovnika Stjepana Crničkog, starog Maksova prijatelja još iz Janka Puste. On nam je dao do znanja kako stvari stoje četiri (4) tjedna poslije pogibije generala. Prethodno pismo kojeg je pisao Rudi Tomić je sasvim suprotnog značenja i sadržaja. zato se može reći da je bilo mnogo naklapanja i nagađanja sa svih strana oko pogibije generala Drinjanina. Danas nam je kamokud zgodnije povezati sve te spletke i nagađanja, jer je sami udmin ubojica Ilija Stanić izišao sa svojim pričama, osobito iz sarajevske udmine arhive gdje je Ilija Stanić 29 travnja 1969 god. u detalje dao izvještak kako je ubio generala Luburića. Otporaš)

13-01-2014 01:34 [#119](#)**Bobani**

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ŽENIDBA MAKSA LUBURIĆA 19 STUDENOGA 1953.

(Donosim ovdje pismo generala Drinjanina, Vjekoslava Maksa Luburića, kojeg je on pisao suradniku Hrvatskog Narodnog Odpora, HNO bratu Anti Kršinić (1917-1995). Ante Kršinić je rodom iz Korčule. Došao je u Ameriku prije WW2. Bio je u američkoj vojsci na Pacifiku. Koliko god je volio naturaliziranu Ameriku, još više je volio Hrvatsku. Imao sam priliku upoznati gospodina Antu Kršinića sedamdesetih godina u San Franciscu. Zavolio je generala Drinjanina zbog njegova žarkog hrvatstva i vojničkog iskustva. Gosp. Ante Kršinić se je dopisivao s istaknutim osobama i stvarateljima NDH. Posjedujem ta pisma u originalu s omotnicama u kojima su ta pisma poslata. Neka su u duplikati, preko indiga, kako se je to prije pisalo. Jedno od tih pisama je upravo ovo koje ovdje iznosim. Pismo je jako zanimljivo. Donosim ga u cijelosti kako je napisano. Ako se potreba ukaže da se nešto objasni, ja ću to staviti kao moj nadodatak u zaporke. Otporaš.)

ŽENIDBA MAKSA LUBURIĆA**T A J N O.**Stan, 20 listopada 1953.

Dragi brate !

Ovim zajedničkim pismom želio bih Vas obavijestiti o par tekućih poslova.

1. Znam da ste svi zabrinuti radi "DRINE", i da Vam je još teže rastumačiti krugu prijatelja nedolazak "DRINE". Redovni broj 7-8 pretvoren je u "Domovinski broj" i za posebne domovinske svrhe. Vi ga niste dobili, ali znam, da ćete se svi veseliti toj činjenici, jer je "DRINA" izvršila svoju misiju. "DRINA" radi i raditi će, i samo neka neprijatelji troše energiju u širenju kojekakvih glasina. Poviest će kazati, koju je ulogu izvršila "DRINA", i koju će, ako Bog dade još izvršiti u životu Hrvatskih Oružanih Snaga u ova teška vremena iskušenja svake vrsti. "DRINA" ima svoj čvrsti krug prijatelja, suradnika i čitatelja, pa i ako negdje zapne, uvijek braća iz drugih krajeva pomognu i za one zaspale, nedarne, nevaljale, umorne, - kao što to čine za one, koji ne mogu, nemaju ili neće. Vršimo jednu poviesnu zadaću i ja sam čvrsto uvjeren, da će nas uvijek biti, koji ćemo biti tamo, gdje "DRINA" bude najviše trebala pomoć, suradnju, razgovor i sve ostalo. Dignuti ćemo visoko stieg naših Oružanih Snaga, koje su toliko herojskih djela učinile, jer je narod, koji nije u stanju stvoriti svoje oružane snage, osudjen na propast. Ako je naše stanje teže, i kako nam je Domovina porobljena, i ako smo ostali skoro bez saveznika, tim je naša zadaća još teža i veća i potrebija.

Dvobroj 9-10 izišao je i već je odpremljen. Odpremljeno je ...komada redovitim putem i preporučeno. Nije to broj, koji Vam je potreban, možda da nekome od Vas bude mnogo falilo, ali i ovaj broj ima svoju posebnu misiju, posvećen je pokojnom Kavranu i drugovima i posebni razlozi su nam diktirali novu razpodjelu. Nu, ako kome od Vas bude zaista teško i trebate, dobiti ćete od zadnje rezerve uredništva. Pišite mi i recite šta i kako trebate i sve što se može učiniti ćemo. Inače nastojte rastumačiti braći, da nas je mnogo i uvijek se otkrivaju nove grupe, potrebe itd. i moramo

misлити na sve. I kao što smo uvijek računali na plemenitost i velikodušje onih najboljih, kada od njih tražimo žrtvu, tako i sada: najmanje šaljem najboljim grupama, jer znamo, da tamo ima sviesti. Računamo s tim i vjerujemo, da će braća razumijeti. (Gospodin Ante Kršinić je živio u San Franciscu, Californija. Tu je uveliko bila razgranata Hrvatska Bratska Zajednica sa svojom proslavenskom idejom. Teško je tu bilo prodirati s idejom hrvatstva. Govorilo se je "naški" i došli smo "iz staroga kraja" samo da se ne kaže da se govori hrvatski i da se je došlo iz Hrvatske. To sam osobno osjetio i na Pikniku HBZ u Coupertinu gdje sam se posvadio sa tim Hrvatima koji su sebe zvali Jugoslav ili Slavenijem i došao do neprilika. Tada sam pisao generalu Drinjaninu pismo i obrazložio stvar i situaciju. General mi odgovara:(...Dragi Mile Misionari se ne šalju u Rim nego u zabitne krajeve Indije... Tako sam i ja tebe poslao u gnjizdo Jugoslavena da ih preodgajaš..., mo). Mnogima je od Vas već stigao novi broj, a drugima će skoro.

II. Avionski nismo odpremili nikome bez razlike ni jedan broj. Ima više razloga. Glavni jest, da je tamo najviše prilike za cenzuru, a mi imamo još mnogo za odpremiti i kazao sam: posebne razloge i za Domovinu, pa ne bih želio da zapnemo. Sadašnja "DRINA" ima novi format knjige i tu je potrebna dozvola. Nitko nam ne priče ovdje raditi, niti će situacija s ugovorom između ove zemlje i Amerike nama škoditi, radi veza Amerike s Titom. No, nama je dužnost predusresti svaku komplikaciju. Imamo moćnih prijatelja, ali ne zaboravite, da ima Hrvata, dobrih Hrvata na oko, koji nas i ovdje tužakaju, nastoje spriječiti nam rad itd. Pogledajte oko sebe, pa će Vam biti jasno, s kojim poteškoćama se susrećemo i mi na svakom koraku. I nisu uvijek najogavniji Titovci, ni četnici, pa ni neki drugi, kojima se bavimo, nego imamo i zaplotnjačkih protivnika, koji bi radije sa djavlom, nego sa nama iz razloga kukavičluka i jer je naš put teži i bez kompleksa. No to je put, koji vodi Državi: Put krvi, patnja i žrtve svake vrsti. Put Starčevića i Pavelića. Možda da Vam jednom reknim i više.

III. S ovim brojem "DRINE" dali smo novi format, manji i zbijeniji, a sa više stranica. Dvobroj 9-10 ima 60 stranica sitnog, zbijenog tiska i sadrži toliko, koliko 30 stranica starog formata. Razlozi: mnogo ih ima, a ja ću Vam iznieti dva. **Prvo:** domovinski promet traži mali format, da se može staviti u džep, u kovertu, pod vrata, jer zaprema manje mjesta. Stari format "DRINE" je nastavak tradicije "Griča" i "Ustaše", nu ja mislim, da se moramo pokoravati razlozima. Ja sam od onih, koji su radili na tim listovima, i uvidjam, da smo već onda trebali uvesti manji format iz tehničkih razloga. Idemo u korak s vremenom i kada nam se predstavi jedan ovakav problem, riješimo ga praktično. Vjerujem, da je taj razlog, domovinski, dostojan. Mnogi su prijatelji izrazili želju, da bi "DRINA" bila manjeg formata, da je mogu staviti u džep, kada idu na rad, tvornicu, rudnik, u vlaku, tramwayu, autobusu. Ne moraju ju previti na četvero, čime se uništi vanjski izgled, posebno pak fofografije. Oni, koji žele imati sve primjerke skupa, neka uvežu dosadašnje u jednu knjigu, a nove u novu i stvar u redu.

IV. Stavili smo tvrdju koricu i kliše Ustaše s Drine, fotografija poznata s maraka i iz doba akcije na Drini. To je crtež posebno pravljen za naslovnu stranicu i trebao bi biti simbol. Želimo znati : dali da ostavimo to tako, na svim daljnjim izdanjima, ili da za svaki broj stavimo nešto drugo. Ja mislim, da bi trebali ostaviti ovako naslovnu stranicu i da uvedemo taj simbol, kao recimo hrvatski grb sa mačem, da bi ipak naše Oružane Snage imale nešto drugačije nego drugi i sami Tito. (Sada mi je potpuno jasno zašto je grb HNO bio grb s mačem i zašto su "DRINE" izlazile do 1956. godine s slikom Ustaša na koricama, mo, Optoraš)

V. Počimamo s jednom novom rubrikom: IZ GALERIJE VELIKIH POKOJNIKA, gdje ćemo sistematski donositi pjesme, fotografije i opise iz života, borbe i smrti naših velikih boraca. Ne mislimo pri tome samo na one poznate, nego **SVI VI MORATE SURADJIVATI I DATI KRATKE PRIKAZE IZ ŽIVOTA I BORBI NAŠIH BORACA.** (Kada bi se mogle sve "DRINE" i "OBRANE" pregledati i iz njih izvaditi sve ono što su svjedoci i očevidci mnogih bitaka opisali, tek bi se tada magla znati prava istina "ustaške" borbe u obrani Hrvatske Države, mo) Jednako

čarkara i domobrana, oružnika i mornara, kao i generala i novaka. Radi se o kratkim opisima za hrvatsku poviest i ta dužnost pada na sve nas, na DRINU. Razmislite o tome i u svome krugu povedite akciju. Zaboravljamo svi i mnogo će herojsko djelo malih ljudi ostati ne napisano, i možda smo mnogi od nas zadnji živi svjedoci toga čina. Trebamo fotografije tih ljudi, ukoliko je moguće. Na pr. od Krune Devčića ne posjedujemo ni jednu.

VI. Želimo čuti Vašu kritiku na ove rubrike: "Čovjek i znanost u službi rata", "Ljudi, ideje i djela", "Strateški vidici", "Dokumenti, koji optužuju", "Iz poviesti našeg rata", "Iz Erine torbe" itd. Dajte nam sugestije, želje, tužbe, sve što mislite, da će našu DRINU osposobiti za svoju misiju i podići njezinu vrijednost.

VII. Čim mi bude moguće poslati ću Vam popis prijatelja, kojima smo prije slali izravno, s molbom, da im pošaljete, kako bi nas odteretili. Viditi ćemo da li će nam uspjeti u skoroj budućnosti srediti stvari tako, da bi mogli svladati veći posao. Borba za život i nas je prisilila na reorganizaciju i računamo s Vašom pomoći. Mi nismo nikome ostali dužni na pismo, prema našim mogućnostima svakome smo izašli u susret, ali sve imade granica pa i naše mogućnosti. Svi mi moramo raditi, mnogo puta teže i u gorjim okolnostima i za manje vrijednosti i plaće nego Vi, i ako Vi ne stignete nama pisati i još dvojici, trojici prijatelja, onda zamislite kako je nama, koji imamo iste probleme životne borbe i još DRINU i Vašu korespondenciju i sto drugih stvari i sastanaka svake vrste. Vršimo našu dužnost i vršiti ćemo ju i onda, ako ju nitko više nebi htio vršiti, što neće biti slučaj. Jednom više, drugi puta manje i slabije, ali vršimo sve što možemo, da nam je savjest čista i da smo učinili najviše što smo mogli, iako to uvijek nije ono, što bi želili, ili što bi tražila naša stvar. Tako se moramo reorganizirati, da ništa ne odpadne od dosadašnjeg rada, da ne opadne vitalitet, dinamizam, ali da se svladaju i problemi našega života i borbe za odstanak.

VIII. Ovom prilikom želio bih vam reći par riječi o mojoj ženidbi, jer znam, da već ima zlonamjernih viesti, glasova, i da će me mnogi od vas o tome pitati. Kao prijatelju, suradniku i povjereniku želim Vam reći, kako bi sami znali o čemu se radi i kako bi znali reći i drugovima, da ne nasjedaju neprijateljskim viestima, ili zlonamjernim "prijateljima".

Koji god je mene pitao, rekao sam mu, neka se ženi, neka radi i radi ono, što nam sudbina i poviest namjenjuje. Neka nas ima, i neka nam se ne zatre rod. Mnogi od nas je izgubio sve svoje i u opasnosti su da izumru naše najbolje familjske loze. Vidili smo u ratu, da su padali herojski oženjeni kao i neoženjeni.

Francetić i Devčić su bili oženjeni i nije ih spriječilo da budu herojski vođiči svojih jedinica, da padnu u toj borbi. To je vojnička sudbina. Mnogi od nas je u dobi, kada je vrijeme, da se oženi i ima djecu. Mi možemo čekati, vjerovati, boriti se i ići, pa i pasti, nu ostaju djeca i naše hrabre majke i žene, kao i uvijek u poviesti, da odgajaju naš podmladak.

Rat nije razlog, da se ne ženimo, dapače, u ratu je više brakova. To je instinkt očuvanja. Kada bi se svaki vojnik zatvorio u svoj celibat, onda bi izumrli najbolji. Život je takav, stari umiru, vojnici ginu, majke radjaju djecu i ovi idu stopama otaca. (To smo imali priliku nedavno čuti iz ustiju predsjednika RH Ive Josipovića da je dijete partizana, mo otporaš)

Vidili ste slučaj na hrvatskim sveučilištima: najbolji su išli na frontu, ginuli, a neprijatelji svršili škole - i postali intelektualci i u službi neprijatelja, srbokomunizma. Previše dugo traje ova emigracija i treba uzeti stvarnost onako, kakova jest, ali ne izgubiti vjere i spremati se za borbu, koja nas čeka. Kazati ću Vam jedan primjer: Šimunović Frano, stari Ustaša je jedan od onih, koji su tvorili jezgru, prvu od prvih. Došao u emigraciju i odgojio djecu, koja su se radjala na Jankapusti. Vani mu je supruga. On se je vratio 1941. u Hrvatsku i borio se, a poslije sloma 1945. otišao u hrvatske šume, GDJA SE I DANAS NALAZI. (Ne zaboravimo jednu stvar da je ovo pismo pisano u listopada 1953. godine, dakle samo 8 godina i 5 mjeseci poslije rata. Tada su još hrvatske šume

bile žive i pune hrvatski KRIŽARA, mo, Otporaš) S njim i junačka kći, rođena na Jankapusti. Kako rekoh supruga mu je danas vani sa drugom djecom i valjda su se poudali i poženili, a u koliko nisu, hoće skoro. Postati će djed, a nosi pušku na ramenu, našu ustašku pušku, i sinovi, kćeri i unučad će ići u borbu onako, kako budu sazrievali. Uzmimo ga kao primjer.

Ja imam 40 godina i želim imati sina, koji će ići našim putevima kao i ja putevima otca moga, **kojeg su Srbi ubili 1919.god.**, što mene nije spriječilo boriti se za Hrvatsku. Da ne govorimo o tome, da svaki čovjek treba da se ženi, da ima obitelj, da mu to samo podiže ugled u svakom pogledu i da time ne gubi. To je tako Bog odredio i tako treba da bude. Kad je došao moj čas, nisam se skanjivao poći tim pute. Zavisi uvijek, da nadjemo čestitu osobu, koja će biti dostojna, dobra majka i supruga. Ja sam našao prema mojim pogledima i time riješio jedan osobni problem onako, kako to svaki djelatni vojnik i častnik čini, uz dozvolu svojih predpostavljenih. Ženim se iz ugledne španjolske obitelji i niti najmanje me ne smeta, da je Španjolka, kao što me nebi smetalo, da je Amerikanka, Njemica itd. Uvijek, kažem prema osnovnim zahtjevima, koji važe za svaki brak, i ne treba nas smetati, što radi pomanjkanja hrvatskih djevojaka ili žena moramo ženiti strankinje. Mnogi su naši hrvatski prvoborci išli tim putem i ja ne poznam ni jedan slučaj, kojega bi se trebali stiditi. Strankinje su postale čestite Hrvatice (primjer Španjolka supruga Ivana Prcele, Juli Bušić, Annie Boban, supruga Mile Bobana, Šveđanka supruga Ivana Čale, Poljakinja supruga pok. Mladena Dedića, Francuskinja supruga Tomislava Jurašinovića i mnoge druge koje su uvijek bile rame uz rame svojim muževima u borbi za Hrvatsku, mo) i svi se trebamo diviti držanju Francetićeve Talijanke ili Artukovićeve Njemice u najtežim danima naših stradanja.

Nas je dvadeset puta više nego naših djevojaka u emigraciji i kada nam srdce i razum kažu, da smo našli vjernu drugaricu za život, nemojmo se skanjivati na izvršenje onog što smo naumili. Nekada to izgleda nerazumljivo onima sa strane, ili koji su riješili svoj životni problem, nu stvarnost nas i život u tuđini obligira na kompromise. Sama pak činjenica, da **OSTAJEM OVDJE** i ne idem preko lokve ni u kojem slučaju, govori u prilog ženidbe sa Španjolkom, posebno kada je iz poznate i ugledne obitelji, što će omogućiti rad i nastojanja medju Španjolcima, našim logičkim saveznicima, i prijateljima u najtežim danima.

I ovom prilikom iztičem: ostajem i vršimo dužnost prema novim okolnostima i mogućnostima, sve dok NDH ne bude ostvarena.

ZPID ! General Drinjanin (potpis)

13-01-2014 18:01 [#120](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

TOČNI PODATCI ROĐENJA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA

(Jučer mi se javio jedan Hrvat iz San Francisca s pitanjem:...Dali ja znam točan datum rođenja generala Drinjanina. Smeta ga, kako kaže, da neki uporno tvrde da je Maks rođen u selu Radišićima pokraj Ljubškoga, dok, s druge strane drugi tvrde da je rođen na Mostarskim Vratima...Pošto ni ja nisam točno bio siguran gdje je rođen i kada je kršten, javio sam to sinoć mojem prijatelju Mirku koji priprema knjigu i biografiju o Maksu Luburiću. Malo prije sam primio odgovor od Mirka kojeg

ovdje prilažem. Podatci su iz crkvene knjige rođenih i krštenih s Humca. Otporaš.)

Bog! Dragi Mile,

Naš dragi Maks je rođen u Ljubuškom dne 06.03.1913., od oca Ljubomira i majke Marije Soldo.

Kršten je u Ljubuškom dne 23.03.13. U crkvi na Humcu. Ako još nešto trebaš samo javi.

Primi puno pozdrv, ZA DOM SPREMNI !

Mirko